

HAKİKAT'te Bu Ay:

TAKDİM

BAŞYAZI

"Biliniz ki Resulullah Aranızdadır." (Hucurât: 7)

"Onlar Sıdk Makâmında, Kuvvet ve Kudret Sahibi Hükümdarın Huzurundadırlar."
(Kamer: 55)

"Allah Yolunda Öldürülenlere Ölüler Demeyin. Onlar Diridirler, Fakat Siz Farkında Değilsiniz." (Bakara: 154)

"Müminler Ölmezler. Ancak Bir Evden Bir Eve Naklolunurlar." (Hadis-i Şerif)

"Allah Bu Ümmetten Bir Âlimi Alırsa, Bu İslâm'da Açılan Bir Gedik Olur ve Kıyamete Kadar Onun Boşluğu Kapanmaz." (Hadis-i Şerif)

HÂTEM-İ VELİ'YE VERİLEN İLÂHİ LÜTUF ve HİKMETLER

"Her İnsan Ölümü Tadacaktır."

"Âlimin Ölümü, Âlemin Ölümü Gibidir."

Ölüm Onlar İçin Düğün idi

Ruhâniyet Ölmez

Hayatı da, Mematı da Birdir

Hâtemü'l-Evliyâ'yı Ölümsüz Kılan Mertebe

Hâtem-i Veli'nin Ruhâniyeti Hazret-i Mehdi'nin Yardımcılarından

Hayatta da Olsa, Kabirde de Olsa

Kabir Ehlinden Nasıl İstimdat Edilir?

Ruh ve Rûhâniyet

Mânevi Destek

[Hepsi Destekliyor](#)
[Büyük Bir İfşaat](#)
[Ölümden Sonra Devam Eden Vazife](#)
[Latifeleri O Çalıştırır](#)
[Hâtemü'l-Evliyâ'nın Vazifesinin Hazret-i Mehdi'nin Vazifesiyle İlgisi](#)
[Bizden Sonra Hazret-i Mehdi'ye Biât Edin](#)

/ İsmail Yavuz

Kur'an-ı Kerim Tefsiri

[Mâûn Sûre-i Şerif'inin Tefsiri \(5\)](#) [İslâm'ın Köprüsü Zekât](#)

Namaz gibi zekâtın da çok yerde emrolunması, zekâtın önemini gösterdiği gibi, bu kadar emirlerden sonra yapılmamasının ise Allah-u Teâlâ'nın gazabına sebep olacağı aşikârdır.

Hazret-i Muhammed Aleyhisselâm

[Hicretin Üçüncü Yılı](#) [Uhud Savaşı \(13\)](#)

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyurulmaktadır:

"Ey müminler! Gevsemeyin, üzülmeyin. Gerçekten inanıyorsanız, mutlaka en üstünsünüzdür." (Âl-i imrân: 139)

Bu, sonuçta üstünlüğün, zafer ve galibiyetin müminlerin olacağına müjdesidir.

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Efendi Hazretleri'nin Hayat-ı Saadetlerinden İnciler (32)

["Sükût Eden Kurtulmuştur"](#)

[EVLİYÂ-İ KİRAM -kaddesallahu Esrârehüm- Hazerâtı'nın "Hâtemü'l-Evliyâ" Hakkındaki Beyan ve İfşaatları \(155\)](#)

[Şeyhü'l-Ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sırruh- \(3\)](#)

[Allah-u Teâlâ'nın Sevgililerinin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar \(88\)](#)

[Şeyhü'l-Ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -k.s.- \(1\)](#)

"Bütün basar ve basiretimi derhâl âlem-i gayb'a çevirdim. Bu zâtın isim ve sıfatını, makamının ve nereli olduğunu anlamak istedimse de, Cenâb-ı Hakk bu saydıklarımın hiçbirisine beni müttali kılmadı ve hatta koku bile koklatmadı." ("Atiyye-i Sübhâniyye", s. 63-64)

Tasavvuf'un Aslı Hakikat ve Marifetullah İncileri

[AKL-I NÛRÂNÎ ve AKL-I KÛL](#)

Allah-u Teâlâ kimi sevdiyse, kimi kendisine çektiyse bu ilâhî lûtfâ nâil olur. O seni bir anda çekiverir. Milyarlarca sene yürüsen bu lûtfâ nâil olamazsın.

İSLÂM İLMİHALİ

[Nafile Namazlar \(6\)](#)

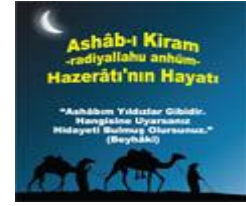
"İşlerinde istihâre eden hüsrâna uğramaz. İstişâre eden pişman olmaz. Geçiminde iktisada riayet eden muhtaç olmaz." (C. Sağır)

ASHÂB-I KİRÂM -Radiyallahu anhüm- HAZERÂTİ'NİN HAYATI

[HAZRET-İ EBU BEKİR SİDDÎK -Radiyallahu Anh- \(1\)](#)

Resulullah Aleyhisselâm:

"Ebu Bekir'den başka, İslâm'a davet ettiğim herkes bir tereddüt geçirdi. Ebu Bekir ise ne durakladı, ne de tereddüt etti." buyurmuştur.

GÜNDEM

["Faiz-Kumar" Girdabında Boğulan Küresel Ekonomi / Uğur Kara](#)

Yolun sonuna gelindi, ancak bütün dünya devletleri el birliği ile bu sonu geciktirmeye çalışıyor. Bakalım nereye kadar gidecek?

[Kerkük Kimseye Bırakılmaz! / Şinasi Çapa](#)

Milletlerarası Çete ve onun hempaları bölgedeki petrol başta olmak üzere zenginlikleri soymakla meşgul iken Türkiye onların kuyruğuna yapışmamalıdır.

ŞİİR

[GÖREBİLDİN Mİ? / Hayri Çelik](#)

Geldi geçti Hatem Sultan;
Görebildin mi, duyabildin mi, bulabildin mi?

TARİHTEN SAYFALAR

[Muslihuddin Mustafâ bin Mehmed'in Akâ'id ve Kelâm İlimlerine Dâir Yeni Bir Risâlesi \(3\)](#)

/ Hakan Yılmaz

Muslihuddin Fakih'in kitap ve risâleleri, yaşadığı asrın dil ve kültür târihinin aydınlatılması açısından, filoloji ve edebiyat araştırmaları adına da önemli unsurlar içerir.

"BÜYÜK ALLAH'IN BÜYÜK SÖZÜ" / Emir Koca

Gün gelmiş ecel Mustafa Dede'nin kapısını çalmış ve ruhunu teslim etmiş. Mezarı kazılmış, müslümanlar Mustafa Dede'yi son yolculuğuna uğurlamak üzere toplanmışlar. Torunları da orada. Bir de ne görsünler?

| [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Bismillahirrahmanirrahim

"Allah-u zül-celâl vel-kemâl Hazretleri'ne; O'nun sevdiği ve beğendiği şekilde bitmez-tükenmez hamd-ü senâlar olsun.

Peygamberimiz Efendimiz'e, onun diğer peygamber kardeşlerine, hepsinin Âl ve Ashâb-ı kiram'ına, etbâına, ihsan duygusuyla kıyamete kadar onlara tâbi olup izinden gidenlere; sonsuzların sonsuzuna kadar salât-ü selâmlar olsun."

Muhterem Okuyucularımız;

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri vasiyetlerinde: **"Her doğan ölür, her gelen gider, her yeni eskir. Dünya bir sahnedir, bugün benim yarın senin. Biz âhirete gittiğimizde üzülmeğin, ölümün mahlûku Hâlık'ına ulaştıran en güzel bir vasıta olduğunu düşünün!"** buyurmuşlardı.

Zât-ı âlileri her fâni gibi dâr-ı bekâ'ya irtihal eylediler, ancak şunu çok iyi biliyoruz ki; ruhâniyetleri aramızda... Zira Allah-u Teâlâ'nın büyük ihsan ve ikramlarda bulunduğu, vazifedar kıldığı bu Zât-ı âli'nin tasarrufları, mücadelesi vefatlarından sonra da devam ediyor. Bizim halihazırda her an müşahede ettiğimiz bu durumu birçok Evliyâullah Hazerâtı da asırlar öncesinden eserlerinde ifşa ediyorlar.

Binaenaleyh bu vesile ile; bu büyük Zât-ı âli'nin ölüm ve ahiret hayatının üstünlük ve güzelliğine dair beyanlarını, vazifesinin ve tasarruflarının vefatından sonra da devam ettiğine dair hakikatleri arzetmeye çalışacağız.

"Orası o kadar güzel ki, tarifi mümkün değil..."

"Bu sözü söylüyorum; sakın öleceğim diye korkmayın, telâş etmeyin, severek gidin. Orada yabancılık çekilmiyor." buyururlardı.

Bu esenlik ve mükâfat yurduna olan iştiaqlarını her vesile ile beyan ederlerdi.

"Gönlüm ahirete akıyor amma O murat ettiğini yapar."

"Ölüm ne güzeldir! Mahlûkunu Halik'ına kavuşturan en güzel bir vasıttır."

"Ölüm bizim için çok tatlı bir şeydir. Siz kaçarsınız ama biz koşarız."

"İtimat edin, hayat ölümden sonra başlar. Ölüm bir terhistir."

"Ben Rabb'ime misafireten gideceğim."

"Ben ölümü seviyorum, ölümü seviyorum, ölmek de istiyorum. Amma beni alın diyemiyorum. Bu sözüme itimat edin, ölmeyi istiyorum, hatta diyorum ki; beni aldıkları zaman üzülmeysin, ben huzur-u ilâhî'ye, ziyafet-i ilâhîye'ye gidiyorum, müsterih olun!.." buyurmuşlardı.

Peygamberler ve veliler öldükten sonra da Hazret-i Allah'ın ihsan ettiği kadar dünyada dolaşırlar. Çünkü onlar dünyaya bağlı kalmadıkları için Allah-u Teâlâ da onları ahirete bağlamamıştır. Gelirler, giderler...

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şeriflerinde;

"Âlimin ölümü, âlemin ölümü gibidir" buyurdular.

Niçin?

Bu zâtlar cemiyetlere manen yön verirler, manevi kontrolleri altında bulundururlar. Fertlerle meşgul oldukları gibi müslümanların umumi meselelerinde yardımcı ve tasarruf sahibidirler.

Onlar Allah-u Teâlâ'nın nazargâh-ı ilâhîye'si, tecelliyât-ı ilâhîye'si oluyor.

Bu da Cenâb-ı Hakk'ın emri ile izniyle olur.

İnsanda ruhu'l-hakiki öyle bir yükseliyor ki, melekleri dahi geçebiliyor. Melekler ona hayran.

Onlar âlem-i berzahta mükemmel bir hayat sürerler.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şeriflerinde buyururlar ki:

"İşlerinizde sıkıştığınız zaman kabir ehlinde yardım isteyiniz." (Keşfü'l-Hafâ)

O ölmüş amma, ruhu ve ruhâniyeti ölmemiştir, askerleri de ölmemiştir. On kişi, yirmi kişi, kırk kişi istimdat etse, Allah-u Teâlâ'nın izniyle muradlarına erdirir.

Çünkü ölmediler. *"İstimdat et, yardım edecek, cevap verecek sana."* buyuruyor. Niçin? Ölmediği için. Elbise öldü, amma ruhâniyet ölmedi.

•

Bu ay içerisinde idrak edeceğimiz mübarek **"Miraç ve Berat Kandilleri"**nizi tebrik eder, Cenâb-ı Hakk'tan Ümmet-i Muhammed'e hayırlara vesile olmasını niyaz ederiz.

Bâki esselamü aleyküm ve rahmetullah...

"Biliniz ki Resulullah Aranızdadır." (Hucurât: 7)

"Onlar Sıdk Makâmında, Kuvvet ve Kudret Sahibi Hükümdarın Huzurundadırlar." (Kamer: 55)

"Allah Yolunda Öldürülenlere Ölüler Demeyin. Onlar Diridirler, Fakat Siz Farkında Değilsiniz." (Bakara: 154)

"Müminler Ölmezler. Ancak Bir Evden Bir Eve Naklolunurlar." (Hadis-i Şerif)

"Allah Bu Ümmetten Bir Âlimi Alırsa, Bu İslâm'da Açılan Bir Gedik Olur ve Kıyamete Kadar Onun Boşluğu Kapanmaz." (Hadis-i Şerif)

HÂTEM-İ VELİ'YE VERİLEN İLÂHİ LÜTUF ve HİKMETLER

Sa'deddîn el-Hamevî -kuddise sirruh- Hazretleri onun hakkında;
"Kazâ mekânının içine girdiği için, Hızır Aleyhisselâm gibi ölümsüz olmak da onun alâmetlerindedir." buyuruyor. (Risâle fî Zuhûr-ı Hâtemü'l-Velâye)
Cenâb-ı Hakk yürütecek onu. Ona muvakkaten bir ölüm var. Cenâb-ı Hakk onu dilediği şekilde kullanacak, kullanıyor. Evet ceset bir anda toprağa girmiştir amma Cenâb-ı Hakk ona dilediği şekilde tasarruf eder. Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sirruh- Hazretleri bu hususta;
"Her iki âleme de iştirak etme ve ikisinden herhangi birine hükmetme yetkisi ona verilmiştir." buyuruyorlar.
Hazret-i Mehdi'nin ruhânî yardımcısı olacağını da İsmail Hakkı Bursevî Hazretleri haber vermişlerdir.
"Beklenen Muhammed Mehdi dahi muhtaçtır ve onun vech-i arzda müddet-i bekâsı vüzerâsı adedince (yeryüzünde kalma süresi vezirlerinin sayısı kadardır). Velâkin vüzerâsında ihtilâf ettiler. Râcih olan vüzerâsı (üstün olan görüşe göre vezirleri) dokuz olup, yedisi cismânî ve ikisi rûhânî olmaktadır. Cismânîden murad Ashâb-ı KeHF ve rûhâhîden maksud (kastedilen) ise rûhânîyyet-i Murtaza -kerremallahu veçhe-dir ve rûhâniyyet-i Hatm-i Evliyâ'dır." (Tuhfe-i Aliyye)

"Her İnsan Ölümü Tadacaktır."

Ölüm; bu fânî âlemdeki hayat yolculuğunun sona ermesi ile bekâ âleminde geçirilecek ebedî hayatın başlangıç noktasıdır.

Her doğan ölür, her gelen gider. Başlı olanın mutlaka sonu da olacaktır. Dünyaya gelen mutlaka ölecektir.

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri Âyet-i kerime'sinde:

"Her insan ölümü tadacaktır." buyuruyor. (Â-i imrân: 185)

Ölüm; Hazret-i Allah'ın koyduğu, dünya hayatının değişmez kanunudur, ayrılmaz bir parçasıdır, mühim olan ona hazırlıkla meşgul olmaktır.

Çünkü ahiret hayatı bâkidir, orada ölüm yok. Ya mükâfat, ya mücazat...

Allah-u Teâlâ'nın bütün yarattıklarının misali; farz-ı muhal ki bir denize bir ağ atılmış, balıkların hepsi tutulmuş ve fakat tutulduğunu da bilmiyor, sağa sola saldırıyorlar. Sahibi ağı yavaş yavaş çekiyor, hiçbirinin umurunda bile değil. Biraz sonra karaya çıkacaklar, çok çırpınacaklar, hiç de bu çırpınmanın faydası olmayacak. Hepsi ölüme mahkûm.

Ve fakat Allah-u Teâlâ'nın feyz ve rahmet deryası vardır, o derya uçsuz bucaksızdır ve sonsuzdur. O deryadan da Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-in deryasına gelir. Bu derya, feyz ve hayat suyudur.

Allah-u Teâlâ o ağın içinden alıp, Resulullah Aleyhisselâm'ın hayat suyu olan feyiz deryasına kimi koyarsa, onun için ölüm yoktur.

Binaenaleyh; onlar Allah ile olanlar, Allah-u Teâlâ'ya dönenlerdir. Allah-u Teâlâ'yı tercih edenler de bunlardır.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz vefat ettiklerinde, Ebu Bekir -radiyallahu anh- Efendimiz; **"Ey insanlar! Kim ki Muhammed Aleyhisselâm'a tapıyorsa bilsin ki o vefat etmiştir. Her kim ki Allah'a tapıyorsa, bilsin ki Allah daim ve bâkidir, asla ölmez..."** buyurdu ve Kur'an-ı kerim'den şu Âyet-i kerime'leri okuyarak sözlerini bitirdi:

"Resul'üm! Elbette sen de öleceksin, onlar da ölecekler." (Zümer: 30)

"Muhammed ancak bir peygamberdir. Ondan evvel de nice peygamberler gelip geçmiştir. Şimdi o ölür veya öldürülürse, siz topuklarınız üzerine geri mi döneceksiniz? Kim geri dönerse Allah'a hiçbir şeyle zarar yapmış olamaz. Allah şükür ve sebat edenleri mükâfatlandıracaktır." (Â-i imrân: 144)

O insan hayatının her safhası için, her sınıftan insan için, imanda, ibadette, ahlâkta müstesna bir numunedir. Hayatı Kur'an-ı kerim'in canlı bir tatbiki ve tefsiriydi. Onun ahlâkı Kur'an'dı.

Onun vekili de öyledir.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

"Âlimler peygamberlerin varisleridir." buyuruyorlar. (Buhârî)

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri vasiyetlerinde: **"Her doğan ölür, her gelen gider, her yeni eskir. Dünya bir sahnedir, bugün benim yarın senin. Biz âhirete gittiğimizde üzülmeğin, ölümün mahlûku Hâlık'ına ulaştıran en güzel bir vasıta olduğunu düşünün!"** buyurmuşlardı.

Resulullah Aleyhisselâm'ı kimi insanlar işitir, kimisi bilir, kimisi de bulur. Nasibi olan işitir, işitmesini derinleştiren bilir, kimisi de onu bulur. Nerede bulur? Muhabbetiyle gönlünde bulur. Amma bulanlar çok nadirdir.

Resulullah Aleyhisselâm hakkında ise;

"Hazret-i Allah'ı aradım, hiçlik içinde buldum."

Resulullah'ı aradım, Allah-u Teâlâ'nın nûrunun içinde buldum." buyurmuşlardı.

O herhangi bir beşer gibi değildir. O nur olduğu için; rûhâniyeti ve nûrâniyeti her zaman aramızdadır. Onun rûhâniyeti âlemleri ihata etmiştir. Bu, bâtının da bâtını bir mânâdır.

Kur'an-ı kerim her asra hitap ettiğine göre:

"Size Allah'ın âyetleri okunurken ve aranızda O'nun Resul'ü bulunurken nasıl küfre dönersiniz?" (Âl-i imrân: 101)

Âyet-i kerime'sinden, o Nur'un kıyamete kadar bâki kalacağı anlaşılmiş oluyor. **"Aramızda"** olan onun rûhâniyeti ve nûrâniyetidir. O diri biz ölü...

"Biliniz ki Resulullah aranızdadır." (Hucurât: 7)

Şüphesiz ki bu Âyet-i kerime'lerde sizin anlayamadığınız birçok mânâlar vardır. Fakat ehli olanlar bunu hem biliyor, hem görüyor, onun tasarrufunu da âşikâr olarak görüyor. Bütün bu gizli mânâlara âşina olanlar vardır.

O **"Sirâc-ı münîr"**in vekili olan Mürşid-i kâmil'ler de o nuru taşıdıkları için, hem Nur'u bilirler, hem de o nur sayesinde esrâr-ı İlâhî'yi çözerler.

Kudsî ruh ile desteklendikleri için birçok şeylere vâkıftırlar. Çünkü onların muallimi Allah-u Teâlâ'dır.

"Âlimin Ölümü, Âlemin Ölümü Gibidir."

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz diğer bir Hadis-i şerif'lerinde;

"Âlimin ölümü, âlemin ölümü gibidir" buyurdular.

Niçin?

Bu zâtlar cemiyetlere manen yön verirler, manevi kontrolleri altında bulundurulur. Fertlerle meşgul oldukları gibi müslümanların umumi meselelerinde yardımcı ve tasarruf sahibidirler.

Bir Hadis-i şerif'te şöyle buyurulmaktadır:

"Her asırda benim ümmetimden sabikûn (önde gelenler) vardır ki bunlara bûdelâ ve siddikûn itlak olunur (söylenir). Haklarındaki inayet ve merhamet-i ilâhiye o kadar boldur ki sizler de o sayede yer ve içersiniz. Yeryüzü halkı için vukuu tasavvur olunan belâ ve musibetler onlarla kaldırılır." (Nevâdir-ül Usûl)

Yani onlar Allah-u Teâlâ'nın nazargâh-ı ilâhiye'si, tecelliyât-ı ilâhiye'si oluyor.

Bu da Cenâb-ı Hakk'ın emri ile izniyle olur.

Onlar o kimselerdir ki, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyururlar:

"Allah bu ümmetten bir âlimi alırsa, bu İslâm'da açılan bir gedik olur ve kıyamete kadar onun boşluğu kapanmaz." (Deylemî)

Niçin o boşluk kapanmıyor? Allah-u Teâlâ her gönderdiği kuluna ayrı ayrı vazifeler veriyor. Vazifeler verdiği gibi tecelliyatları da ayrı ayrıdır. Birine verdiği diğerine vermediği için ve aldığında verdiği ile aldığı için yeri boş kalıyor.

Bunlar İnsan-ı kâmil olanlardır. Hazret-i Allah'ın huzur-u ilâhîsine kabul ettiği kimselerdir.

"Onlar sıdk makâmında, kuvvet ve kudret sahibi hükümdarın huzurundadırlar." (Kamer: 55)

Ölüm Onlar İçin Düşün idi:

Zât-ı âlileri her fâni gibi dâr-ı bekâ'ya irtihal eylediler, ancak şunu çok iyi biliyoruz ki; ruhâniyetleri aramızda... Zira Allah-u Teâlâ'nın büyük ihsan ve ikramlarda bulunduğu, vazifedar kıldığı bu Zât-ı âli'nin tasarrufları, mücadelesi vefatlarından sonra da devam ediyor. Bizim halihazırda her an müşahede ettiğimiz bu durumu birçok Evliyâullah Hazerâti da asırlar öncesinden eserlerinde ifşa ediyorlar.

Binaenaleyh bu vesile ile; bu büyük Zât-ı âli'nin ölüm ve ahiret hayatının üstünlük ve güzelliğine dair beyanlarını, vazifesinin ve tasarruflarının vefatından sonra da devam ettiğine dair hakikatleri arzitmeye çalışacağız.

"Orası o kadar güzel ki, tarifi mümkün değil..."

"Bu sözü söylüyorum; sakın öleceğim diye korkmayın, telâş etmeyin, severek gidin. Orada yabancılik çekilmiyor." buyururlardı.

Bu esenlik ve mükâfat yurduna olan iştiaqlarını her vesile ile beyan ederlerdi.

"Gönlüm ahirete akıyor amma O murat ettiğini yapar."

"Ölüm ne güzeldir! Mahlûkunu Halik'ına kavuşturan en güzel bir vasıttır."

"Ölüm bizim için çok tatlı bir şeydir. Siz kaçarsınız ama biz koşarız."

"İtimat edin, hayat ölümden sonra başlar. Ölüm bir terhistir."

"Ben Rabb'ime misafireten gideceğim."

"Ben ölümü seviyorum, ölümü seviyorum, ölmek de istiyorum. Amma beni alın diyemiyorum. Bu sözüme itimat edin, ölmeyi istiyorum, hatta diyorum ki; beni aldıkları zaman üzülmezin, ben huzur-u ilâhi'ye, ziyafet-i ilâhiye'ye gidiyorum, müsterih olun!.." buyurmuşlardı.

Peygamberler ve veliler öldükten sonra da Hazret-i Allah'ın ihsan ettiği kadar dünyada dolaşırlar. Çünkü onlar dünyaya bağlı kalmadıkları için Allah-u Teâlâ da onları ahirete bağlamamıştır. Gelirler, giderler...

Ruhâniyet Ölmez:

Bâyezid-i Bestâmî Hazretleri'nin âli derecelere yükselmesine vesile olan Câfer-i Sâdık -radiyallahu anh- Hazretleri'dir. Zaman-ı saâdetlerine yetişememekle birlikte, oğlu İmâm-ı Ali Rıza -radiyallahu anh- Hazretleri'nin sohbetinden istifade etmiş ve onun âliyelerinden "Üveysi" tabir edilen yol ile terbiye görmüş ve kudsî emaneti ondan almıştır.

•

Has oda esrarının hazinesi ve mânevî nesep zincirinin yedinci altın halkası olan Ebu'l Hasan Harkânî -kuddise sirruh- Hazretleri'de; zaman-ı saadetlerine yetişememekle beraber, Bâyezid-i Bestâmî -kuddise sirruh- Hazretleri'nin ruhâniyet-i âliyelerinden "**Üveysi**" tabir edilen yol ile terbiye görerek kemâle ermiş ve kudsî emaneti ruhanî yoldan almıştır.

On iki sene Harkan'dan Bestâm'a Bâyezid-i Bestâmî -kuddise sirruh- Hazretleri'nin kabri-i şeriflerini ziyarete gidip geldi. Bu uzun mesafeyi yürüyerek kateder, bu esnada hatim indirir ve ayrılırken yönü hep türbe-i saadetlerine müteveccih olur, dönerken arkasını o cihete vermemeye azami dikkat gösterirdi.

Dergâhta Bestâmî -kuddise sirruh- Hazretleri'nin izini devam ettiren müridleri ile görüşür, üstadın sözlerini ve menkıbelerini dinler, bilgisini ve irfanını artırır.

Her ziyaretinde kemâl-i teeddüle ayak üzerinde durur, vecd ve istiğrak haline bürünürdü. Müteakiben Fâtîha ve İhlâs-ı şerifleri okur sonra da şöyle duâ ederdi:

"Yâ Rabb'î! Bayezid'e ihsan ettiğin hikmetten ve giydirdiğin mârifet elbisesinden, izzet ve celâlin hakkı için Ebu'l-Hasan kuluna da ihsan eyle!.."

Bu on iki sene zarfında feyiz ve teveccühlerine mazhar oldu, âli makamlara yükseldi. Bâyezid-i Bestâmî -kuddise sirruh- Hazretleri'nin mânevî işareti ile irşada mezun, Tarikât-ı âliye'nin neşrine memur kılındı.

•

Silsile-i sâdât'ın onuncu halkası olan Abdülhalik Gücdüvânî -kuddise sirruh- Hazretleri zamanında hafî zikre önem veren "Hâcegân yolu"nda, Mahmud Fağnevî -kuddise sirruh- Hazretleri cehrî zikri hafî ile birleştirdi. Muhammed Bahaüddin -kuddise sirruh- Hazretleri "Zikr-i hafî"ye meyilleri sebebiyle bir bakıma, kendisinden yaklaşık bir asır önce yaşamış olan Abdülhalik Gücdüvânî -kuddise sirruh- Hazretleri'ne ruhânî olarak intisap etti, üveysi müridi oldu.

Şöyle ki;

Bir gün Buhara'da mezarları dolaşırken, yakın zamanda vefat eden Muhammed Baba Semmâsî -kuddise sirruh- Hazretleri'nden Gücdüvânî -kuddise sirruh- Hazretleri'ne kadar ulaşan Pirân-ı izâm -kaddesallahu esrarahüm- Hazretleri'nin mânâ âleminde müşahede etti. Bu sırada Gücdüvânî -kuddise sirruh- Hazretleri kendisine dinin emir ve yasaklarına uymasını, ruhsatlara ilgi göstermemesini, azimetlere sadık kalmasını, Resulullah Aleyhisselâm'ın ve Ashâb'ının yolundan gitmesini tavsiye etmiştir.

"Oğlum Bahaüddin! Hazret-i Allah'ı zikirten gafil olma. Mahlûkata halis niyet ile karşılıksız hizmet et. Hakk'a giden yol hizmetten geçer. Ayağını şeriat seccadesine koy. Allah-u Teâlâ'nın emir ve nehiyelerinde istikamet üzere ol."

Daima azimetle amel et. Sünnet'e ittiba et. Ruhsatları bırak, bidatlerden kaç. İnsanlar, hayvanlar, bitkiler senden hizmet bekliyorlar. Hafî zikre sarıl. Allah yâr ve yardımcın olsun."

Bu hadise Bahaüddin Hazretleri'nin ruhi hayatında büyük bir değişiklik yaparak cehrî zikirten hafî zikire yönelmesine yol açtı.

Dikkat buyurursanız ruhâniyet nasıl yardım ediyor, yetiştiriyor.

•

Mevlânâ Halid -kuddise sırruh- Hazretleri Tâhâ'l Hakkârî -kuddise sırruh- Hazretleri'ni Berdesur kasabasına irşad için vazifelendirdi. Bağdat'tan ayrılacağı sırada büyük bir kalabalıkla uğurlandı. Atına binerken üzengisini bizzat kendisi tuttu. Elindeki dizginleri Seyyid Tâhâ -kuddise sırruh- Hazretleri'ne verip **"Bundan sonra dizginlerin senin elindedir. Allah-u Teâlâ yardımcın, Sâdât-ı kiram'ın ruhları sığınağın olsun."** buyurdu.

•

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri, Şeyh Muhammed Es'ad Erbilî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin hulefasından Şeyh Halil Fevzi -kuddise sırruh- Hazretleri'nin hizmetlerinde olmakla kemâl bulmuşlardı. Şeyhinin şeyhi olan Muhammed Es'ad Erbilî Hazretleri ruhâniyetleri ile Zât-ı âlileri'ni manen yetiştirmişlerdi.

Mânen yetişmeleri hususunda şöyle buyurmaktadırlar:

"Tarikât-ı âliyye'ye alındığımızda Şeyh Muhammed Es'ad Efendi -kuddise sırruh- Hazretlerimiz'e karşı sonsuz bir muhabbet uyandı. Alındığımızın haftasında tecelli ettiler ve bir daha da bırakmadılar. Geceleri hep onlar meşgul olurlardı. Gündüzleri ise zaten Efendi Hazretleri'nin huzur-u saadetlerinde idik. Bu suretle her iki pîrin himmet ve tasarruflarında bulunduk. Bugün dahi her ikisinin himmetleriyle yürüyoruz. Ve gelenleri de onlara havâle ediyoruz."

•

Mevlânâ -kuddise sırruh- Hazretleri'nin oğlu olan Sultan Veled -kuddise sırruh- Hazretleri'nin son hastalığı sırasında Konya'da yedi gün peşpeşe sarsıntılar hissedilmiş; Hazret halkın telâşa kapıldığını görünce: **"Üzülmeysin, telâş etmeyin! Bu benim vefâtımın habercisidir. Zâhiren aranızdan ayrılısam da bâtinen sizinle berâber olacağımızdan şüphe etmeyin! Bilin ki evliyâullâh, vefât etseler bile O'nun izniyle yeryüzünde dolaşır; zor durumda kalanlara, etbâina (tâbîlerine) ve yakınlarına yardımda bulunurlar."** diyerek onları teselli etmişti.

Demek ki onlar zahiren aramızdan ayrılırsalar da manen ve bâtinen bizimle beraberler. Zaten bu ulvî ruhların mânevi yardımları Ümmet-i Muhammed üzerinde hep olagelmıştır.

Hayatı da, Mematı da Birdir:

11 Temmuz 1982 Pazar günü Fatma Nine'yi ziyarete giden birkaç kardeşimize Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri ile ilgili beyanlarını ibret tahtından arz edelim:

"Onun kıymetini bilin. Çok kıymetli zâttır. Sıkı tutun onu. Çok yüksek bir zâttır. Siz onun karşısında nasıl duruyorsunuz?"

O Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-in, akşam namazını orada kılar, Peygamber'imizin huzurunda. Yatsıyı kara donlu Beytullah'ta kılar. Sabah namazını Mekke'de Halil İbrahim Peygamber'in mescidinde kılar. Haydi bakalım Kaf dağının ardına... Yirmi, yirmi beş kişi toplar, oraya gider. Bir bakarsın burada.

Sultan Süleyman'ın âilesi Belkis'in nişanını götüren bu, ilk âdemlerdendir, Şerafeddin Şeyh'im bunu söyledi. Sen göreceksin dedi. Burada dayanamadım onun cemâline... Dayanamadım, gönül dayanamadı..."

İşte böyle bir Zât-ı âli idi. Onun ruhâniyeti tâ o zaman böyle ifşa edilmişti.

•

Allah-u Teâlâ Âdem Aleyhisselâm'ı yaratmazdan evvel Resulullah Aleyhisselâm'ın nurunu yarattığı gibi, Hâtem-i velî'nin nurunu da Âdem Aleyhisselâm'ı yaratmazdan evvel halketmiş ve nurunu yerleştirmiştir.

Nitekim Muhyiddin-i İbnü'l-Arabî -kuddise sirruh- Hazretleri buyururlar ki:

"Âdem çağından son Nebî'ye varıncaya kadar tıynetî bakımından olan varlığı gecikse de, nebilerden hiçbir fert yoktur ki, ilmîni sonuncu peygamber olan Muhammed Aleyhisselâm'ın ışığından almış olmasın. Çünkü o hakikatiyle mevcuttur ve bu da Peygamber Aleyhisselâm'ın;

'Âdem henüz su ile toprak arasında iken ben peygamber idim.'

Meâlindeki sözü ile sâbittir. Başka peygamberler ancak ümmetlerine gönderildikleri zaman Nebî olmuşlardır. Keza velilerin sonuncusu Hâtemü'l-evliyâ da, Âdem su ile toprak arasında iken velî idi. Diğer veliler, ancak ilâhî ahlâk cümlesinden olan velilik şartlarını kazandıktan, Allah'ın Veli ve Hamîd isimlerinin feyzine mazhar olduktan sonra velî oldular.

Şu hâle göre sonuncu Peygamber'in veliliği yönünden sonuncu Veli'ye nisbeti, Resul ve Nebî'lerin ona nisbeti gibidir. Bu itibarla Resul'lerin sonuncusu hem Veli, hem Nebî, hem de Resul'dür. Hâtemü'l-evliyâ ise irfânî aslından alan Vâris'tir, mertebeleri müşâhade eder. Ve o şefaât kapısının fethinde Âdemoğlu'nun seyyidi ve cemaatin mukaddimi olan Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-in hasenâtından bir hasenedir." ("Fusûsu'l-Hikem ve't-Ta'likat aleyhi"; s. 63-64, Ebu'l-A'lâ Afîfî'nin ta'lik ve tahkiikiyle. Beyrut, 1946)

İşte bu esrâr-ı ilâhî o zamandan geliyor. O zaman lütfedilmiş, o zaman ihsan edilmiş, o kaynaktan geliyor.

Allah-u Teâlâ Âdem Aleyhisselâm'ı yaratmadan evvel iki nur halketmiş. Hâtem-i enbiyâ'nın nuru, Hâtem-i evliyâ'nın nuru. Hâtem-i enbiyâ biliniyor, diğerini halketmiş amma onun iç durumu ve aslı yine bilinmiyor. Bunu böyle yaratmasının hikmetini ancak O bilir. İkisini bir yarattı, fakat azameti Hâtem-i enbiyâ'ya verdi. O azametinin aynısı Hâtem-i evliyâ'ya intikal etti. Ayrı yaratmadı, nurlar bir yaratıldı. Bu husus o kadar ince ve o kadar mühimdir ki; bu iki nuru, bu iki kandili yaratmış, fakat Resulullah Aleyhisselâm'a bütünüyle bu nuru vermiş. Resulullah Aleyhisselâm'ın nuru bu kandile de geldiği için, o kandil de o oluyor. Oradan oraya geçmiş, o orada olduğu için o demektir. Cenâb-ı Hakk bugün böyle tecellî etmiş. Bu nur sayesinde bu cihadlar yapılıyor, onun içindir ki bu cihada cihad-ı ekber deniliyor.

Zaman-ı saâdetlerinde, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz üzerine düşen vazifeyi hakkıyla yaptı. Fakat bin dört yüz seneden sonra ortalık karardı, iman nuru kayboldu, şimdi o kandilden bu kandile geçmiş oluyor. Bu kandil ile işini yürütüyor. İş yürüten yine o. O da bir kandil, o da bir kandil. O aynı kandilden öteki kandile aynısı akmış. Aktığı için o olmuş. O kandil vazifesini bitirdi, o nur oraya aktı, şimdi bu kandile vazife düştü. Bu bakımdan bir ruh iki bedende gizli. Onda da aynısı, ona intikal ettiği için onda da aynısı. Bir ruhun iki bedende tecellî edişinin sebebi budur. Tam vâris olduğu için ona verilen, akıntı hâlinde ona da verilmiş. Yani Allah-u Teâlâ ona ihsan ettiğinin olduğu gibisini ona akıtmış. Ruh bir beden iki. Niçin? Çünkü Âdem Aleyhisselâm'dan evvel o iki kandili yaratmış. Onun bütün meziyeti oradan geliyor.

Şeyhü'l-Ekber Muhyiddin-i İbnü'l-Arabî -kuddise sirruh- Hazretleri "**Fusûsü'l-Hikem**" isimli eserinde Allah-u Teâlâ'nın Hâtem-i evliyâ'yı ezelden ayırdığına ve onun ruhî yapısına temas ederek şöyle buyurmuştur:

"Onun maddesi ruhlardan bir ruhtan değil, ancak Allah'tan gelir. Belki de onun rûhu, bütün ruhlara madde olur." ("Fusûsü'l-Hikem")

Allah-u Teâlâ ezelden o iki nuru yarattı, murad ettiğini yerleştirdi, oradan yerleştirdi.

Allah'tan geldiği için onun ruhunun bütün ruhlardan mayası olduğunu beyan ediyor. Çok derin bir nokta, bu noktaya inmek gerekiyor. Resulullah Aleyhisselâm ne ise o aynadan onu gör.

Onu ondan yaratmamış. Onu da yaratmış, onu da yaratmış. Hem onu ayrı yaratmış, hem de üstelik Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-inin velâyetinden akıttığı için, hem onun ümmeti, hem onun vekili, hem de nurunu taşıyor. Tam vâris. Vekil'inin değeri, ondan vekâlet geldiği içindir. Hem ayrı bir nura sahip, hem de ayrı bir intikale sahip. Nurları ayrı yarattığı için; hem ona lütfetmiş, hem ona lütfetmiş. Üstelik onun nurunu oraya akıtmış.

Bu ilim de Allah'tan geldi, bu nur da O'ndan geldi.

Desteğini doğrudan doğruya Allah-u Teâlâ'dan ve Resulullah Aleyhisselâm'dan alıyor. Diğer veliler o nura muhtaç.

Hâtemü'l-Evliyâ'yı Ölümsüz Kılan Mertebe:

Sa'deddîn el-Hamevî -kuddise sırruh- Hazretleri "Risâle fî Zuhûr-ı Hâtemü'l-Velâye"nin bir noktasında; Hızır Aleyhisselâm gibi Hâtemü'l-evliyâ'nın da ölümsüz kılındığına işâret ederek şöyle buyurmuştur:

"Kazâ mekânının içine girdiği için, Hızır Aleyhisselâm gibi ölümsüz olmak da onun alâmetlerindedir. O, hakikat ve mecaz mekânıdır, en ulu mekândır; o, mülk ve akıl içindeki sevinç ve kurtuluş mekânıdır. O, hayâtın aslından tahsis edilen hayat ve ölümün indirildiği 'Hayy' ismine ulaşan 'Kazâ' mekânındaki Rabb'in ismine vâsıl olur. Hattâ ebedî ölümsüz olan Hızır ve gâib olmayan birini Allah, korunmuş olan gökyüzünde asılı duran bir yıldızın altındaki bir mülke, ya da yıldızın en altındaki mülke indirir; Hâtemü'l-evliyâ'ya ise hakiki hayatın ilerleyişini içirir, tâ ki ortaya çıksın ve yok olmasın, ebediyen ölümsüz kalsın.

Çünkü mülk, akıl ve ruh ona nüzûl eder, yüksek göğün üzerinde asılı duran yıldız düşer; Havz ve Kevser'le, diri olan Hızır ona doğru iner. O hem yeryüzünde Hayy -Teâlâ ve Tekaddes- ismini taşıyan Hâtemü'l-evliyâ'nın ilerleyişi, hem de O'na dönen mahlûkâtın ecel sûretinin ilerleyişidir. Peygamber'imiz Mustafâ -sallallahu aleyhi ve sellem- rızkın sûreti, İsâ amelin sûreti, Mûsâ eserin sûretidir -aleyhimüs-salâtu ves-selâm-. Nasıl ki Allah-u Teâlâ İdrîs'i ve İsâ'yı göğe kaldırmış ve her ikisini de 'Aliyy' isminin taşıyıcısı kılmışsa; Hızır'ın inmesi ve yeryüzünde ilerlemesi de böyledir." ("Risâle fî Zuhûr-ı Hâtemü'l-Velâye", Süleymâniye Kütüphânesi, Ayasofya, nr.: 2058, vr. 206^a-206^b)

Hazret-i Allah, Hızır Aleyhisselâm'ı nasıl kullanıyor ise Hâtem-i Veli'yi de öylece dilediği şekilde, dilediği yerde kullanacak.

.

Hakim-i Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri "Nevâdir'ül Usûl"ün "İki Yüz Altmış İkinci Asıl"ında Hazret-i Allah'ın, Hatem-i veli'yi, Hızır Aleyhisselâm'ı kullandığı gibi kendi himayesinde kullandığını beyan buyurmuştur:

"İşte Allah velilerinin sonuncusunun mülkü bundan sonra gelir. O Allah'ın himayesinin hâkimiyeti içinde, kendisine Allah'ın yerleşmesiyle hâsıl olmuş bir kalptir. Onu, zâhirdeki ilâhî hudut aşıldığı vakit; ifsadı, tahribi ve herhangi bir kimsenin değiştirmeye kalkışma etkisini önlemek için kullanır. Çünkü bu, Allah'ın halktan gizlediği bâtındaki hudududur. Zâhirdekilere göre ise hudut bundan daha başkadır.

İşte bu kalpte O'nun hâkimiyeti dolup taşmış ve yerleşmiştir. Allah, tıpkı gemiyi sökme ve küçük çocuğu öldürme hususunda Hızır'ı kullandığı gibi, onu da kendi himayesinde kullanır. Bu Allah'ın zâhirde, halkın yanında gizli olan hududuydu. Bu nedenle Musa Aleyhisselâm dahi ona karşı gelmişti." (Nevâdir'ül Usûl. c.2 sh: 482)

Hazret-i Allah onu kendi himayesinde kullanır. Dünyada da, âhirette de O'nun hizmetçisi...

Sultan Veled -kuddise sırruh- Hazretleri "**Maârif**" adlı eserinde Hâtem-i Veli'den ve onun hikmetli işlerinden şöyle bahsetmiştir.

"Bu zât:

"Allah dilediğini yapar." (İbrahim: 27)

Sırrına mazhar olmuştur.

Meselâ Allah adalete uygun olan veya olmayan birçok işler yapar. Aslında Allah-u Teâlâ'nın adalete uymayan işleri yoktur, fakat bizim aklımız bunları adalete aykırı işler olarak görür."

Meselâ Hızır Aleyhisselâm'ın bir çocuğu öldürmesi gibi. Bu durum zâhirde ahkâma ters düşüyor. Fakat o Hakk'tan ilim ve emir alıyordu. Yaptığı bu hareket Allah-u Teâlâ tarafından doğrulandı. Musa Aleyhisselâm ulül-azm bir peygamber olduğu halde:

"Doğrusu çok kötü bir iş yaptın!" dedi. (Kehf: 74)

"Meselâ Allah tutar, müminleri ve sâlihleri belâyâ, zahmete düçar ve onları helâk eder. Fakat fâsiklara ve zâlimlere rahatlık ve devlet verir. Hacc'a gitmek isteyen sâlih ve müttaki kimselerin gemilerini batırır, franklerin ve korsanlık maksadıyla yola çıkan korsanların gemilerini selâmetle vatanlarına eriştirir. Mümin ve müslümanların çocuklarını kâfirlerin eline esir düşürür. Daha sayılamayacak kadar birçok işler doğrudan doğruya O'ndan zuhur eder. Fakat hiç kimse buna itiraz edemez. Bizim itikadımızca hepsi aynen adalettir ve hayırdır. Allah-u Teâlâ'nın yaptığı işler arasında fark bulmak olmaz." (Maârif. Sh: 257)

Hâtem-i Veli'nin Ruhâniyeti Hazret-i Mehdi'nin Yardımcılarından:

İsmail Hakkı Bursevî -kuddise sırruh- Hazretleri "**Tuhfe-i Aliyye**" isimli eserinin "**Beklenen Mehdi Hakkında**" bölümünde Mehdi Hazretleri zuhur ettiği zaman Hazret-i Ali -kerremallahu veçhe-nin ve Hâtem-i veli'nin ruhâniyeti ile icraat yapacağını beyan buyurmaktadır:

"Her asırda istihlâf olunan (birisi kendi yerine geçirilen) halife elbette bir vezir-i âkile (aklı başında bir vezire) muhtaçtır. Zirâ Ğaniyy-i mutlak Allah-u Teâlâ'dır.

"Ey insanlar! Siz Allah'a muhtaçsınız." (Fâtır: 15)

Mucibince insanlar O'na muftekirdir (muhtaçtır) ve ol bir Sultan-ı selâtindir ki (Sultanlar sultanıdır ki) nazîrden münezzeh ve vezirden müberrâdır.

Pes (şimdi) her sultan tahkîk-i ubûdiyet (kulları araştırmak) için vezire muhtaç olıcak.

Beklenen Muhammed Mehdi dahi muhtaçtır ve onun vech-i arzda müddet-i bekâsı vüzerâsı adedince (yeryüzünde kalma süresi vezirlerinin sayısı kadardır). Velâkin vüzerâsında ihtilâf ettiler. Râcih olan vüzerâsı (üstün olan görüşe göre vezirleri) dokuz olup, yedisi cismânî ve ikisi rûhânî olmaktadır.

Cismânîden murad Ashâb-ı Kehf ve rûhâhîden maksud (kast edilen) ise rûhânîyyet-i Murtaza -kerremallahu veçhe-dir ve rûhâniyet-i Hatm-i Evliyâ'dır." (Tuhfe-i Aliyye. Sh: 229)

Demek ki Mehdi Hazretleri'ne ruhâni yardım yapacak olanlardan birinin Hâtem-i veli olduğunu haber veriyorlar. Niçin? Ezelde koyduğu için, değerli olduğu için. Görüyor, söylüyor. Cenâb-ı Hakk'ın değer verdiğiğine değer veriyor, zikrediyorlar.

Hayatta da Olsa, Kabirde de Olsa:

İnsan olarak ölebilmek, insan-ı kâmil olarak ölebilmek, sıddık olarak ölebilmek. Bunlar için ölüm yok.

Bir Hadis-i şerifte şöyle buyuruluyor:

"Müminler ölmezler. Ancak bir evden bir eve naklolunurlar."

Mümin-i kâmil olanlar ise ayrıdır.

Bir kümeden bir saraya gider. Oranın saraylarının kerpiçleri altın ve gümüşten, inciden olan da var. İşte ruhu'l-hakiki tekâmül ettiği zaman, bu hale erdiği zaman o insan ölmüyor buna hayat-ı ebedî denir. Yalnız kuş kafesteydi çıkamıyordu. Uçtu, makam-ı asliyesine gitti. Kafesi bile unuttu. Çünkü o kafeste yerleşmişti. Nefisle mücadele ediyordu. Ona galebe çaldı. Vücut her daim ihtimal vermedi. Niçin? Makam-ı asliyesi çok güzeldi oraya uçtu.

İnsanda ruhu'l-hakiki öyle bir yükseliyor ki, melekleri dahi geçebiliyor. Melekler ona hayran.

Onlar âlem-i berzahta mükemmel bir hayat sürerler.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

"İşlerinizde sıkıştığınız zaman kabir ehlinden yardım isteyiniz." (Keşfü'l-Hafâ)

O ölmüş amma, ruhu ve ruhâniyeti ölmemiştir, askerleri de ölmemiştir. On kişi, yirmi kişi, kırk kişi istimdat etse, Allah-u Teâlâ'nın izniyle muradlarına erdirir.

Çünkü ölmediler. *"İstimdat et, yardım edecek, cevap verecek sana."* buyuruyor. Niçin? Ölmediği için. Elbise öldü, amma ruhâniyet ölmedi.

"O Lâtif'tir, Habir'dir." (En'âm: 103)

Lâtif olan, **Habir** olan Allah-u Teâlâ; bütün işlerin inceliklerini bilir, her şeyden haberdardır. O ruhâniyeti dilediği şekilde hareket ettirir, O ruhâniyeti her şeyden haberdar eder.

Bütün bunlar senden sana yakın olan Allah-u Teâlâ'nın tecellileridir. O ruhâniyet bütün bu işlere vâkıftır. Kabirde de, mahşerde de böyledir. İstedikleri zaman, istedikleri şekilde böyle yetişirler.

Kabir Ehlinden Nasıl İstimdat Edilir?

Ruhu alınmış, kabre konmuş, böyle bir kimseden nasıl yardım istenir? Ruh alınmış amma, diğer insanlarda bulunmayan yalnız onda bulunan iki ruh vardır. Ruh gitti, Allah-u Teâlâ'nın takviye ettiği ruhâniyet kaldı. Kudsî ruh bu işi yapıyor. İstimdat edenlere yetişen işte bu ruhâniyettir. Hayatta da olsa, kabirde de olsa yardım isteyenlerin yardımına yetişir.

Kabir yalnız bir perdeden ibarettir. Ahirete intikal edenlerle dünya arasında incecik tül kadar bir perde vardır.

Senin geldiğini, niçin geldiğini, ne söyleyeceğini bilirler ve her şeyi duyarlar.

Değil geleni, âdeta gelenin ne maksatla geldiğini dahi bilecek kadar Hazret-i Allah onlara bilgi verir.

Biz onları göremediğimiz için, "*Öldü!*" deriz, "*Çürüdü!*" deriz, kabirde deriz. Bizim ruhumuz ölmüş de farkında değiliz. Bu bakımdan halimize bakarlar da gülerler.

Kabir ya cennet bahçelerinden bir bahçe ya da cehennem çukurlarından bir çukurdur. İyiler âlem-i berzâhta mükemmel bir hayat sürüyorlar, diğerleri ise bir azap içindeler.

İmanla göçen kâmil insanların ölmediğini ve Rabb'imizin onları her şeyden haberdar ettiğini bilmemiz lâzım.

Yunus Emre -kuddise sırruh- Hazretleri; "**Ölenler hayvan imiş, âşıklar ölmez!**" buyururlar.

Diğerleri de her şeyden haberdardır, fakat hiçbir şeyle mukabele edecek durumda değildirler.

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Bedir'de müşrik ölülerine hitapta bulunduğu zaman Hazret-i Ömer -radiyallahu anh- Efendimiz; "**Yâ Resulellah! Şu kokmuş cesetlere mi sesleniyorsun?**" dedi.

"Varlığım kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki, benim bu söylediklerimi siz onlardan daha iyi işitir değilsiniz. Fakat onların bana cevap vermeye güçleri yetmez." buyurdular. (Buhârî)

Kabrini ziyaret ettiğiniz zât eğer uyanık ise, sizin ne maksatla geldiğinizi, ne yaptığınızı, ne okuduğunuzu bilebilir, halbuki biz onu ölü zannederiz.

Bir zât-ı muhterem, Allah dostlarından bir zâtın kabri başına gelmiş.

"Yâ Rabb'î! Araplarda bir âdet var, köle âzad edecekleri zaman bir sevgilinin kabri başında âzad ederler. Ben senin âciz bir kölenim, ne olur bu zâtın yüzü suyu hürmetine beni affet, beni azad et!" demiş.

Bu hâl Hazret-i Allah'ın o kadar hoşuna gitmiş ki, ilhâm vasıtası ile kendine; "**Bu duâyı yalnız kendin için mi yapıyorsun?**" denilmiş.

Bu bakımdan ehl-i kemâl kimselerin ziyaret edilmesinden büyük menfaatler husule gelir, oradan boş dönülmez.

Ruh ve Rûhâniyet:

İnsanın cesedi yani cismâniyeti ayrı şeydir, ruh ayrı şeydir, Kudsî ruh ayrı şeydir, rûhâniyet ayrı şeydir, lâtifeler de ayrı şeydir. Bunların her birinin hârikulâde büyük vazifeleri vardır. Mükerrerem olarak yaratıldığı içindir ki, insana bu lütuflar bir ikram ve ihsan olarak bahşedilmiştir.

Cismâniyet; nefis ve ruhun birleştiği bir binadır. Bu binanın içinde ulvî ve süflî kuvvetler vardır, ayrı ayrı mücadeleleri bulunmaktadır.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Andolsun ki biz sizi yarattık. Sonra size şekil verdik." buyuruyor. (A'râf: 11)

Yaratılışın başlangıcında şekilsiz bir yaratık olduğunuz halde sizi "**Ahsen-i takvim**" olan insan şekline koyduk.

Bu öyle bir cismâniyet ki, kâinatta yarattığı her şeyi o cismin içine sığdırmıştır.

Daha sonra ruh verilerek yaratılış kemâle ermiştir.

Diğer bir Âyet-i kerime'sinde:

"Ona kendi ruhumdan üfledim." buyuruyor. (Hicr: 29 - Sâd: 72)

Böylece ulvî ruh, şekillendirilmiş balçığa inince her tarafına sirayet etti, cesette hayat ve hareket başladı. O basit gibi görünen cesede o üstün ve yüce insanlık şerefini veren unsur, bu ilâhî ruhtur.

Nitekim bir Âyet-i kerime'sinde de buyurur ki:

"De ki: Ruh Rabb'im'in emrindedir." (İsrâ: 85)

İlâhî ruhtan üflenen nefha bu cesedi meydana getirmiş ve insanı en mükemmel bir şekle ve en güzel bir hâle getirmiştir.

Kudsî ruh'a gelince; Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Onlar o kimselerdir ki, Allah imanı kalplerine yazmış ve onları kendinden bir ruh ile desteklemiştir." (Mücâdele: 22)

Allah-u Teâlâ'nın Kudsî ruh'la desteklediği kimseler ayrıdır. Onlar kendi ilminden ilim ihsan ettiği kullardır. Kimin kalbine imanı yazarsa, o nur sayesinde hakikati ona bildirmiş oluyor.

Herkeste bir ruh var, onlarda iki ruh var. Onlar doğrudan doğruya Allah-u Teâlâ'nın desteğiyle hareket ederler. Kalplerine ilmi yazmış, kendi lütfundan bir ruh ile desteklemiştir.

İşi gören Allah-u Teâlâ'nın desteklediği ruhtur, işi gören Resulullah Aleyhisselâm'ın nurudur. Bu da ancak vâris-i nebi olanda bulunur. Çünkü onda onun nuru, onun vekâleti vardır, Allah-u Teâlâ'nın desteklediği ikinci bir ruh vardır. O ruh ondan başka kimsede yoktur. Dolayısıyla bu bilgi de kimsede yoktur.

Bu gibi kulların rûhâniyetleri daima uyanıktır.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Ashâb-ı kiram'dan Hassan bin Sâbit -radiyallahu anh- hakkında:

"Allah'ım! Onu Kudsî ruh'la destekle!" diye duâ buyurmuştur. (Buhârî)

Kudsî ruh'la desteklenenler âlem-i misâle kadar gider, peygamber meclisine dahil olur.

O yalnız ve yalnız Allah-u Teâlâ'yı ve Resulullah Aleyhisselâm'ı bilir, onlar namına hareket eder, onlar namına irşad eder.

Rûhâniyet âlem-i emirdendir.

Rûhâniyet nurânidir, melekîdir.

Rûhâniyet yemez, içmez, gaflete düşmez, daima uyanıktır.

Rûhâniyet Hakk ile, Allah-u Teâlâ'nın emrindedir.

Rûhâniyet daima ibadet, taat ve takvâ ile.

Allah-u Teâlâ dilediği kulunun rûhâniyetinden lâtifeler halkeder. Ne kadar halkettiğini O bilir ve o lâtifeleri O çalıştırır. Yani Kudî ruh'u o kimseye bahşeden Allah-u Teâlâ rûhâniyeti de halketmiştir. Rûhâniyet o vekilin veya velinin mânevî yardımcısıdır, destekçisidir. O ceset gibi değildir. Allah-u Teâlâ onu nasıl yaratmışsa onu da öyle yaratmıştır ve ona o vazifeyi vermiştir. Aslı nurânîdir, görünüşte insan şeklindedir, her şeyi ile aynı o kişiye benzer, yanında hep durur, fakat kimse onu göremez.

Nitekim Muhyiddin İbn'ül-Arabî -kuddise sırruh- Hazretleri: **"Onun, ismi 'Diri' olan bir yardımcısı vardır. Aslı nurânî, görünüşü insanidir."** buyurmuştur.

Görülüyor ki burada rûhâniyete işaret edilmiştir. Onun yanında onlar durur, amma sizin haberiniz yok. Kendisinden zuhur eden hârikulâde haller bu sebeple husule geliyor. Zira o da bir beşer amma, Allah-u Teâlâ ona Nur'unun nurunu takmış, Kudî ruh ile desteklemiş, yardımcı olarak rûhâniyet vermiştir.

Melekût âleminde gelenleri o karşılar, gayb âlemindeki insanlarla oturup kalkar, görüşür ve konuşur. Bu lâtifelerden bazen kişinin haberi olur, bazen haberi bile olmaz. Bir yerde değil, kırk yerde, dilediği yerde bulundurulur.

Bir Âyet-i kerime'de de şöyle buyurulmaktadır:

"Onu sizin görmediğiniz askerlerle destekledi." (Tevbe: 40)

Bu ilâhî beyan ispat için size yeter.

Allah-u Teâlâ onu hıfz-u himayesine almış, çepeçevre kuşatmıştır. Cebrâil ve diğer melekleri insanların görmediğini fakat mevcut olduğunu, Resul'ünü onlarla desteklediğini beyan ediyor. Nasıl bir askerle muhafaza ettiğini yalnız O bilir.

Resulullah Aleyhisselâm böyle olduğu gibi, onun vekili de işte böyle destekleniyor.

•

Onlar ayrı kimselerdir. Allah-u Teâlâ onlara bir ruh verdiği gibi, bir de hiç kimsede bulunmayan Kudî ruh vermiştir, rûhâniyet vermiştir, lâtifeler halketmiştir. Onlar diğer insanlardan ayrıdır. O rûhâniyet dünyada da onunladır, kabirde de onunladır, mahşerde de onunladır, cennet-i âlâ'da onunladır. Çünkü Allah-u Teâlâ onu onun için yaratmıştır. Onlar beşeriyetin görmediği mânevî yardımcılardır, destekçilerdir.

Onlar her ne kadar Berzah hayatına geçmişlerse de, onlar cennettedirler.

Allah-u Teâlâ peygamberlerinin ve has kullarının cesetlerini toprağa haram kıldığı gibi, onun vekili olan velilere de, dilediğine haram kılar. Onun vücudunu da çürütmüyor. Değil vücudun çürümesi, kefeni dahi solmuyor.

Ten elbisesi içindekine yapıştığı nispette Allah-u Teâlâ'nın nuru tene akseder. O ten nur olur, artık onu ne toprak çürütür, ne de ateş yakar.

Bunların cesedi orada durur. Rûhâniyeti çıkar, gezer, konuşur, birçok işler yapar. Demek ki onlar ölü değil, dünyada da vazife görüyor. Bir tek şu fark var ki, onların gölgeleri olmaz. Rûhâniyettir çünkü. Ricâl-i gaybden olduğu buradan bilinir. Amma onu kim görecek?

Bu da ancak Allah-u Teâlâ'nın rûhâniyetle, kudî ruhla desteklediği, tasarruf sahibi kullarda olur, başkasında tecelli etmez. Zira onlar Resulullah Aleyhisselâm'ın vekili oldukları için Resulullah Aleyhisselâm'ın nazarı ve tasarrufu onların üzerindedir. Yani ona gelen bu hâlât Resulullah Aleyhisselâm'dan gelmektedir.

Onun vekili dahi istimdat edildiği zaman, hayatta da olsa, ahirete intikal ettikten sonra da olsa izn-i ilâhî ile kendisinden istimdat edenlerin imdâdına yetişiyor. Kabirden gelen onun rûhâniyetidir, ceset değil. O da ancak Allah-u Teâlâ'nın emriyle izniyle yürür.

Onlar için ölüm yoktur. Onlar Allah-u Teâlâ'nın müstesnâ kulları olduğu için, onlar için berzah yoktur. O ölmüş amma, ruhu ve rûhâniyeti ölmemiştir.

Cesetleri yerededir, rûhâniyetleri emrolundukları yerededir.

Ceset toprakta, ruh cennette, rûhâniyet iş başındadır. O gittikten sonra rûhâniyet Allah-u Teâlâ'nın izniyle iş başına geçer. Allah-u Teâlâ onun rûhâniyetinden lâtifeler halkeder. O lâtifeler onun mânevî askerleridir. O askerleri Allah-u Teâlâ dilediği yerde yürütür, çalıştırır. Hayatta da olsa, ahirete intikal ettikten sonra da olsa, izn-i ilâhî ile kendisinden istimdat edenlerin imdadına yetişir. Daha önce kişi iş başında iken, o gittikten sonra rûhâniyet iş başına geçer. Onu Allah-u Teâlâ idare eder. O anda elli kişi müracaat etse ve dünyanın bir ucunda olsa, hepsine birden yetişir. Yetişen, onun emrinin altında bulunan lâtifelerdir. Rûhâniyet de lâtifeler de aynı o kişiye benzer. O, amma o değil. O toprakta yatıyor.

Hayatta iken insanda nefis, şeytan, ihtiyaçlar ve meşgaleler olduğu için, basireti bağlanabiliyor. Amma orada bunlar yok. Rûhâniyet kınından çıkmış kılıç gibidir, keskin bir şekilde icraat yapar.

Bu durum beşeriyetin ilmi dahilinde değildir, ancak ehline mahsustur.

Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"Göklerin ve yerin orduları Allah'ındır." (Fetih: 4)

Dilediği şekilde işlerini yönetir.

Ruh cennet-i âlâ'ya gitti amma, rûhâniyet yine iş görüyor. Onda iken de iş görüyordu, o ahirete gidince Allah-u Teâlâ'nın izniyle yine iş görüyor.

Nitekim Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Allah yolunda öldürülenlere ölümler demeyin. Onlar diridirler, fakat siz farkında değilsiniz." (Bakara: 154)

Onlar fâni hayatı terk ederek ebedî bir hayata ermişlerdir. Onların diğer ölümler gibi olmadıkları apaçık bir gerçektir. Hayat-ı hayâlîden hayat-ı hakikiye geçmişlerdir, hayat-ı hakiki de ölümden sonra başlar.

Diğer bir Âyet-i kerime'de ise şöyle buyuruluyor:

"Bilâkis onlar diridirler, Rabb'leri katında rızıklanmaktadırlar." (Âl-i imrân: 169)

Yerler, içerler, dünyadaki hayatın kat kat fevkinde bir hayat yaşarlar. Onlar diri oldukları gibi, dirilerle de beraberdirler.

Allah-u Teâlâ yine haber veriyor ki, onlar hayatın diğer bir hususiyetine de nâil olmuşlardır.

"Allah'ın kendilerine verdiği ihsanlardan dolayı sevinç içindedirler." (Âl-i İmrân: 170)

Onlara bağışlanan böyle bir kurbiyetten, böyle bir hayatta olmaktan, Rabb'lerinin kendilerini bu mertebeye muvaffak kılmasından dolayı sevinirler.

Allah-u Teâlâ'nın rızâsının bulunduğu bir nimet ve rızıktan daha çok hangi şey onları sevindirebilirdi?

"Arkalarından henüz kendilerine katılmayan kimselere de hiçbir korku olmayacağını ve üzülmeceklerini müjdelemek isterler." (Âl-i İmrân: 170)

Onlar diri oldukları gibi, dirilerle de beraberdirler. Kardeşlerinden alâkalarını kesmemişler, onlarla olan bağlarını koparmamışlardır.

"Onlar Allah'tan olan nimet ve keremin; Allah'ın müminlerin ecrini zâyi etmeyeceği müjdesinin sevinci içindedirler." (Âl-i İmrân: 171)

Allah-u Teâlâ sevinçle ilgili olan nimet ve lütfu hatırlatmak için onların sevinçlerini ikinci defa anmıştır.

Âyet-i Kerime'ler her ne kadar Ashâb-ı Kiram hakkında nâzil olmuşsa da, sözü edilen bütün bu lütuf ve ihsanlar, kıyamete kadar gelecek bütün şehitlere ve mücâhidlere de şâmilidir.

Bu hususta nâzil olan Âyet-i Kerime'de Uhud gazilerinin nâil oldukları ilâhî lütuflar şu şekilde beyan buyurulmuştur:

"Yara aldıktan sonra da Allah'ın ve Peygamber'in dâvetine uydular." (Âl-i İmrân: 172)

Ashâb-ı kiram yol boyunca çok zahmet çekiyorlardı, sevaplarını kaçırmamak için yaralarının ıstırabına katlanıyorlardı. İçlerinde öyle yaralılar vardı ki, sırayla birbirlerini sırtlarında taşıyorlardı. İçlerinde saatlerce birbirine dayanarak, birbirine tutunarak gidenler bulunuyordu.

Resulullah Aleyhisselâm'ın kendisi de yaralı idi. Mübarek yüzünde iki halka yarası vardı. Dişi kırılmış, dudağı ve alnı yarılmıştı. Sağ omuzu da yaralı olup, dizleri de arızalı idi.

Mücahidler bu şartlar altında Medine-i Münevvere'ye 15 km. mesafede bulunan Hamrâu'l-Esed'e vardılar.

"Hele onlardan iyilik edenlere ve gereğince Allah'tan korkanlara büyük bir mükâfat vardır." (Âl-i İmrân: 172)

Onlar için cennet kapıları açıktır, onlar ilâhî tecellilere mazhar olacaklardır.

Mânevi Destek:

Allah-u Teâlâ Peygamber'ine, dinine ve müminlere yardım için indirmiş olduğu meleklerle, inananlara sebat vermelerini vahyetmiştir.

Bedir savaşı hakkında inen bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Hani Rabb'in meleklerle: 'Ben sizinleyim, haydi inananlara destek verin!' diye vahyetmişti." (Enfâl: 12)

Allah-u Teâlâ o gün müslümanları yalnız bırakmamış, onları Mele-i âlâ'dan destekleyerek şereflerine şeref katmıştır. Orada hazır bulunmaları destek mânâsına geliyor.

Asıl destek Hakk'tan geliyor da, onlar destekliyorlar. Çünkü destek Hakk'tan gelmezse halktan gelmez.

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Allah-u Teâlâ'nın bizzat himayesinde büyümüştü. Çeşitli vasıtalar kullanarak bidâyetten itibaren onu gözetimi altında tutmuştu.

Her şeyden önce onun sahibi ve yardımcısı Allah-u Teâlâ'dır. Göz alıcı mucizelerle, halkettiği yüce sebepler ve azim hikmetlerle onu korumuş, Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmuştur:

"Resul'üm! Şüphesiz ki sen bizim hıfz-u himâyemizde, gözetimimiz altındasın." (Tûr: 48)

Bu da hiç şüphesiz ki şereflendirici ve ünsiyet verici hususi bir tabirdir. Onu kendi hâline bırakmamış, gözetimi altında bulundurmuş, kudret elini ondan hiç çekmemiştir.

Allah-u Teâlâ onu hıfz-u himâyesine almış, çepeçevre kuşatmıştır.

Allah-u Teâlâ peygamber olarak vazifelendirdiği seçilmiş kullarının nübüvvetini halka ispat için onları mucizelerle desteklemiştir.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Gönderilen peygamber kullarımız hakkında şu sözümüz geçmişti. Mutlaka kendilerine yardım edilecektir." (Sâffât: 171-172)

Bu seçkin insanlar mucize için en ufak bir meşakkat ve yorgunluk çekmedikleri gibi, uğraşıp didinmeye de gerek duymamışlardır.

Meselâ İsa Aleyhisselâm hakkında bir Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurur:

"Biz onu kudsî ruhla destekledik." (Bakara: 87)

Allah-u Teâlâ ezeli ilmi ile hükmünü vermiş ve ilâhî fermanını beşeriyete şöyle duyurmuştur:

"Allah: 'Ben ve peygamberlerim elbette galip geleceğiz!' diye yazmıştır." (Mücâdele: 21)

Kuvvet ve kudret O'nundur, ululuk ve azamet O'nundur, kahır ve galebe O'nundur. Zafer ve muvaffakiyet er veya geç Hakk tarafında tecellî edecektir. Bu hüküm kesin ve gerçektir, bunda aslâ şüphe yoktur, çünkü O öyle hükmetmiştir.

"Şüphesiz ki Allah kuvvetlidir, yegâne galiptir." (Mücâdele: 21)

O galip olduğu gibi, O'nun yolunda olanlar da daima galip ve muzafferdirler.

Peygamberlik verildikten sonra, birkaç kişi dışında herkesin kendisine azılı düşman olduğu bir çevrede aleyhine tezgâhlanan her türlü tuzak ve plânlara rağmen, hayatının korunması başlıbaşına bir mucizedir.

"Resul'üm! Attığın zaman sen atmadın, Allah attı." (Enfâl: 17)

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat Efendimiz attı. Fakat Cenâb-ı Hakk **"Ben attım!"** buyuruyor. Ve O attı. Çünkü isabeti O yaptı.

.

Dünyada mal toplamayı fikirlerine tahsis edip servet ve sâ mânâna mâlik olanlar hayatta iken ölü kabilindendir. Ebedî hayata nâil olan ancak maârif-i ilâhiye ve ezkâr-ı bâtinaya mâlik olan kimsedir.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

"İşlerinizde sıkıştığınız zaman kabir ehlinde yardım isteyiniz." (Keşfül-Hafâ)

Yani: Ey benim ümmetim! Size bir müşkilât, bir gam ve keder teveccüh edince evliyâullahın ziyaretine koşunuz ki, onların bereketiyle müşkilâtınız hâl, gam ve kederiniz zâil olsun.

Bunun tasavvufî izahında kuburdan murad, evliyâullah'tır. Zira onlar **"Ölmeden evvel ölünüz."** sırlarına mazhar olmuşlar, nefislerini öldürmüşlerdir, cesedleri ise kabir makamındadır.

Hayat boyunca böyle kıymetli zâtlara giderken de onlara karşı işlenecek büyük bir hatanın büyük olacağını düşünüp Hazret-i Allah'a sığınarak öylece gitmek lâzım.

"Mescidler şüphesiz Allah'ındır. O halde Allah'la birlikte başka birine duâ etmeyin." (Cin: 18)

Bu Âyet-i kerime'nin manasını arz edelim:

Yani; mescidler Cenâb-ı Hakk'a mahsustur. Orada Cenâb-ı Allah'tan başkasını talep etmeyiniz, bütün teveccüh ve itimadınız Cenâb-ı Hakk'a olsun.

Evliyâullah'ın verdiği bir mânâya göre mescidden murâd, kalptir, zira mescidler secde yeridir. Secde ise tezellüdüdür. Tezellül ise kalpte olmalıdır. Kalpte azâmet bulunup da zâhirde küçülmek ve tevâzu göstermek muteber olmadığı şüphesizdir.

Bu mânâya göre Âyet-i kerime'den murâd kalp, Cenâb-ı Allah'a mahsus tezellül için tayin olunmuş bir noktadır. Kalbinizde bir başka şeye tâlip olmayıp ancak Allah-u Teâlâ'nın rızâsına tâlib olmalısınız demektir.

Hepsi Destekliyor:

Ahzâb sûre-i şerifinin 7. Âyet-i kerime'sinde Allah-u Teâlâ'nın Resulullah Aleyhisselâm başta olmak üzere diğer ulû'l-azm peygamberlerden söz aldığını; buradaki söz almaktan muradın, Resulullah Aleyhisselâm'ın da kendisinden sonra gelecek olan vekilini tasdik etmesinin ve desteklemesinin icabettiğinin ifadesi olduğunu arzetmiştik.

Âyet-i kerime'de:

"Peygamberlerden söz almıştık. Resul'üm! Senden, Nuh'tan, İbrahim'den, Musa'dan, ve Meryemoğlu İsa'dan pek sağlam bir söz aldık." buyuruluyor. (Ahzab: 7)

Bu emr-i ilâhî karşısında melâike-i kiram da destekler, Peygamberân-ı izâm da destekler, Ashâb-ı kiram da destekler, Evliyâullah Hazerâtı da destekler, sâdik ve sâlih müminler de destekler.

Niçin Allah-u Teâlâ destekliyor? Niçin melekler destekliyor? Çünkü onu O öne sürmüş.

Niçin Resulullah Aleyhisselâm destekliyor?

Niçin Peygamber Aleyhimüsselâm Hazerâtı destekliyor?

Niçin Ashâb-ı kiram -radiyallahu anhüm- Hazerâtı destekliyor?

Niçin Evliyâullah Hazerâtı destekliyor?

Onların vekâletini o yaptığı için destekliyorlar.

Allah-u Teâlâ gönderdiği her peygamberini destekliyordu.

Ulû'l-azm peygamberler başta olmak üzere bu zamanda bütün peygamberlerin işini o yapıyor.

İşte size delilini gösteriyorum:

Abdülkâdir Geylânî -kuddise sırruh- Hazretleri "**Fütûhü'l-Gayb**" adlı eserinde buyurur ki:

"O resul ve nebilerin vekilidir, peygamberler bunu vekil etmişlerdir." (33. Makale)

İmâm-ı Rabbânî -kuddise sırruh- Hazretleri ise:

"Bu zât, geçmiş ümmetlerdeki ulü'l-azm peygamberlerin işini görür." buyuruyor. ("Mektûbât"; 234. Mektûb)

O bir taraftan Resulullah Aleyhisselâm'ın velâyetini, bir taraftan vekâletini taşıdığı için; hem o vazifeyi, hem o vazifeyi görüyor.

Onun velâyeti ve vekâleti onda olduğu için, iki bedende bir ruh olduğu için, o o sayıldığı için bu haller husule gelir.

Böyle bir karanlık devir içinde Allah-u Teâlâ böyle bir nuru indirdi. Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri, Allah-u Teâlâ'nın onun irşadını yayacağını buyuruyor ve yaydı.

İmam-ı Rabbânî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin diğer beyanları da şöyledir: **"Kararmış olan âlem onun zuhur nuruyla aydınlanır. Onun hidayet ve irşad nurları bütün âleme yayılır."**

"Onun hidayetinin nurları bahr-ı muhid gibi bütün âlemi sarmıştır." ("Mektûbât"; 260. Mektûb)

"Bu ilimlerin ve marifetin sahibi, bu binin müceddididir. Ki bu, ona bakanlara (iç yüzüne vâkıf olanlara) gizli bir mânâ değildir." ("Mektûbât"; 317. Mektûb)

Onu görmüyorsan, ona Allah-u Teâlâ'nın ihsan ettiğini de mi görmüyorsun, oradan da mı tanıımıyorsun?

Allah-u Teâlâ Yahya Aleyhisselâm'a, son Peygamber'in ümmetinden olan bu büyük zâtı müjdeleyerek nebilerin ve resullerin dahi gıpta edeceği bir kemâlatla göndereceğini vahyetmiş ve beyanlarının bir noktasında şöyle buyurmuştur:

"İzzet ve Celâl'ime yemin ederim; ben onu öyle bir gönderişle göndereceğim ki, Nebi'ler ve Resul'ler dahi ona gıpta edecekler!"

Gıpta etmelerinin sebebi ve hikmeti; onu Allah-u Teâlâ gönderdiği için, irşadını O yaydığı için, bu nuru bütün dünyaya O sirayet ettirdiği içindir.

Zira Allah-u Teâlâ diğer nebileri ve resulleri yakınlarına, yahut kendi kavimlerine, kendi muhitlerine, kendi mıntıklarına gönderdi. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'i ise umuma gönderdi. Bu ise Rahmeten lil-âlemîn olan Hâtem-i nebî'nin vekili olduğu için, onun irşadını hem dünyaya sirayet ettirdi, hem âlemlere sirayet ettirdi. Onun vazifesi olduğu gibi nakledildiği için, umumî bir irşad var.

Allah-u Teâlâ'nın desteklediği kimseler Âyet-i kerime'de şu şekilde beşeriyete tanıtılmaktadır:

"Onlar o kimselerdir ki, Allah imanı kalplerine yazmış ve onları kendinden bir ruh ile desteklemiştir." (Mücâdele: 22)

Onlar doğrudan doğruya Allah-u Teâlâ'nın desteğiyle hareket ederler. Kalplerine ilmi yazmış, kendi lütfundan bir ruh ile desteklemiştir.

Diğer bir Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurur:

"Allah dilediğini yardımı ile destekler." (Â-i imrân: 13)

İşî gören Allah-u Teâlâ'nın desteklediği ruhtur, işî gören Resulullah Aleyhisselâm'ın nurudur. Bu da ancak vâris-i nebi olanda bulunur. Çünkü onda onun nuru, onun vekâleti vardır. O ruh ondan başka kimsede yoktur.

Kudsî ruhla desteklenenler âlem-i misâle kadar gider, peygamber meclisine dahil olur.

O yalnız ve yalnız Allah-u Teâlâ'yı ve Resulullah Aleyhisselâm'ı bilir, onlar namına hareket eder, onlar namına irşad eder.

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sirruh- Hazretleri "**Nevâdirü'l-Usûl fî Ma'rifeti Ehâdisü'r-Resul**" isimli eserinin "**Yüz Yirmi Sekizinci Asıl**"ında Resulullah Aleyhisselâm'dan sonra ashâbının önde gelenlerinin dini bid'at ve fitnelerden temizleyip aslını koruduklarını misallerle anlattıktan sonra, bahsettiği bu velinin de dini ve onun ehlini buna benzer fitnelerden koruyacağını haber vererek şöyle buyurmuştur:

"O öyle bir kimsedir ki, bunun benzeri şeyleri (dinden) uzaklaştırıp defeder. Ondan temizleyip, kovup uzaklaştırması sayesinde de artık onu giderir. O'nunla düşündüğü, O'nunla konuştuğu için O'nunla defeder. İşte o Allah'ın halk üzerindeki hücceti, O'nun sürüsünün çobanı ve kullarının mânevî tabibidir. Onu engellemeye kalkışan kimse farkına bile varmadan helâk olur." (c. 2, s. 225)

Engellemek şöyle dursun, inanmamak dahi imanına zede getirir. Niçin? Gönderildiği için.

Bilin ki bizim size anlatamadığımız çok şeyler var.

Onun ilmi ilmullahtır, yani ona ilim Allah-u Teâlâ tarafından gelir. O doğrudan doğruya Allah-u Teâlâ'nın ilmiyle hilmisiyle desteği ile yürüyor.

Ebu Derdâ -radiyallahu anh-den, Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

"Allah-u Teâlâ İsa Aleyhisselâm'a hitaben:

'Ya İsa! Ben senden sonra öyle bir ümmet getireceğim ki, onlar sevdikleri bir şeyle karşılaşarlarsa Allah'a hamd ve şükrederler. Hoşlanmadıkları bir şeye rastlarsa sabrederler ve Allah'tan ecir beklerler. Bunların ilimleri ve hilimleri yoktur.' buyurdu.

İsa Aleyhisselâm:

'Yâ Rabb'i! İlimleri, hilimleri olmadığı halde, onlardan bu işler nasıl sadır olabilir?' diye sordu.

Cenâb-ı Hakk:

'Onlara kendi ilmim ve hilmimden ihsan ederim.' buyurdu." (Ahmed bin Hanbel)

Onun için çok yüksek olacak. Niçin? Allah-u Teâlâ'nın ilmi ve hilmi olduğu için.

İşte bunlar Allah-u Teâlâ'nın tuttuğu, lütfu ile desteklediği kullarıdır.

Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Lütuf ancak Allah'ın elindedir. Onu ancak dilediği kimselere verir. Allah büyük lütuf sahibidir." (Hadîd: 29)

Böyle mümtaz kullarını dilediği kemâlâta nâil, ulvî makamlara vâsıl buyurur.

Yâfiî -kuddise sırruh- Hazretleri "**Ravdü'r-riyâhîn**" isimli eserinde buyurur ki:

"Bir takımları da zamanında yaşayan evliyayı tasdik eder, amma esas kaynak olan tek zâtı tasdik etmez. Böylesi ilâhî yardımlardan mahrumdur. O kaynak zâta teslim olmayan, ebedî hiç kimseden mânevî yardım göremez. Çünkü her şey ona bağlıdır." (İmâm-ı Şârânî, "Tabakâtü'l-kübrâ" c. 1, s. 46)

Büyük Bir İfşaat:

İsmail Hakkı Bursevî -kuddise sırruh- Hazretleri "**Kitâbu'n-Netice**" adlı eserinin 1. cildinin 436. sayfasında ise, Hatem'ül evliyâ olan zâtın kitaplarının Hazret-i Kur'an'la dolu olacağını, bu ilmin has bir ilim olduğunu iki asır öncesinden haber vermekte, o devirde yaşayacak bütün ehl-i imânı bu zâta tâbi olup kurtulmaya teşvik etmektedir:

"Hatm'ül-evliyâ'ya muhabbet eyle, tâ ki bununla dahi şefaate muhtaç olmayasın.

Zirâ bu bir muhabbettir ki adâvetleri ref' eder. (Düşmanlıkları kaldırır.)

Ve bu bir ikrardır ki kabirde, münker ve nekiri hayrette kor.

Ve bu bir intisabdır ki selâtin ona reşk eyler. (Sultanlar gıpta ederler.)

Ve bu bir ilimdir ki, hakîmin akli bunda müncemid olur. (Hikmet sahiplerinin akılları donar kalır.)

Ve bu bir dergâhtır ki, havâss (zâtlar) ona meşyen ale'l-vücuha (yüzüstü sürünerek) gelir.

Ve bu türbeye kubbedir ki, seri eflâkin (süratli feleklerin) fevkindedir.

Ve bu türbenin sırrı bir sırr-ı azîmdir ki, (öyle büyük bir sırdır ki), cemî'i emsâra sâridir. (Bütün şehirlere sirayet etmiştir.)

Ve bu bir kitabdır ki, kütüb-ü ilâhiyye umumen bunda mündericdir. (İlâhî kitaplar bunun içinde dercedilmiştir.)

Ve bu bir kalemdir ki onun levhi âriflerin kalpleridir.

Ve bu bir nakş-ı garib (bambaşka bir nakış)dır ki, her kim onun sıbğıyla masbuğ olursa (onun boyasıyla boyanırsa) ebedî solmaz.

Ve bu bir şekildir ki, bunun neticesine kimse ermez ve ilmî dairesine bir fert girmez." ("Kitâb'ün-Netice"; cilt: 1, sh: 436)

İsmail Hakkı Bursevî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin bu selîs beyanlarını izahı ile beraber alıyoruz:

"Hatm'ül-evliyâ'ya muhabbet eyle, tâ ki bununla dahi şefaate muhtaç olmayasın."

O onun vekili olduğu için, ona yapılan muhabbet Resulullah Aleyhisselâm'a yapılan muhabbet gibidir. O şefaate ettiği gibi, Allah-u Teâlâ'nın izniyle o da şefaate eder.

Nitekim Abdullah bin Ebi'l-Ced'a -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre şöyle söylemiştir:

"Ben Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-i şöyle buyururken işittim:

"Andolsun ki ümmetinden bir kimsenin şefaatiyle Temîmoğulları'ndan daha çok kimse cennete girecektir."

Ashâb-ı kiram:

"Senden başka bir kimsenin mi yâ Resulellah?" dediler.

"Benden başka bir kimse!" buyurdu. (Tirmizi - İbn-i Mâce: 1443)

•

"Zirâ bu bir muhabbettir ki adâvetleri ref' eder. (Düşmanlıkları kaldırır.)"

O Hakk nâmına gönderilmiştir, Hakk'ı tebliğ eder. Ona muhabbet eden kimse, Hakk'a muhabbet etmiş olur. Ona buğz eden kimse ise, Hakk'a buğzetmiş olur. Bu buğzu kaldırmak isteyenlerin muhabbet etmesi gerekir.

•

"Ve bu bir ikrardır ki kabirde, münker ve nekiri hayrette kor."

Bir insan dünyada Hakk ile olursa; kabirde de Hakk ile, mahşerde de Hakk ile, Cennet-i âlâ'da da Hakk ile. Sen dünyada kiminle isen, o da seninle.

"Kim Allah için olursa Allah da onun için olur."

Vazifeli melekler kabre geldiklerinde, orada Hakk'ın tecelliyâtını gördükleri zaman hayrete düşerler.

Bu beyanlarında gizli sırlar var. Size temsilini verelim: Farz-ı muhal ki herhangi bir ifade almak için eve emniyetten bir polis geldi. Reiscumhuru orada görürse ne yapar? Bu husus ise ondan da incedir.

•

"Ve bu bir intisabdır ki selâtin ona reşk eyler. (Sultanlar gıpta ederler.)"

Allah-u Teâlâ'nın ona bahşettiği ilim karşısında; sultanların olsun, profesörlerin olsun, ilimleri dışarıda kalır, buraya nüfuz edemezler, âcizliklerini itiraf ederler. Niçin? Onun ilmi ilmullah olduğu için.

Nitekim İmam-ı Rabbânî -kuddise sirruh- Hazretleri **317. Mektub**'unda:

"Bu dikkat sonunda, elbette bileceklerdir ki, Bu mârifet ve ilimler, ulemânın ilimleri, evliyânın da marifeti ötesindedir. Hatta, onların ilimleri, bu ilimlere nisbetle kabuk kalır. Bu mârifet dahi, o kabuğun özüdür." buyurmuşlardır.

Onların ilimleri zâhîrîdir, ilme'l-yakîndir. Bu ilimler ise Hakk'al-yakîne âittir.

•

"Ve bu bir ilimdir ki, hakîmin akli bunda münce mid olur. (Hikmet sahiplerinin akılları donar kalır.)"

İlm-i ilâhî olduğu için, ilmullah olduğu için, has bir ilim olduğu için; onlar buraya nüfuz edemezler, hayret ve hayranlık içinde kalırlar.

•

"Ve bu bir dergâhtır ki, havâss (zatlar) ona meşyen ale'l-vücuḥ (yüzüstü sürünerek) gelir. "

Orası Ravza-i mutahhara'nın şubesi olduğu için, o kehribarın tozları kehribara gelirler.

•

"Ve bu türbeye kubbedir ki, seri eflâkin (süatli feleklerin) fevkindedir."

Onu nerede yatıracağını, nasıl yaşatacağını Allah-u Teâlâ bilir. Şu kadar var ki, bir nazargâh-ı ilâhî olacağı anlaşılıyor.

•

"Ve bu türbenin sırrı bir sırr-ı azîmdir ki, (öyle büyük bir sırdır ki), cemî'i emsâra sâridir. (Bütün şehirlere sirayet etmiştir.)"

Allah-u Teâlâ'nın nazar yeri olduğu için, irşadını da yaydığı için; onun kitaplarını okuyan ona hayrandır, daha ileriye gidenler mesttir, gönüllerindeki muhabbet, onunla beraber olmayı vesile kılar.

•

"Ve bu bir kitabdır ki, kütüb-ü ilâhiyye umumen bunda mündericdir. (İlâhî kitaplar bunun içinde dercedilmiştir.)"

Bütün ilâhî kitapların hülâsası Kur'an-ı kerim'dir. Kur'an-ı kerim'in bütün Âyet-i kerime'leri girdiğine göre kütüb-i semâviye bu kitaplara yayılmış demektir. Bunu da Allah-u Teâlâ başka kimseye nasip etmemiştir.

Nitekim Süleyman Aleyhisselâm Allah-u Teâlâ'ya şöyle niyazda bulunmuştu:

"Ey Rabb'im! Beni bağışla! Bana, benden sonra kimsenin ulaşamayacağı bir hükümlük ver!"
(Sad: 35)

Bu da mânevî saltanattır, Allah-u Teâlâ kıyamete kadar başkasına vermeyecek, artık kıyamete kadar böyle bir kitap yazılmayacak. Niçin? Devir Hâtemü'l-evliya ile kapandığı için. Üçüncü bir hâtem yok.

Nitekim Bediüzzaman -kuddise sırruh- Hazretleri "Emirdağ Lâhikası" isimli eserinde Hazret-i Mehdi'nin vazifesinden bahsederken, Hazret-i Mehdi'den önce gelecek bu zâttan haber vermiş; bu ilmin, bu kitapların Hazret-i Mehdi'ye hazır bir program olarak hazırlandığını işaret etmiştir.

Buyurur ki:

"O zât, o tâifenin uzun tasdikâtı ile yazdıkları eseri kendine hazır bir program yapacak, onun ile o birinci vazifeyi tam yapmış olacak."

Buradan da anlaşılıyor ki, bundan sonra böyle bir kitap yazılmayacak, bunu başkasına vermeyecek.

•

"Ve bu bir kalemdir ki onun levhi âriflerin kalpleridir."

Allah-u Teâlâ'nın ona bahşettiği ilim kitaplara sığmaz, halk ondan hiçbir şey anlamaz. Fakat Ârif-i billâh olanlar onunla gönüllerine nakış yaparlar, ona karşı duyduğu aşk ve muhabbet ile yaşarlar.

•

"Ve bu bir nakş-ı garib (bambaşka bir nakış)dır ki, her kim onun sıbğıyla masbuğ olursa (onun boyasıyla boyanırsa) ebedî solmaz."

Hakk'tan geldiği için bambaşka bir nakıştır.

Bu solmayış Cenâb-ı Hakk'ın nasıpdar ettiği seçkin ihvana âittir. Seçkin ihvan onun boyası ile boyanmıştır, onun ahlâkı ile ahlâklanmıştır. Onun resmidir, benzeridir. Durumları böyle olduğu gibi, inşaallah ahirette de beraber olacaklardır.

İhvan onun hâlâtını yaşarsa, onun izinden yürürse, sadakât gösterirse, onun mânevî elbisesini giymiş olur. O elbise de nur olduğu için solmaz.

•

"Ve bu bir şekildir ki, bunun neticesine kimse ermez ve ilmî dairesine bir fert girmez."

Allah-u Teâlâ desteklediğinden ötürü ne ilmine, ne irşadına, ne de icraatına mahlûkun aklı ermez. İlmi dâiresine giremeyişi; O'nun var oluşundandır ve ilminin de ilmullah oluşundandır. O ilmîni Cebârîl Aleyhisselâm'ın aldığı yerden alır. O dâireye hiçbir ferdin girmesi mümkün olmadığı gibi, o ilmî anlaması da mümkün değildir.

Muhyiddin-i İbn'ü-Arabî -kuddise sırruh- Hazretleri bu husustaki tasdikini Fusûs'ul-Hikem adlı eserinde:

"O, zâhirde tâbi olduğu hükmü, bâtında Allah'tan alır." sözü ile ifade etmiştir. (sh: 45)

Bu zevât-ı kiram Allah-u Teâlâ'nın sevdiği, seçtiği öyle kullarıdır ki, **"Hâtem-i velî"**ye neler bahşedeceğini Allah-u Teâlâ göstermiş, görerek ve bilerek konuşmuşlar; ehemmiyetini, ciddiyetini ve faziletini ibraz etmişlerdir.

Ölümden Sonra Devam Eden Vazife:

Demek ki rûhâniyet ona yardımcı olduğu gibi, aynı zamanda ölmüyor da.

Sıkıştığınız zaman hatırlayınız ki ola ki Cenâb-ı Hakk yardım eder.

"Sıkıldığınız zaman kitaplara sarılın, rûhâniyet gelir, sizi teselli eder." buyurmuşlardı.

Binaenaleyh; Hızır Aleyhisselâm'ın vazifesi ile muvazzaf olmak ancak Hâtem-i velî'ye mahsustur.

Sa'deddîn el-Hamevî -kuddise sırruh- Hazretleri onun hakkında;

"Kazâ mekânının içine girdiği için, Hızır Aleyhisselâm gibi ölümsüz olmak da onun alâmetlerindedir." buyuruyor. ("Risâle fî Zuhûr-ı Hâtemü'l-Velâye", Süleymâniye Kütüphanesi, Ayasofya, nr.: 2058, vr. 206^a-206^b)

Cenâb-ı Hakk yürütecek onu. Ona muvakkaten bir ölüm var. Cenâb-ı Hakk onu dilediği şekilde kullanacak, kullanıyor. Evet ceset bir anda toprağa girmiştir amma Cenâb-ı Hakk ona dilediği şekilde tasarruf eder.

Muhyiddîn İbnü'l-Arabî -kuddise sırruh- Hazretleri bu hususta;

"Her iki âleme de iştirak etme ve ikisinden herhangi birine hükmetme yetkisi ona verilmiştir." buyuruyorlar.

Şöyle buyurmuşlardı:

"Allah'ım! Sevdiklerinin rûhâniyetini lütfet, onların vasıtası ile af ve mağfiret et."

Onun için onlar geliyorlar, burası manen doluyor. Ola ki Rabb'im mağfiret eder. Allah-u Teâlâ bu lütfu buraya bahşetmiş, yok başka yerde...

Onlar zahirî geliyorlar, bâtında gelenler, kim bilir neler neler geliyor...

Hâlid-i Bağdâdî -kuddise sırruh- Hazretleri, Tâhâ'l Hakkârî -kuddise sırruh- Hazretleri'ne hitaben;

"Allah-u Teâlâ yardımcın, Sadâd-ı kiram'ın ruhları sığınağın olsun" buyurmuşlardır.

Bunları arz etmekteki maksadımız, onların rûhâniyetleri ölmez, sıkışana yetişir, bunu duyurmaya çalışıyoruz.

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri de, Hâtem-i veli hakkında;

"Kendisine sığınılan bir sığınaktır, elde edilmek istenen şeylerin kaynağıdır." buyuruyorlar.

Abdülkadir Geylani -kuddise sırruh- Hazretleri **"Dünya önünde yüzük kaşı kadar küçülür."** buyuruyor. (F. Rabbani, 5. Meclis)

Derin bir mevzu.

Birincisi; o dünyaya hiç değer vermez. İkincisi; onu manen öyle büyüt müştür ki dünya yanında küçük kalır.

Bir diğer mânâsı ise Hazret-i Allah ona dünya ve ahirette öyle tasarruf yetkisi vermiştir ki dilediği yerde olur. Bazen haberi bile olmaz. Bu rûhâniyet ile olur işte.

Bandırmalı-zâde Seyyid Mustafa Hâşim el-Üsküdârî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin buyurduğu:

"Bir anda hem doğuda, hem batıda, hem Mekke'de ve hem cesedlerin rûhu olan pâk cesedinin olduğu yerde görünür; belki her anda ve her zamanda, her mekânda bir sûret ile hazır olur ve zuhûr eder."

Tayy-i mekân budur.

Onların ruhları dünyada iken de kabirde iken de tayy-i mekân ile diledikleri yerde dolaşır. Âlemi kuşatmıştır.

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri **"Cevâbu Kitâbu mine'r-Re'y"** isimli eserinde;

"Velileri ve peygamberleri seçtiği gün onu kendi hizmetinde kılması..." buyuruyor. ("Cevâbu Kitâbu mine'r-Re'y", s.191, bas.: Beyrut, 1992)

Kendi hizmetinde kılması, burada da olur, kabirde de olur. Öyle ki Hazret-i Mehdi Aleyhisselâm zamanında da olur, mahşerde de olur. Dünyada iken kendi hizmetinde bulundurduğu için ahirette yine kendi hizmetinde bulunduracak çünkü onun cennetle ilgisi yok, o hizmetçi... Dünyada da hizmetçi, ahirette de hizmetçi.

"Cennet-i alâ başkasının olsun, kulluk bizim olsun. Bu şeref başka, o şeref başka..." buyurmuşlardı.

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri ifşaatının devamında; **"Ve benzerini hiçbir kulağın işitmediği bir senâ ile onu kendisiyle konuşturmasıdır."** buyuruyor.

Sevdiği için yaklaştırmış, kendi hizmetinde bulunduruyor. Yaver, amma Hakk'ın yaveri, halkın değil.

O Hakk ile hemhâl, halk ile değil. Çünkü Hakk onu kendisi için yaratmış.

"Seni kendim için seçtim." (Tâhâ: 41)

Hazret-i Allah'ın misafirleridir onlar. Onlar O'nun konuğudur, O'nun mahreminde yaşarlar.

•

Bir sohbetlerinde;

"Sonsuz ilâhi ihsanlar karşısında şöyle niyaz ederiz:

Ey âlemlerin Rabb'i! Bana ubûdiyeti sevdin.

Çünkü o sevdirecek ki yapacaksın. Hatta bir gün bu noktada düşünürken; "Allah'im! Bana kabirde ubûdiyet için bir yer hazırla" diye duâ ettim. Ertesi akşam baktım yeşil bir seccadem var, bir de minder var, "Hazırladık!" dediler.

Allah'im Cennet-i alâ'da da ayırmasın." buyurdular.

Latifeleri O Çalıştırır:

Allah-u Teâlâ dilediği kulunun rûhâniyetinden latifeler halkeder. Ne kadar halkettiğini O bilir ve o latifeleri O çalıştırır, bazen kişinin haberi bile olmaz. Bu gizli bir ilimdir.

Bunlar Allah-u Teâlâ'nın rûhâniyetle, kudsî ruhla desteklediği kullardır.

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyuruluyor:

"Onlar o kimselerdir ki, Allah imanı kalplerine yazmış ve onları kendinden bir ruhla takviye edip desteklemiştir." (Mücâdele: 22)

Herkeste bir ruh var, onlarda iki ruh var. Onlar doğrudan doğruya Allah-u Teâlâ'nın desteğiyle hareket ederler. Kalplerine ilmi yazmış, kendi lütfundan bir ruh ile desteklemiştir.

Onlar kutsi ruh'un desteğiyle, dirayetiyle, yardımıyla gider.

"Biz onu kudsî ruhla destekledik." (Bakara: 87)

"Allah dilediğini yardımıyla destekler." (Âl-i imrân: 13)

Bu gibi kulların ruhâniyetleri daima uyanıktır.

Cismâniyetin uyuması veya uyanık olması rûhâniyeti etkilemez. O daima uyanık olduğu için Hazret-i Allah o rûhâniyetten lâtifeler halkeder ve onları hareket ettirir.

Allah-u Teâlâ'nın lütuf izniyle kendisinden mânen istimdat edenlerin yardımına yetişir, ister yakın ister uzak olsun.

Gerek ziyaretine gelen meleklerle, veyahut gayb âlemindeki insanlarla görüşür ve konuşur. Tıpkı insanın yanında başka bir insan bulunuyormuş gibi, rûhâniyet onlara mukabele eder. O kulun bundan haberi bile olmaz, Allah-u Teâlâ ona isterse bildirir, isterse bildirmez.

"Gözlerim uyur kalbim uyumaz." (Buharî)

Hadis-i şerifinde rûhâniyet ile cismâniyet arasındaki farklılığı gayet güzel olarak öğrenmiş oluyoruz.

Hayatta da olsa, âhirete inkikal ettikten sonra da olsa izn-i ilâhi ile kendisinden istimdat edenlerin imdadına yetişir.

Bu da ancak Allah-u Teâlâ'nın rûhâniyetle kudsî ruhla desteklediği kullarda olur, başkasında tecelli etmez. Şöyle anlatmışlardı:

Bir gün Şam-ı şerif'te geziyorum. Yolum bir türbeye uğradı. O zâta Pamuk dede diyorlar. Merak ettim, içeri girdim ve sordum: İki kişi konuşuyorlarmış. Birisi demiş ki; *"Bu zat velidir, Allah-u Teâlâ'nın sevgili kuludur."* diğeri; *"Yahu bundan veli mi olur?"* demiş. O mübarek de ayağını kaldırıvermiş. Ayak şimdi olduğu gibi duruyor, rengi bile değişmemiş. Üzerini pamukla örtmüşler. Herkes gelip ziyaret ediyor.

Demek ki vücudunu nurlandıran bir kimseyi toprak çürütmüyor.

Çünkü rûhâniyeti ölmemişti, rûhâniyeti ölmediği için ayağını kaldırdı.

Zira Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şeriflerinde:

"Müminler ölmezler. Ancak bir evden bir eve naklolunurlar." buyuruyor.

Ölmediğini ayağını kaldırmakla hem o ispat etti, hem de bu Hadis-i şerif bunu canlandırıyor.

Bir Hadis-i şeriflerinde de şöyle buyururlar:

"Kıyamet gününde sırat köprüsünden geçilirken cehennem ateşi:

"Geç yâ mümin! Senin nurun benim ateşimi söndürüyor." diyerek mümin-i kâmile hitap eder."
(C. Sağır)

Niçin? Kalbi nurdur, vücudu nurdur, kefeni nurdur, kabri nurdur, nurun alâ nurdur.

Onların hâlâtı bambaşkadır. Toprak çürütemediği gibi, ateş de yakmaz.

"Aslıhu nûr, cismuhu Âdem!"

Üstündeki kabuktur, elbisedir. Beşeriyet onun cismini görüyor amma aslını görmüyor. Yalnız o nur o tene geçirilmiş. O nur tene geçtiği için toprak çürütmüyor, ateş yakmıyor, hiçbir şey olmuyor. Bu da bir sırdır.

Kabir yalnız bir perdeden ibarettir. Ahirete intikal edenlerle dünya arasında incecik tül kadar bir perde vardır. Senin geldiğini, niçin geldiğini ne söyleyeceğini, ne okuduğunu bilirler ve her şeyi duyarlar.

Hâtemü'l-Evliyâ'nın Vazifesinin Hazret-i Mehdî'nin Vazifesiyle İlgisi:

Kıyâmet'in küçük alâmetlerinden çıkmayanı kalmadı; hepsi çıktı, şimdi iş büyüklere kaldı. Böyle bir zamanda Allah-u Teâlâ bizi kalemlerle mücâdele ile vazifelendirdi. Bu kitaplar bizden sonraki boşluğu Hazret-i Mehdi'ye ulaştırarak, ona köprü olacak.

Hazret-i Ali -kerremallahu veche- Efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

"Tâ ki onları, onlardan sonra gelenlere emânet etsin ve kendileri gibi olanların kalplerine nakşetsin." (Ebû Tâlib el-Mekkî, "Kûtu'l-Kulûb", c. 1, s. 134)

Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sırruh- Hazretleri Kur'an-ı kerim Âyet-i kerime'lerine bakarak Sâffât sûresinde geçen bir Âyet-i kerime'de Hazret-i Mehdi Aleyhisselâm'ın onun kardeşi olduğunu ve kardeşine evlâtlarını emanet edeceğini haber verir.

Buyururlar ki:

"Sâffât'ta, beraberindeki oğullarının cümlesini kardeşine sunup takdim edeceği mevzu edilir." ("Ankâ-i Muğrib fî Ma'rifeti Hatmü'l-Evliyâ ve Şemsü'l-Mağrib", s. 72-75, bas.: Muhammed Ali Sabîh Matbaası, Mısır, 1954)

Bu yüzden vasiyetimizde; **"Bize göre yol kesilmiştir, Hazret-i Mehdi'yi gözleyin. O niyette olun, o niyetle ölün!"** demişizdir.

Bizim bu beyanlarımızı çok evvelden gören Mevlânâ Abdurrahmân Câmî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin talebesi Hüsâmeddîn Ali el-Bitlisî -kuddise sırruh- Hazretleri **"Şerhu Hutbetü'l-Beyân"** isimli mecmuadaki risalesinde Mehdi ile olan ilgimizi şöyle işaret buyuruyorlar:

"Onun kalbi ise, Mehdi'nin kalbinin de üzerindedir, onun davetçisi olduğunu açıkça ibrâz eder ve hidâyete davet eder." ("Mecmû'a-i Şerhu Hutbetü'l-Beyân li'l-Hüsâm el-Bitlisî", Konya Bölge Yazma Eserler Ktp. Akseki, nr.: 164, vr. 268)

Bu zât-ı muhterem tâ o zaman bu hakikati dile getirmiş, kaleme almış. Allah râzı olsun.

Allah-u Teâlâ kime o lütfu vermişse, hâl ile yetişen hâl ile o işi bitirir. Tabii ki fakirin gizli niyazlarımız var, arzularımız var. Bu nuru Hazret-i Mehdi'ye ulaştırmak. Zaten Hazret-i İsa Aleyhisselâm'la Hazret-i Mehdi birleşecek, ondan sonra bu nur kıyamete kadar gidecek, O'nun seçtiği esastır, halkın seçtiği esas değil.

Allah-u Teâlâ, Mehdi Hazretleri'ni ise kılıçla cihad etmek için gönderecek. Onun ömrü sırf cihadla geçecek. O bir şey yazmayacak, çünkü yazmaya vakti olmayacak.

Nitekim Bedüzzaman Saîd-i Nursî -kuddise sırruh- Hazretleri bu vazifeye işâret eder.

"O zât (Mehdi), o tâifenin uzun tasdikâtı ile yazdıkları eseri kendine hazır bir program yapacak." buyurmuşlardır. ("Emirdağ Lâhikası", s. 259)

"Hâtemü'l-velâye" ile islahat başladı. Birinci islahat nûrla, "Hâtem'lik"le olacak. Mehdi Hazretleri kılıçla islahat yapacağı gibi, İsa Aleyhisselâm da müslümanlarla hıristiyanlar arasında hakemlik yapacak ve Deccal'i öldürecek.

Şeyhü'l-Ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sırruh- Hazretleri **"Fütûhâtü'l-Mekkiye"**sinde, Hâtemü'l-evliyâ'nın ve ihvânının Hazret-i Kur'an'ın hükmüyle yürüyeceklerine ve onu değiştirmek isteyenlerle mücâdele edeceklerine dâir açık bir işâret vererek, onun vazifesi ile Hazret-i Mehdi'nin vazifesi arasındaki bağı gözler önüne sermiştir:

"Hatmü'l-velâyeti'l-Muhammediyye, O'nun hükmünün vâki' olmasıyla, kendi zamânından sonra Allah'ı bilen birinin yapamayacağı bir biçimde yaratılanları Allah ile bilir. O ve Kur'an ihvânı, tıpkı Mehdi ve kılıç ihvânı gibidir." ("Fütûhâtü'l-Mekkiye", c. 6, s. 67, Beyrut, 1994)

Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sırruh- Hazretleri burada Hâtemü'l-evliyâ'nın ihvânını "Kur'ân ihvânı" olarak vasıflandırmıştır. Bu ise onun ve ihvânının Kur'an âyetleriyle, yâni Ahkâm-ı İllâhî ile iş ve icraat yapacağına delâlet eder. Onun kalemle yürüttüğü bu mücâdeleyi Mehdî kılıçla devâm ettirecek; yâni o kalemle yürüdü, Mehdî kılıçla yürüyecek. Hazret bu beyanları ile iki vazifeyi birleştirmiş, mütemmim hâle getirmiş oluyor.

Bunun delilini mi istiyorsunuz?

Sa'deddîn el-Hamevî -kuddise sırruh- Hazretleri "**Risâle fi Zuhûr-ı Hâtemü'l-Velâye**" adlı eserinin son satırlarında bu vazifeye bizzat işâret etmiş; Hâtemü'l-velî'nin Allah tarafından verilmiş mânevî bir kılıca sâhip olduğuna dikkati çekerek, onu "Din kâfirleri"ne gâlip getirecek olan bu kılıcın "kalem"inden başka bir şey olmadığını haber vermiştir:

"Bil ki, onun alâmetlerinden birisi de; onun kılıcının, mukâbele ettiğinde kendisini gâlip getiren 'kalem'i olmasındır.

Peygamber Aleyhisselâm kâfirlere kendi kılıcıyla vurup onları öldürürdü; Hâtemü'l-velî de onlara bâtında kendi kalemiyle vurur ve onları helâk eder. Böylelikle Allah onu, Zât'ıyla mukâbelede bulunan bir 'kılıç' kılar.

Allah-u Teâlâ'nın kılıcı ikidir:

'Din kılıcı' ki, Muhammed Aleyhisselâm'ın izinde bulunmaktır. O kılıç, din ehlinin kendisiyle ayakta durduğu; şirk, şek (şüphe) ve tahmin ehlinin boyunlarının kendisiyle vurulduğu kılıçtır.

'Yakîn kılıcı' ise 'Kibriyâ kılıcı'dır ki; Kudsi ruh'tan sür'atle 'Hâtemü'l-evliyâ'ya ulaşır. Bu kılıç ise; 'Temkîn ehli'nin kendisiyle ayakta durduğu, alâkaların ve mel'un (şeytan)ın vesveselerinin kendisiyle kesilip koptuğu, din kâfirlerinin ruhlarının Zât'ıyla katlolunduğu bir kılıçtır.

Yakınlığın incelikleriyle onlardan sıyrılıp çıkarılan müminlerin ruhlarının cemaati içinde Allah, onları katlettiği din kılıcını Hâtemü'l-enbiyâ'ya has kılmış ve şeytanın nüfûzundan selâmete erişen Yakîn erbâbı'na mîras bırakmıştır." ("Risâle fi Zuhûr-ı Hâtemü'l-Velâye", Süleymâniye Kütüphânesi, Ayasofya, nr.: 2058, vr. 207^b)

Bu hususu şöyle ifade buyurmuşlardı:

Nitekim fakir bundan seneler evvel, daha bu ifşaatların hiçbiri yokken şöyle demiştik: "Bize kalemle mücâdele verilmiş, Hazret-i Mehdî'ye ise kılıç ile biçerek ifsâdı kaldırma verilse gerek." Bu zâtların bu ifşaatları yıllar sonra bizim bu sözümüzü tasdik etmiş oluyor.

Dikkat ederseniz Hazret, onun "din kâfirlerini bâtında kendi kalemiyle vurup helâk edeceğini" beyan buyuruyor. Onun vazifesi bâtınî, Mehdî Hazretleri'ninki ise zâhirîdir. Çünkü o Resulullâh'ın "Velâyet"ine vâris olarak gelmişti, o ise "Nübüvvet"ine vâris olarak gönderilecek. Bu vazifenin, bâtında gizli olan "İlmullah"a dayandığı daha önce çok defâ size arzedilmişti, şimdi tasdikini bizzat bu zâttan işitiyorsunuz.

Allah-u Teâlâ'nın onu "**Zât'ıyla mukâbelede bulunan bir kılıç**" kılmasının mânâsı; kendisini göstermemek için fakiri ileriye sürmüş, dışarıdan bakınca o vurmuş gibi gözüküyor. Oysa kalemi veren de, kılıcı vuran da O'dur. O'nun vuruşu olduğu için hiç kimse de cevap veremiyor, onun karşısında hiç kimse duramıyor.

Niçin? O desteklediği için...

Sa'deddîn el-Hamevî -kuddise sırruh- Hazretleri onun kalemle mücâdele edeceğini beyan buyurduğu gibi; herhangi bir dalâlet ehline mukâbele ettiğinde bir "kılıç" mesâbesindeki bu "kalem"le, "din kâfirleri"ne her defâsında gâlip geleceğini de açıkça ifşâ ediyor.

Gerek Şeyhü'l-Ekber -kuddise sırruh- Hazretleri'nin, gerekse Sa'deddîn Hamevî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin yukarıdaki ifşaatlarından; bu ilmin O'ndan geldiği, bu vazifeyi O'nun tevdi ettiği, bütün bu icraatların O'nun emriyle husûle geldiği meydana çıkmış oluyor.

Burada Hazret-i Allah'ın buyurduğu ve duyurduğu şu Âyet-i kerime tecelli eder:

"Ben ve peygamberlerim elbette galip geleceğiz" (Mücâdele: 21)

İlim O'nun ilmidir, kalem O'nun kalemidir; mahlûka âit hiçbir şey yoktur.

Hakim et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri:

"Âhir zamanda Mehdi yokken, henüz yaklaştırılıp seçilmemişken; aradaki boşlukta, Hâtemü'l-velâye'den başka adaleti (hakkâniyeti) ayakta tutacak kimse olmaz." buyurmuşlardır.

Bizden Sonra Hazret-i Mehdi'ye Biât Edin:

Kendisinden sonrası için nasihatları da şöyledir:

Ben bugün varım, yarın yokum. Ben sizi Hazret-i Allah'a ve Resulullah'a yöneltiyorum. Ebedî hayata sevk ediyorum, dünyaya bağlatmıyorum. Çünkü bizim gayemiz, menfaatimiz olmaz. Niçin gönderildik ise o vazife ile meşgulüz. Yoksa hiç yok olmuş, çok olmuş, o yolda değiliz. Bunu kitapta şöyle tarif ederiz:

"Çok koyun koymuş, yok koyun koymuş, çobana ne! Çoban çobandır."

Onun için bu merdiven üçtür, üçü birdir. Bir tanesi gidiyor iki tanesi gelecek. İkincisi olan Hazret-i Mehdi'nin yedi sene ömrü var. Ondan sonra Hazret-i İsa Aleyhisselâm gelecek. Onun için ileride neler neler var.

Hazret-i Allah, Hazret-i Mehdi'ye o kadar ruhsat verecek ki, tâ Amerika'ya kadar gidecek. Sonra Cenâb-ı Hakk ondan ruhsatı alacak, Deccâl'e verecek. Deccâl de birçok iş yapacak. Arkasından bu sefer İsa Aleyhisselâm'ı gönderecek. İsa Aleyhisselâm da yahudileri temizlemek ile vazifeli olacak.

Bu meyanda Ye'cüc Me'cüc sahneye çıkacak. Çinliler dünyaya sel gibi akacak. Selin önünde durulur mu? Bir müddet ifsattan sonra İsa Aleyhisselâm'ın, Hazret-i Mehdi'nin ve yanındakilerin duâsı ile bir gecede helâk olacaklar. Harple değil, duâ ile. Bugünler artık uzak değil, çok yakınlaştı.

Bizden sonra kime sorarsınız, size her şeyi bırakıyoruz, kitaplarımızda her şeyi bulacaksınız, zamanı gelince anlayacaksınız.

Bu kitaplar müslümanlar sıkıştığı zaman çok iş görecektir, yegâne tutunulacak yer olacak. İşte bizden sonra insanlar hakikati öğrenmek için bu kitaplara sarılacak.

Ben; **"Yâ Rabb'î! Beni bu kitapların talebesi eyle!"** diyorum.

Niçin? Benim değil O'nun, ben de muhtacım, bu ilim O'ndan.

Hüsâmeddîn el-Bitlisî -kuddise sırruh- Hazretleri **"Şerhu Hutbetü'l-Beyân"** isimli mecmuadaki risalesinde şöyle buyuruyor:

"Dünya hâlerinden âhiret hâline intikâl sofrası, kıyametin kopuşu ve vaad edilen âhir zamandaki Mehdî'nin önündeki set onunla açılır." ("Mecmû'a-i Şerhu Hutbeti'l-Beyân li'l-Hüsâm el-Bitlisî", Konya Bölge Yazma Eserler Ktp. Akseki, nr.: 164, vr. 268)

Bu meyanda ortalık çok bozulacak, daha da karışacak. Çok büyük sıkıntılar olacak. Harp sıkıntıları, geçim sıkıntıları, telâşlar başgösterecek. Din kalktıktan sonra fesatçılar yürüdü yürüdü, ifsad son haddini buldu; küfür, isyan, dinden çıkma moda oldu. Öyle bir gündeyiz ki; artık doğana sevinmemeli, îmânla göçene üzülmemeli!..

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şeriflerinde:

"Belâ ve fitneden başka dünyanın hiçbir şeyi kalmadı!" buyurmuşlardır. (İbn-i Mâce: 4035)

Hiç şüphe yok ki önümüzde çok büyük hâdiseler, çok büyük sıkıntılar olsa gerek. Bu otuz sene zarfında Allah'u-âlem öyle hâdiseler olacak ki; öyle şiddetli harpler, öyle büyük felâketler, öyle büyük zelzeleler olacak ki, bunlar tasavvurun hâricinde olacak! Dünya dümdüz olacak!

Dünya milletleri harbe hazır durumdalar, savaş ha patladı ha patlayacak. Yalnız emr-i İlahî'yi bekliyor. Savaşların çıkması İlahî hükme bakar. Çünkü Cenâb-ı Hakk'ın izni olmadıkça bir yaprak dahî düşmez.

Nitekim Âyet-i kerime'sinde:

"O'nun ilmi dışında bir yaprak dahi düşmez." buyuruyor. (En'âm: 59)

Bunlar hep O'nun takdiri ile oluyor. Kişi istese de, istemese de mukadderât ne ise o olacak. Dünya bidâyete dönüyor; yâni dünya o nispette bitecek ve insanlar yeryüzünden silinip gidecek. Bunları size şimdiden hatırlatıyorum; şimdiden Hazret-i Allah ve Resûl'üne yönelmeye ve sığınmaya bakın, bu felâketler geldiği zaman şaşırmayın!..

Abdullah bin Abbas -radiyallahu anhümâ-dan rivayet edilen bir Hadis-i şeriflerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmuştur:

"Kapkara, ince bacaklı, koca ayaklı birinin Kâbe'yi taş taş yıktığını görüyorum sanki." (Buhârî. Tecrîd-i sarîh: 790)

Kâbe-i muazzama'yı kıyamete çok yakın bir zamanda, başlarında ince bacaklı şiş karınlı bir kimsenin yer aldığı Habeşliler gelip yıkacaklar, taş taş sökecekler, taşlarını da denize atacaklar.

Size şöyle söylemek istiyorum ki artık bütün gücünüzü ahirete yöneltin, dünyayı atın. Çünkü vakit geldi. Onun için çok dikkatli olun, ortalık karışıyor. Dünyayı doldurduğu gibi boşaltacak. Bu insanlar yok olacak. Yalnız burada mı? Hayır dünyada vaziyet çok vahim. Bildiğiniz gibi değil, artık dünya hırsını bırakalım. Sahibimize yönelelim, âlem ne yaparsa yapsın. Çünkü Allah-u Teâlâ yetmiş üç fırkadan bu fırkayı sevmiş, seçmiş, ahkâmını ayakta tutmak için öne sürmüştü. Bu büyük bir fazilettir. Bu fazileti muhafaza et sana kâfi. Şunu yapayım, bunu yapayım hayır! Zamanı değil. Ortalık karışıyor. Çok evvel demiştim; **"Allah'im! Bu hadisatı bana gösterme!"** diye. Çok vahim vahşi hadisat var önümüzde.

Durum bu kadar nazik yani, şunu da haber vereyim ki; kalben ve ruhen bağlı olanlar zarar görmeyecek. Cenâb-ı Hakk bütün samimiyetiyle tam bağlı olan ihvanı o şekilde kurtaracak. Fakat çadırın direği yıkıldığı zaman bir esinti olacak. Çok büyük hadiseler var. Onun için aklınızı başınıza alın, dünyaya değil, ahirete yönelin ve bunu yakınlarınıza tavsiye edin.

Şu gördüğümüz sükûnet Allah-u âlem kar topluyor. Bir kıvılcımdan ateş alacak, ateş sardığı zaman her tarafı saracak. Fitneler büyüyor, bu ateş bütün dünyayı ele alacak. Ne zaman? Allah-u Teâlâ hüküm çıkardığı zaman. Her taraf hazır. Bu isyan cezasız kalmaz. Âkıbetimiz hakikaten vahim. İhsan çok, nimet büyük, isyan büyük. Bu isyanın karşılığı çok vahim olacak.

Bakıyorum nereden nasıl patlayacak? Acaba hangi kibrit ateş alacak. Çünkü güne gün vakit yaklaşıyor. Her memleket barut halinde. Herkes harbe hazırlanıyor. Bu silahlar patladığı zaman nasıl insan kalacak, dünyanın durumu ne olacak? Artık dünyanın düzeni rotası tamamen bozulacak, eski duruma gelecek. At, öküz bunlar olacak. Benzin yok, araba yok. Hiçbir şey işlemeyecek. Gemiler yelkene dönecek. Yani dünya bidayete dönecek. Harpler, afâtlar sonunda çok az insan kalacak. Petrol olmayacak, uçak, araba gibi araç olmayacak, eski devirlere dönecek. Gün bugün, yarını O bilir.

Âyet-i kerime'nin vakti geldiyse tutuşacak.

"Hiçbir memleket hariç olmamak üzere, biz onu kıyamet gününden önce ya helâk ederiz veya onu şiddetli bir azapla cezalandırırız. Bu, Kitap'ta (Levh-i mahfuz'da) yazılıdır." (İsrâ: 58)

Durum bildiğiniz gibi değil.

Cenâb-ı Hakk;

"Şimdiye kadar yaptım, bundan sonra hiçbir memleket hariç kalmamak üzere dünyayı amma harp ile amma zelzele ile amma afât ile yıkacağım, harap edeceğim!" buyuruyor.

Onun için çok tedbirli olun. Yalnız borçlu olmayalım, borçlu ölmeyelim. Buna çok dikkat edin. Biz öteden beri kardeşleri her bakımdan tedbirli olmaya alıştırdık, hazırladık ki bugünler için...

O'nunla olmak hayat, O'nsuz olmak vefat. Kalsak da O'nunla, gitsek de O'nunla...

Denize baktığın zaman sakın, ne kadar güzel. Şimdiki deniz de öyle amma içi kaynıyor, dünya da böyle kaynıyor. Fakat patlamak için emir bekliyor, bir patladığı zaman bütün dünyaya yayılacak ve bu uzak değil, dünya memleketleri bir bir karışacak.

Onun için dünyaya değil, ahirete gönül vermenizi tavsiye ediyorum. Bugün sığınma günüdür.

Sizi İslâm'a dâvet ediyorum ve sizi Hazret-i Allah'ın azabıyla korkutuyorum.

Bu öyle bir dâvet ki; Hazret-i Allah'a ve Resulullah Aleyhisselâm'a olan bir dâvettir. Din İslâm'dır. Hududullah Allah'ın hudududur. Bu hududu aşmayın, ahkâm-ı ilâhi dışına çıkmayın, Resulullah Aleyhisselâm'ın Sünnet-i seniyye'sinden ayrılmayın.

Allah'ımız, bizlere acısın! Ümmet-i Muhammed'i affetsin, lütfuyla muhafaza buyursun inşaallah.

Seyyid-i Kâinat Sebeb-i Mevcudat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz; **"Hayra vasita olan o hayrı işlemiş gibidir."** buyurdular.

Diğer bir Hadis-i şerif'te:

"Senin vasıtanla Allah-u Teâlâ'nın bir kişiyi hidayete erdirmesi, senin için dünyadan ve içindekilere sahip olmaktan daha hayırlıdır." (Buhârî)

Bir kitapla bir kişi hidayete erer, o da size yeter. Ne kadar güzel, ne kadar kolay, ne kadar kârlı. Onun için o bir kitapla hidayete erse ebedi saadete nail olur. Siz de o ecre nail olursunuz."

Gönderdiğimiz bizim, kalan kimbilir kimin.

Çalışalım ki Rabb'im bizi orada dinlendirsin. Burada dinlenenler orada çok yorulacak.

Bu ilim Hakk'al yakın bir ilimdir. Allah'a ait bir ilimdir. İhvan anlamazsa kim anlayacak. Âlem bu kitapları alıyor, tetkik ediyor, harfleri inceliyor.

İhvansa benim kitabım var diye bırakıyor, okumuyor. Bu ilim has ilmullah, ilm-i billah'ın âlâsı. Bu ilmin benim ilmim olmadığını bilip, ilm-i ilâhî'ye olduğunu bilerek okursanız O size lütfuyla tecelli eder, O'nun ilhamı ile okursunuz ve gönlünüze dolar.

İnanın bu kitapların bazı satırları var deryanın yalnız ismi yazılıdır. Amma altında derya var. Bunun esrâr-ı ilâhî olduğunun farkında değilsiniz. Bu ilim Hakk'tan geliyor. Kitaplar çok kıymetli, çünkü Allah-u Teâlâ ne veriyse ve ne yaşattıysa o boşaldı kitaplara. Bu nur kıyamete kadar bâkidir, ben gidiyorum amma bu nur gitmiyor, kalıyor...

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Mâûn Sûre-i Şerif'i (5)

İslâm'ın Köprüsü Zekât

İslâm'ın Köprüsü Zekât:

Allah-u Teâlâ; **"Kıldıkları namazlarında gafil olanların riyâkâr oldukları"**nı beyan ettikten sonra, bu gibi kimselerin, insanların iyiliğine olan bütün hayırlara engel olduklarını da açıklıyor ve şöyle buyuruyor:

"Zekâtı da menederler." (Mâûn: 7)

İhlâsla ibadet etmedikleri gibi, insanlara iyilik de etmezler. Kendileri zekât vermedikleri gibi, başkalarının vermesine de mâni olurlar. Çok cimri oldukları için en ufak bir yardımı dahi insanlardan esirgerler. Halktan birine yararı olacak bir şeyi ödünç bile vermezler.

Âyet-i kerime'de geçen **"Mâûn"**un mânâsı; en üstün derecesi zekât, en aşağısı da kişinin konu-komşusuna ödünç olarak verdiği şeylerdir.

Abdullah bin Mesud -radiyallahu anh- buyurur ki:

"Biz Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- zamanında tencere, kova gibi eşyaları âriyeten (ödünç olarak) vermeyi (Mâûn sûresinde geçen) yardım yani 'Mâûn' sayardık." (Ebu Dâvud: 1657)

Zekât İslâm'ın köprüsüdür, bu köprüden geçmeyen kurtuluşa eremez. Bunlar namaz da kılsalar, oruç da tutsalar vay hallerine!

Allah-u Teâlâ zekât verecek kadar zengin olan müslümanların mallarının belli bir miktarını fakirlere tahsis etmiştir. Bunun içindir ki zekât verilmeyen malda fakirlerin hakkı vardır. Bu hakkı sahibine veren

kimse Allah-u Teâlâ'nın emrini yerine getirip borcundan kurtulmuş olur. Üzerine zekât farz olan kimse ise zekâtını vermezse, fakirlerin malını gasp etmiş olur.

İslâm'da imandan sonra en önemli iki esas vardır. Bu rükünlerden birisi namaz, diğeri ise zekâttır.

Zekât ibadeti bir çok Âyet-i kerime'lerde namazla birlikte emredilmiştir:

"Namazı kılın, zekâtı verin." (Ahzâb: 33)

Bunun da sebebi namaz ile zekât arasında kuvvetli bir bağılılığın oluşudur. Namaz İslâm'ın direğidir, namazı terkedenden dinini yıkmış olur. Zekât ise *"İslâm'ın köprüsüdür."* Bu köprüden geçmeyen kurtuluşa eremez.

Namaz gibi zekâtın da çok yerde emrolunması, zekâtın önemini gösterdiği gibi, bu kadar emirlerden sonra yapılmamasının ise Allah-u Teâlâ'nın gazabına sebep olacağı aşikârdır.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde, zekâtı İslâm'ın beş temel esasından birisi saymıştır.

Bir Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuştur:

"İslâmiyet'inizin kemâli zekât vermenize bağlıdır." (Münâvî)

Zekât vermekle dünyada borç ödenmiş, âhirette ise azaptan kurtulmuş olunur.

Zekât malı temizlediği için bu ismi almıştır. Kuyudan su çektikçe yerine su geldiği, budanan bağların daha çok üzüm verdiği gibi, zekât da malı hem temizler hem de bereketlendirir.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"İnsanlardan mallarında artış olsun diye verdiğiniz herhangi bir fâiz, Allah katında artmaz.

Fakat Allah'ın rızasını dileyerek verdiğiniz zekâta gelince, o böyle değildir. O zekâtı veren kimseler (sevaplarını ve mallarını) kat kat artırırlardır." (Rum: 39)

İyiliklerinin karşılığı kat kat verilecek kimseler bunlardır.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

HAZRET-İ MUHAMMED
Aleyhisselâm

-Hicretin Üçüncü Yılı-

UHUD SAVAŞI (13)

Hamrâu'l-Esed Seferi (2)

Bu münasebetle nâzil olan Âyet-i kerime'lerde şöyle buyuruldu:

"Onlar öyle kimselerdir ki, halk kendilerine: 'Düşmanlarınız olan insanlar size karşı ordu toplamışlar, onlardan korkun!' dediklerinde, bu söz onların imanını arttırdı ve üstelik 'Allah bize yeter, O ne güzel vekildir!' dediler." (Âl-i imrân: 173)

Allah-u Teâlâ aynı gün müşriklerin üzerine korkuyu saldı, tekrar hücum ederek müslümanların kökünü kazımayı düşünüyorken kaçmaya koyuldular. Böylelikle Allah-u Teâlâ müminleri onların kötülüklerinden muhafaza buyurdu.

"Sonra da kendilerine hiçbir fenalık dokunmadan, Allah'ın nimet ve keremiyle geri döndüler. Böylece Allah'ın rızasına uymuş oldular.

Allah büyük kerem sahibidir." (Âl-i imrân: 174)

O bir avuç mücahidin kalplerine metanet verdi, onları cihad meydanlarına atılmaya, düşmanlarına karşı celâdet göstermeye muvaffak buyurdu.

"O şeytan ancak kendi dostlarını korkutur. O halde mümin iseniz onlardan korkmayın, benden korkun." (Âl-i imrân: 175)

Şeytan kendi dostlarıyla müminleri korkutmaya çalışır. Kulun Allah korkusunu üstün tutması imanının bir gereğidir.

Resulullah Aleyhisselâm insanların iman etmelerine son derece haris olduğundan, iman eden kimselerin küfre kayması şöyle dursun, kâfirlerin küfrüne dahi üzüldü:

"Küfürde yarışanlar seni üzmesin! Şüphesiz ki onlar Allah'a hiçbir zarar veremezler.

Allah onlara âhirette hiçbir nasip vermemek istiyor. Onlar için büyük bir azap vardır." (Âl-i imrân: 176)

Allah-u Teâlâ'nın ahiret mükâfâtından ve cennetinden mahrum olmakla birlikte onlar için büyük bir azap dahi vardır.

"İman karşılığında küfrü satın alanlar, şüphesiz ki Allah'a hiçbir zarar veremezler.

Onlar için elem verici bir azap vardır." (Âl-i imrân: 177)

İmanla küfrü değiştiren, imanını verip küfrü satın alanlar, küfürde birbirleriyle yarışanlar, bu küfürleri yüzünden hiçbir şekilde Allah-u Teâlâ'ya herhangi bir zarar veremezler, bu mümkün değildir. Allah-u Teâlâ onların imanına muhtaç olmadığı gibi, bu küfür ve isyanın zararları kendilerine aittir.

"Kâfirler kendilerine mühlet verişimizi sakın kendileri için hayırlı sanmasınlar." (Âl-i imrân: 178)

Azaplarını ertelemek, ömürlerini uzatmak, genişlik bolluk vermek, darlığa düşürmemek... gibi mühletler, şeref ve üstünlüğün bir alâmeti değildir. Aksine o bir istidraçtır.

"Biz onlara sırf günahları çoğalsın diye mühlet veriyoruz. Onlar için alçaltıcı bir azap vardır." (Âl-i imrân: 178)

Arkasından azabın ve zilletin geleceği bir mühlet, elbette ki o mühlet verilen kimse için hayırlı değildir.

Allah-u Teâlâ kâfirlere mühlet verdiği gibi, müminleri de imtihan eder.

Bu bakımdan Şöyle buyurmuŐtur:

"Allah müminleri, içinde bulunduğunuz Őu durumda bırakacak değildir." (l-i imrân: 179)

Öyle sebepler tertip edecektir ki:

"Nihayet murdarı temizden ayıracaktır." (l-i imrân: 179)

Nitekim Uhud'da böyle yapmıŐ, orada iman ehli ile nifak ehli ortaya çıkmıŐ, sabırlı mminle fsık mnfık birbirinden ayrılmıŐtır.

Bu ayırımı yapmak için:

"Allah sizi gaybden haberdr edecek değildir." (l-i imrân: 179)

Ki, mnfıklar ile mnfık olmayanları Allah-u Teâlâ size bildirmediķe siz bilemezsiniz.

"Fakat Allah peygamberlerinden dilediğini seçer." (l-i imrân: 179)

Onları gaybdan haberdar eder, onlara bildirmesiyle bilirler, yoksa kendiliğinden bilemezler.

İŐte Hâtemü'l-mrselfn olan Muhammed Aleyhisselâm'a da nice nice gaybları bildirmiŐ, birçok esrra muttali kılmıŐtır.

Őu halde:

"Allah'a ve peygamberlerine inanın. Eğer inanır ve takvâ sahibi olursanız size çok büyük bir mükâfat vardır." (l-i imrân: 179)

Allah'a ve peygamberlerine iman etmenin mkfatı o kadar büyüktür ki, ne kadar takdirlere lyık olduğunu ancak Allah-u Teâlâ bilir.

•

Resulullah Aleyhisselâm Hamr'l-Esed'de uç gün kaldıktan sonra Medine'ye döndü.

•

Enes bin Fedle -radiyallahu anh- Uhud'da Őehit dŐmŐ, yetim kalan oğlu Resulullah Aleyhisselâm'ın huzuruna getirildiğinde, satılmamak ve hibe edilmemek kaydıyla Resulullah Aleyhisselâm ona bir hurmalık bađıŐlamıŐtır.

Kur'an-ı Kerim ve Uhud SavaŐçı:

Uhud savaŐçı ile ilgili olarak Kur'an-ı kerim'de müslümanların tasavvurlarını düzeltmek, nefislerini terbiye etmek ve iyice tecrübe kazandırmak için;

Bazen teselli ederek,

Bazen kınayarak,

Bazen hükümler koyarak,

Bazen misaller vererek Âyet-i kerime'ler nâzil olmuştur.

Uhud'da başagelen bu musibet üzerine nâzil olan Âyet-i kerime'lerde Allah-u Teâlâ şöyle buyurdu:

"(Bedir'de) iki katını (düşmanınızın) başına getirdiğimiz bir musibet, (Uhud'da) kendi başınıza gelince: 'Bu nasıl oluyor?' dersiniz." (Âl-i imrân: 165)

Bedir savaşında düşman yetmiş ölü ve yetmiş esir vermişti. Uhud'da da müslümanlar hiçbir esir vermeyerek yetmiş kadar şehit verdiler. Bu duruma göre müslümanların Uhud'daki kaybı, müşriklerin Bedir'deki kayıplarının yarısı kadardı. Ayrıca müslümanlar müşrikleri bir Bedir'de bir de Uhud'un başlangıcında olmak üzere iki kere bozguna uğratmışlar, müslümanlar ise bir kere bozulmuşlardı.

Buna rağmen Uhud musibeti müslümanların fazlaca üzüntü ve hayretini gerektirmiş ve bunu büyüterek: *"Bu nereden?"* diye bir endişeye kapılmışlardı. Münâfıklar hiç durmadan: *"Muhammed, peygamber olsaydı bu musibetler olur muydu?"* gibi şüpheler ortaya atmaya çalışıyorlar, müslümanların fikirlerini bozmaya çalışıyorlardı.

"Resul'üm! De ki: O musibet kendi tarafınızdandır." (Âl-i imrân: 165)

Asıl sebebi sizlersiniz. Resulullah'ın emrine karşı geldiniz. Onun gösterdiği yerde sebat etmediniz, ganimet sevdasına düştünüz.

"Şüphesiz ki Allah her şeye kâdirdir." (Âl-i imrân: 165)

Dilediğini yapar, dilediği hükmü koyar. Yardım etmeye de yardımsız bırakmaya da kâdirdir. Yolunda bulunanlara muvaffakiyet ihsan buyurduğu gibi, yoldan çıkanları sefil de edebilir. Hatta gizli hikmetlerinden dolayı lütfunu kahr, kahrını lütf şeklinde gösterebilir.

Bu gizli hikmetleri ancak O bilir. Zira dünyayı bir imtihan yeri, ahireti ise hesap günü olarak yaratmıştır.

Galip O'dur, O hükmünde hikmet sahibidir.

•

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyurulmaktadır:

"Ey müminler! Gevsemeyin, üzülmeyin. Gerçekten inanıyorsanız, mutlaka en üstünsünüzdür." (Âl-i imrân: 139)

Bu, sonuçta üstünlüğün, zafer ve galibiyetin müminlerin olacağına müjdesidir.

"Eğer size (Uhud'da) bir yara dokundu ise o kâfirler topluluğuna da (Bedir'de) benzeri bir yara dokunmuştu." (Âl-i imrân: 140)

Sizden kiminiz yaralanmış, kiminiz öldürülmüş ve sıkıntılar çekmiş olsanız bile, siz de bundan önce Bedir'de onlara zarar vermişsiniz. Fakat bu durum onların azimlerini kırmamış, size tekrar savaş açmışlardı. O halde gevsememek, üzülmemek sizin için öncelikle gereklidir.

"Biz o sevinçli ve kederli günleri insanlar arasında bazen lehe bazen aleyhe döndürür dururuz." (Âl-i imrân: 140)

Bu Allah-u Teâlâ'nın hükmüdür. Milletler ve devletler arasında galibiyet ve mağlubiyet nöbetle devam eder. Kimi zaman müminler üstün gelir, kimi zaman da kâfirler. Netice ise müminlerin olur.

Allah-u Teâlâ'nın bu günleri bazen lehe, bazen aleyhe döndürüp durmasında, bilinen veya bilinmeyen birçok gizli hikmetler vardır.

İşte bu hikmetlerden birisi de şudur:

"Bu da Allah'ın, ihlâslı ve azimli müminleri ayırması, içinizden ŞEHİDLER EDİNMESİ, müminleri tertemiz yapıp artması ve kâfirleri mahvetmesi içindir.

Allah zâlimleri sevmez." (Â-i imrân: 140-141)

Günlerin bu şekilde döndürülmesiyle canlarını fedâ eden faziletli kimselerin fazileti ve her şeye rağmen sırat-ı müstakim üzerinde yürüyüp istikametten ayrılmayanların üstünlüğü ortaya çıkmış olmaktadır.

İmtihan edilip de temize çıkarılmadan, Allah yolunda cihad edenler ve bu hususta sabır gösterenler belirtilmeden cennete girilemeyeceği beyan buyurulmaktadır.

"Yoksa siz, Allah içinizden cihad edenlerle etmeyenleri, sebat edenlerle etmeyenleri belli etmeden cennete girivereceğinizi mi sanıyordunuz?" (Â-i imrân: 142)

Âyet-i kerime'de cihadsız ve sabırsız, imtihan edilmeden ve Allah-u Teâlâ'nın kendi yolunda cihad edenleri, düşmanlarına karşı direnmekte sabır gösterenleri belirtmeden cennete girebileceğini sanan kimselerin bu düşünceleri reddedilmektedir.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Efendi Hazretleri'nin Hayat-ı Saadetlerinden İnciler (32)

"Câfer-i Sâdık -radiyallahu anh- Hazretleri'ne bazı sorular sordular ve Zât-ı âlileri de suâllere şöyle cevap verdiler:

– *Bir insan nasıl veli olur?*

– *Doğarken veli olarak doğar.*

– *Peki veli olarak doğmadı?*

– *İlim-irfan sahibi ola.*

– İlmî-irfanî da yok?

– **Duyar kulak ola.**

– Oda yok?

– **Gören göz ola.**

– Oda yok.

– **Ölmesi gerek o zaman.**" buyurdular.

İnsanın şöyle bir düşünmesi lâzım; "*Nerdeyim!*" diye... O yok, o yok... Ölüm var, o ölüme mahkûm...

İtimat edin, hep ağlanacak durumdayız. Çünkü sonumuzu bilmiyoruz. Hep ağlanacak durumdayız.

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat Efendimiz;

"Eğer siz benim bildiklerimi bilmiş olsaydınız, az güler çok ağlardınız." buyuruyorlar. (Buhârî)

Bilmediğimiz için ağlamıyoruz, bilsek çok ağlarız.

•

Yolun sermayesi muhabbettir. Ama muhabbetin husule gelmesi için mahviyet ve istikamet şarttır.

Mahviyet; var olan yalnız O'dur, başka varlık kabul etmez.

İstikamet; **"Emrolunduğun gibi dosdoğru ol!"** (Hûd: 112) Âyet-i kerime'sinin tecelliyatına mazhar olmaktır.

Onun için istikamet ve mahviyet. Zaten istikametsiz mahviyet olmaz.

Var olan Hazret-i Allah'tır. Kim ki varlık davasında bulunursa şeytanın arkadaşı olur.

Fenâ bizim olsun, varlık isteyenin olsun.

Varlık; nefsimizin kendini beğenmesinden başka bir şey değildir.

Bu ise en tehlikeli bir şeydir. Bir insanın Cenâb-ı Allah'a çok sığınması ve nefsinden çok korkması lâzımdır. Nefsin kendini beğenmesi en büyük tehlikedir, Allah'ım korusun.

İnşallah Allah'ımız lütfeder, Efendilerimiz'in himmet ve tasarrufu ile bu vartalardan kurtarır.

Çok büyük bir vartadır.

Bizim kendimizi kitaplardaki tarifimiz şöyledir:

Var ile övünürüm, varlığımdan utanırım. Varlık için Hazret-i Allah ve Resul'ü yeter, ziynet için Hazret-i Kur'an yeter, şeref için İslâm dininin şerefi yeter.

Bize bu gerek efendim. Varlık, varlık satanların olsun. Çünkü onlar o varlık putu ile ayakta duruyor. O varlık putunu indirirlerse zaten bir şeyleri kalmayacak. Allah'ım bizleri varlığını ifna edip kendi varlığı ile yaşattığı kullardan etsin.

Nefis gıdayı şöhretten, namdan, varlıktan ve menfaatten alıyor.

•

**"Söz gümüş de olsa sükût eyle olsun zerr,
Kemâl ehli kemâliyetini sükût ile buldu hep."**

Efendim buradaki sükûtun özü şudur:

Hazret-i Allah ile merbud olmak, O'nunla konuşmaktır. Bunlar daima huzurdadır, râbitanın içinde, O'nunla muhabbetin içinde olup halkı bırakmışlardır. Mânevi depolarını doldurmakla meşguldürler, boşaltmakla değil. İşte sükût buna derler.

Hep konuşan, çok konuşan zarardadır. Çünkü kişinin her duyduğunu söylemesi yalan olarak ona yeter. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Sükût eden kurtulmuştur." (Tirmizî)

Kurtulmak için uğraşana, kurtulmak için çalışana en büyük düstur, en büyük nasihat.

Halil Fevzi -kuddise sırruh- Hazretlerimiz; **"Bilen demez, deyen bilmez!"** buyurmuşlardı. Bir şeyler bildiğini, bir şeyler gördüğünü zannedenlere en güzel cevap, en güzel numune.

Kendinde varlık gören, kendini öne sürüp kendini gösterir. Kendini ifna eden Var'ı gösterip, O'nu öne sürer.

Zâhir ehlinin aynası. **"Yapıyorum, ediyorum, biliyorum!"** diyerek her tarafı yıkarlar. Bir nevi Hazret-i Allah'a ve Allah'ın sevgililerinin üzerine hücum ederler. Çünkü Hazret-i Allah'ın emriyle tayin edilmemişse hücum, Hazret-i Allah'a hücumdur. Bunu bilmezler. **"Ben biliyorum, ben yapıyorum, ben görüyorum!"** der. Ve böylece kendisini de helâk eder, gider.

Bir insan Allah için teslim olmalıdır. Herhangi bir keşf-ü keramet beklememelidir. Keşf-ü kerametten sonra teslimiyetin hükmü yoktur. Çünkü onun gösterdiği teslimiyet, kişiye değil keşf-ü kerametedir.

Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh- Efendimiz'in Sıddîk'lık makamına çıkışı da bundan ötürüdür. Kayıtsız şartsız Rabb'imiz ona inandırmış. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Miraç gecesinde **"Kavmim beni tasdik etmez!"** buyurduğu zaman Cebrâil Aleyhisselâm; **"Ebu Bekir seni tasdik eder. O Sıddîk'tır!"** diye cevap vermişti.

Biz de öyle iman ettik zannederiz amma hep zandayız. Allah'ımız Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-in yüzüsuyu hürmetine bize de kâmil iman ihsan buyursun.

•

Şâh-ı Nakşibend -kuddise sırruh- Hazretleri'ne;

"Sizden niçin bu kadar az keramet zuhur ediyor." diye sorulduğu zaman;

"Sırtımızda taşıdığımız bunca vebal yüküne rağmen, ayakta durmamızdan daha büyük keramet mi olur?" buyurmuşlardır.

Onun talim ettiği Nakşilik yolunda en büyük keramet, kerametın gizlenmesidir. Çünkü Allah-u Teâlâ bir kulunu kerametle taltif ederek kendisi ile kerameti arasında muhayyer bırakır, onunla imtihan eder. Her şeyin O'nun ve O'ndan olduğunu bilecek mi, yoksa kendisinin imiş gibi gösteriş mi yapacak? Benimsenirse kişinin helâkına vesile olur. Velilerin soyulma noktası burasıdır. Birçok kimseler bu keramet yolunda soyulmuşlardır.

Keramet veli olmanın şartı değildir. Peygamber Aleyhimüsselâm Efendilerimiz'e mucize göstermek vacip olduğu gibi, Evliyâullah Hazerâti'na da kerametleri gizlemek vaciptir.

Allah dostları olan bu velileri keşif ve kerametleri ile takdir etmek doğru değildir. Bir velide hiç keramet görülmeyebilir de.

Ashâb-ı kiram'ın en üstünü olduğu halde Sıddîk-ı Ekber -radiyallahu anh-den hiç keramet nakledilmemiştir.

Şâh-ı Nakşibend -kuddise sırruh- Hazretlerimiz'den de hayatları boyunca pek az keramet husule gelmiştir.

Bir defasında bir müridi ile bir yere doğru yolculuk yapıyorlar. Gidecekleri yer uzakça, akşam yaklaşıyor. Gidiyorlar gidiyorlar akşam olmuyor. Gidecekleri yere varıyorlar, güneş birden batıyor. Müridine dönüyorlar ve buyuruyorlar ki:

"Oğlum bunlar tarikat oyunlarıdır, gaye Allah'tır."

Yusuf Hemedânî -kuddise sırruh- Hazretleri ise **"Bunlarla tarikatın çocuklarını yetiştirirler."** buyurmuştur.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

EVLIYÂ-İ KİRAM -Kaddesallahu Esrârehüm- HAZERÂTI'NIN "HÂTEMÜ'L-EVLIYÂ" HAKKINDAKİ BEYAN ve İFŞAATLARI (155)

**Şeyhü'l-Ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî
-kuddise sırruh- (3)**

"ANKÂ-İ MUĞRİB FÎ MA'RİFETİ HATMÜ'L-EVLIYÂ ve ŞEMSÜ'L-MAĞRİB" KİTABI

[7^a, st. 16-5, st. 5]

Sonrasına gelince; öncelike Allah'a hamdolsun!
Hamd'i hatmedip tamamlayana salât olsun!

Haberin özünü tedbir eyle ey kişi!
İsâbetle uyandırır onun sözü her işi

Mânâlardan sana sunduğum şeyi tahkîk et
Muhteşem azâbın ise sen lafzını terket

Ne zaman ki kendime mâledecek nesnem olmadı
Uzağa fırlattım onu ben ve yakınlığım arttı

BU KİTABIN MAKSADININ BEYÂNIDIR

Biz rûhâniyyet ve Rabbânî yaratış ile ilgili olarak, "*et-Tedbirâtü'l-İlâhiyye fî Aslahu [7^b] 'l-Memleketi'l-İnsâniyye*" adıyla bir kitap telif etmiş; onda insanın "Büyük âlem"den koparılmış olan "Küçük âlem" olduğundan sözetmiştik. Zira büyük olan kâinatta zuhur eden her şey, bu insanda en küçük şekliyle taayyün etmiştir.

Bu yapraklarda ise mutlak anlamda âlemlerle insanın izahlarından değil, onu ön plânda tutmaksızın; hilâfet ve tedbir cihetinden, onunla ilgili olarak yazılanların delillerinden, yardımcıdan, adâletle yapılan kısıaslardan, emînlerden, sıdklarıyla âmil olanlardan, sefirlerden, akıl ile hevâ arasında yaptıkları savaşın nedeninden ve düşmanlara mukâbele hususundaki tertiplerinden söz edilecektir.

Birleşme, destekleyen bir yardımcının ona yardımı, onun idâre edici bir emîr olması ya da hükümdarlığının ortaya çıkması ne zaman olur? Dolayısıyla ben kimilerinin hayat, kimilerinin de helâk âmilini [6] ve her kurtuluşun kalpte bulunan hastalıklardan emin olmakla gerçekleşeceğini ikâme edip, onun dağılımı hakkında izâh edilmesi gerekeni ortaya koyarak; bu insânî numuneye ve rûhânî kökene göre, Peygamber'in su ve toprak Beyt'ine mensup olan **İmam Mehdî'nin** makamının nerede bulunduğunu; aynı şekilde, ona göre **Hatmü'l-evliyâ**'ya ve asfiyâyâ aksedişinin de nerede olduğunu takdim edeceğim.

Sonradan ortaya çıkmış ikili varlıklara dair nüktelerden her birinin te'kid ettiği insan hakkındaki bu iki makamı tanıtmaya ihtiyâcı hasıl olunca; düşman olan şeytanın karıştırmasından korkup çekindiğim için, Sultân'ın huzurundaki koruyucu bir zırhı ona geçirmek isteyip dedim ki: "*Ben onu muhâfaza etmek durumunda değilim; onu ancak karanlık ve kerih Beyt'teki veçhesinden kurtarıp, bu iki cismi koruyucu ilim ve hikmet dallarıyla saklayacağım!..*" Sonra önümdeki sırlara göre, Hakk'ın ortaya konulabileceğini gördüm ve onu ibraz etmeye yöneldim; bu iki makâmı tanıtmak için de bu kitabı meydana getirdim. Onu öğrenmeyi ve düşünmeyi büyük bir biçimde duyacak kimseye, işi beyan edebilmek için âlemleri zikredip; bu temsil üzere söz söylemeyi arzu ettim. [8^a] Sonra da onu inkâr eden ve onda cehâlete düşen insanın içine konulup ona tesir edecek olan onun ed/zâhiyyetidir. Kâinatta zuhur edecek şeyleri târif eden bu fen hakkında tasnif edilenlerin (yazılanların) hiçbirinde garaz yoktur. Garaz, bu insânî "**ayn**"da ve âdemî şahısta mevcut bulunabilecek bir şeydir.

Dikkatle incele de bak, ey akıl sâhibi!

Uyan ey gâfil!..

'Âdil yahut cefâkâr, yahut âlim veya zâlim bir biçimde hükmetmiş olanın, âhret yurdunda bana herhangi bir faydası var mıdır?

Allah'a yemin ederim ki, bu hüküm sâhibi benden yana ve bana doğru nazar etmedikçe, benim üzerimde aklını ön plânda tutmadıkça, zâhirî ve bâtinî mânâda Şer'î âdâbı ben kendisinden talep edemediğim ve onun başı da, sonu da ıslâh üzere olduğu halde ben kendisine biat edemediğim sürece yoktur, ey kardeşim!..

Benim işte bu nazariyem sende yerine gelmediği zaman helâk olursun! İnsanlarla iştigâlden yüz çevirdiğin zaman ise, bendekiyle kurtuluşu temin etmiş ve ânında elde etmiş olursun!..

Nitekim Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- bütün ümmetine hitap ederek:

"Hepiniz çobansınız ve hepiniz kendi sürünüzden mesulsünüz!" buyurmuştur. (Müslim: 1829)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- her insanın kendisi hakkındaki imamlığını tespit etmek suretiyle, onu gayp ve his âleminde Hakk'ı talep eder kılmıştır. İş bu hadd üzere meydana gelince de bize ahde bağlılık göstermekten başka bir yol kalmamıştır.

Kurtuluş yolunda bizi ileriye götüren ve elde edilen derecelerle yetindiren nedir? [7] *"Ben akıllıyım!"* diyen kimsenin bu fiili ve bu akıl sahibinin gidişatı nedir? Kâinatla ilgili hadiselerden herhangi bir hadiseyi, bu kitabımda veya başka bir yerde ne zaman zikredeceğim? İşte benim maksadım; işitebilene işittirecek şekilde onu ispat etmek ve insandaki benzerliğine tekâbül ettirerek, bizi kurtuluşa erdiren yol hakkında bize erişen görüşü tasdik ettirmek; ister cismânî, isterse rûhânî olsun, kendisine adanan herhangi bir makam cihetiyle de, bu insânî neş'et içinde onu külliyetiyle yürütmektir.

Ancak, ey müşfik kardeşim!..

Benim kurtuluşa eriştiğim yol hakkında mülâhaza ettiklerinden başka, kitabımda benden çıkan her sözdeki amacı da bir düşün! [8^b] Yoksa benim nefsim kurtuluşa zaten saâdete ermişken, kurtulan veya helâk olan başka bir kimseye neden aldırış ederdim ki?

Sendeki en küçük mülke bir bak; sana her şahıstaki mülkün cüzlerini bulduracaktır. Her an Şeriat'ın adâletiyle ölçüp, yürüdüğü her şeyin ardından onunla yürü! Kendi mülkünde ifsadla uğraşmak isteyenlerden olma, aksine onda hükümdâr ol!..

.

Bu kitaba yönelip bir düşün!

Zira ben onda **"Âlemü'l-ekber"**in iki işinden söz edip, onu adeta soyup çıkartır gibi meydana koyacağım ve işitebilene, bilinen ve düşünölebilen bir şey hakkındaki bilinmeyen bir şeyi beyan ederek; kendinden sözettiren sebep noktası gibi, onu insanın karşılayabileceği bir şey kılacağım. Benim ona dâir söyleyeceklerimin dışında, ondan başka onu kavramaya eriştirecek olan ise, bir anlık hayatın "Saat"; yani "Kıyâmet"idir. Şu kadar var ki ben, onun mânâsı etrâfında bir taslak da çıkarmayacağım. Zira, yaklaştığının belirtileri ve netleştirici alâmetleri seni zaten ona sevkedecektir.

Allah-u Teâlâ'nın izniyle ben bu kitapta, karşılaştırma ve bitıştirmelerle bildirilebilen misâllerin en büyüğünden; kurtuluşu isteyenlere bir ip, gaye sahibine bir armağan, anlayabilene bir ibret ve sevene de bir lütuf olarak, müminlere ve âriflere gerçeği nasb edecek birtakım misâller getirmek istiyorum.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Allah-u Teâlâ'nın Sevgilileri'nin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar (88)

Şeyhü'l-Ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sırruh- (1)

Hâtemü'l-Evliyâ'nın Cismâni Yönünün Velilerden Gizli Tutuluşu:

Hâtemü'l-evliyâ'nın varlığı ve zuhur zamanı hakkındaki ilk ve en net bilgiler Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri'nden gelmiştir. O, kendisine **"Hâtemü'l-Velâye"** verilen velinin âhir zamanda, dünyanın zeval vakti iyice yaklaştığı bir sırada gönderileceğini açıkca haber vermiştir.

Onun **"Hatmü'l-Velâye"** kitabından çok etkilenen ve ondan aldığı ilhamla işin hakikatine nazar eden Şeyhü'l-Ekber -kuddise sırruh- Hazretleri, bu velinin makamı hakkındaki en gizli sırları ortaya çıkarmış; kendisinden sonra gelen veliler onun bu beyanlarına sayısız şerhler yazmış, fakat bir-iki bilgi dışında kim ve nereli olduğuna dair herhangi bir işaret alamamıştı.

Nihayet bir gün yine bu sırrı çözmek için gayb âlemine teveccüh ettiğinde, hatiften bir ses kendisine: **"Ey Muhyiddîn! Bu iş senin zannettiğin gibi değildir! Bu ancak âhir zamanda gelecek bir veliye ikrâm edilecektir."** diye hitap etmiştir. (Celâl-zâde Ârif Bey, "Atiyye-i Sübhâniyye", s. 63)

Bütün bu tecellilerden sonra, yukarıdaki hitâb-ı ilâhi'yi işitince bu zâtın âhir zamanda gelecek başka bir kimse olduğunu öğrenen Hazret, son bir ümitle gayb âlemine yönelmiş ve o anki hislerini şöyle dile getirmiştir:

"Bütün basar ve basiretimi derhâl âlem-i gayb'a çevirdim. Bu zâtın isim ve sıfatını, makamının ve nereli olduğunu anlamak istedimse de, Cenâb-ı Hakk bu saydıklarımın hiçbirisine beni muttali kılmadı ve hatta koku bile koklatmadı." (Celâl-zâde Ârif Bey, "Atiyye-i Sübhâniyye", s. 63-64)

Allah-u Teâlâ velilerin en büyüklerinden olduğu halde ona dahi bu sırrı ifşa etmemiş; onu kendi perdesi altında gizlemeyi murad etmiştir.

Şeyhü'l-Ekber -kuddise sırruh- Hazretleri nihayet perde arkasından görüşebildiği Hâtemü'l-evliyâ'dan, kendisi için ümit ettiği **"Hatemiyyet"** lütfunun onda tecelli ettiğini öğrenmiş ve şöyle demiştir:

"Gizli bir perdenin arkasından birtakım kırmızılıklar doğdu; birdenbire ondan Hatm nuru ile, haber verici bir dille: 'Ben asfiyâ cemaatinin öncüsü olan Hâtemü'l-Evliyâ'yım. Senin hikmetin ve ümit ettiğin 'Hâtem' bende gizlidir!' şeklinde bir hitap geldi." ("Ankâ-i Muğrib fî Marifeti Hatmü'l-Evliyâ", s. 48 bas. Mısır, 1954)

Bu beyan, Şeyhü'l-Ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin **"Hâtemü'l-evliyâ"** olmadığını bizzat kendi dilinden doğrulayan en büyük delildir.

Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin üvey oğlu ve en büyük halifesi olan Şeyh Sadrettin el-Konevî -kuddise sırruh- Hazretleri de **"İcazü'l-Beyân"** adlı eserinde Allah-u Teâlâ'nın onu gizlemeyi murad ettiğine işadet ederek şöyle söylemiştir:

"Şayet meseleyi uzatmış olmasaydım, ana makamları ve bunların kiminle hatme ereceğini de açıklardım."

... Allah'ın gizlemek istediği bir şeyi izhâr etmek mümkün değildir.

Nitekim Allah şöyle buyurmuştur:

'Size ilimden pek az bir şey verilmiştir.' (İsrâ: 85)

Allah hakkı söyleyen ve doğru yola iletendir." (İ'câzü'l-Beyân fî Te'vîli'l-Ümmi'l-Kur'an; s. 484)

Buradan anlaşılıyor ki Allah-u Teâlâ bu büyük sırrı kimilerine hiç bildirmemiş; bildirdiklerinin de çoğunu ifşa etmekten menetmiştir. Binaenaleyh bu zevât-ı kiram'ın sözkonusu beyanları bir çelişki olarak görülemeyeceği gibi; Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin âhir zamanda gönderileceğini açıkça müjdelediği gerçek Hâtemü'l-evliyâ'nın zuhuruna da gölge düşürmez. Nitekim bu zâtların sıraladıkları tüm alâmet ve işaretler, onun kim olduğunu açıkça gözler önüne sermektedir.

Hâtemü'l-evliyâ'nın cismâni hususiyetlerine dair çok az işaret veren Evliyâullah Hazerâtı onun makam ve vasıflarından uzun uzadıya söz etmişlerdir.

Hâtemü'l-Evliyâ'nın Makamı:

İmâm-ı Rabbânî -kuddise sırruh- Hazretleri "**Mektûbat**" adlı eserinin "**260. Mektub**"unda şöyle buyurmuştur:

"Bununla beraber Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-in vefatından bin sene geçtikten sonra, saklı olan bu makamın yeniden ortaya çıkması beklenir. Ona bir üstünlük verilip her tarafta duyulur."

Bu saklı devlet bugün çıktı meydana. O öyle murad etmiş, öyle olmuş.

Muhyiddin İbn'ül-Arabî -kuddise sırruh- Hazretleri Hâtem-i velî'ye verilecek olan makamın, kendisine ve kendisinden önce gelmiş hiçbir veliye verilmediğini beyan ederek;

"Allah-u Teâlâ bu Hâtem-i velâyet'i ne bize, ne bizden evvelkilere nasib etmeyip, bu makamı bizden saklamıştır." buyurmuşlardır.

Ve İmâm-ı Rabbânî -kuddise sırruh- Hazretleri bu mevzuyu şöyle bağlamışlardır:

"Böylece kemâlâtın aslı tekrar zuhur eder ve yayılır, gölge olanlarını örter. Hazret-i Mehdi -aleyhimürrıdvan- da asla bağlı olan bu yüksek yolu zâhir ve bâtın ile yayar." ("Mektûbât"; 260. Mektup)

Allah-u Teâlâ velileri arasından sevip seçtiği, huzûr-u ilâhi'sine çektiği ve "**Sıddıkiyyet**" makamına kadar yükselttiği kullarını Âyet-i kerime'sinde şöyle vasfetmiştir:

"Onlar sıdk makamında, kuvvet ve kudret sahibi hükümdarın huzurundadırlar." (Kamer: 55)

Kimi sevmişse onu seçmiş, kimi de seçmişse onu kendisine çekmiştir. Huzur-u ilâhi'sine ancak sevdiğini, seçtiğini alır.

Nitekim diğer bir Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

"Sana Rabb'in, sen râzî oluncaya kadar verecek." (Duhâ: 5)

Sana öyle lütuflarda bulunacak, ikram ve ihsanından öyle verecek, öyle verecek ki, huzur ve ebediyet âleminde hoşnut olacaksın.

Bu öyle bir verilmedir ki; lütf üzerine lütuftur, rızâ ve hoşnut olma makamıdır, ona âit övülen bir makamdır. Bu ilâhi lütf Hâtemü'l-enbiyâ olan Resulullah Aleyhisselâm'da tecelli ettiği gibi; onun velâyet makamına varis olan Hâtemü'l-evliyâ'da da aynen tecelli etmiştir.

Hâtemü'l-Evliyâ'nın Minberi ve Makâmı:

Şeyhü'l-Ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sırruh- Hazretleri "**Fütûhâtü'l-Mekkiyye**" isimli eserinde, Hâtemü'l-Enbiyâ'nın huzurunda bulunan Hatemü'l-evliyâ'nın durumundan bahsederken minberin çevresinde nurla yazılmış şu ifadelerden haber veriyor:

"Bu makam, en temiz Muhammedî bir makamdır. Bu minbere çıkan ona mirasçı olur ve Hakk Teâlâ dîni (şeriatı) korumak için onu elçi yapar ve onu elçi olarak gönderir." (Fütûhâtü'l-Mekkiyye, c. 1, s. 114. Beyrut, 1994)

Diğer bir ifşaatları ise şöyledir:

"İnsan hakkındaki 'Hatm'e gelince; o, O'nun katındaki duruşu, bizim tarifimizle izhâr edilip de tâyin edilemeyen; seni O'nun nihayetine eriştirecek, O'nun huzuruna yerleştirecek, vuslatla ilgili olanların hepsine sülûk ettirecek ve inzâl olunması yönünden de ona bir yer edindirecek olan makamdan ibarettir. Zira o hem Tevhîd'in, hem de çoğalma hâlinde olan varlıkların sırlarının 'Hatmü'l-Makâmât'; yâni 'Makamlarının Hatm'i'dir." ("Ankâ-i Muğrib fî Ma'rifeti Hatmü'l-Evliyâ ve Şemsü'l-Mağrib", s. 72-75, bas.: Muhammed Ali Sabîh Matbaası, Mısır, 1954)

O ruhaniyeti ile "**Hâtem**" oldu. Bu ise ilâhi bir Allah vergisidir. Allah-u Teâlâ öyle koydu. O ulviyeti, o ihsanı O koydu. O ruhaniyete de O koydu. Rabb'ül âlemin öyle murad etmiş. Yoksa onun aklına, hayaline gelen bir şey değil!

İmâm-ı Rabbânî -kuddise sırruh- Hazretleri, "**Mektubat**" adlı eserinin "**285. Mektub**"unda şöyle buyurmaktadır:

"O öyle bir zâttır ki, Urûc (yükselme) makamlarını tamamlamış, hepsinden daha yükselmiş, kulluk makamına inmiş, ibadetle mutmain olmuş, huzura ermiştir."

Bu tâifenin içinde, velâyet makamlarının en üstünü olan 'Abdiyet' makamına yerleşen seçilmişler de vardır. Mahbubiyet makamına kabiliyet de buna verilir. Bu ise, velâyet mertebelerinin bütün kemâllerini taşımakta ve 'Dâvet' derecesi makamlarının hepsini içine almaktadır.

Nübüvvet makamlarına has olan 'Velâyet-i hassa'dan pay almaktadır." (285. Mektup)

Hâtemü'l-Evliyâ' ve Mehdi'nin Makamlarının Tespiti:

Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sırruh- Hazretleri "**Ankâ-i Muğrib**"in mukaddimesinde, ümmet-i Muhammed'in âhir zamandaki öncüleri olan Hâtemü'l-evliyâ ve Mehdi Hazretleri'ni birbirinden ayırarak, eserini bu iki zâtin yerini ve mertebesini belirtmek maksadıyla kaleme aldığını haber vermiştir:

"Bu insânî numûneye ve rûhânî neş'ete göre, Peygamber Aleyhisselâm'ın su ve toprak Beyt'ine mensup olan İmam Mehdi'nin makâmının nerede olduğunu; aynı şekilde, asfiyânın aynası olan Hatmü'l-evliyâ'nın da ona göre nerede bulunduğunu sana takdim edeceğim." ("Ankâ-i Muğrib fî Ma'rifeti Hatmü'l-Evliyâ' ve Şemsü'l-Mağrib", s. 6, bas.: Mısır, 1954)

Bu zât-ı muhterem hususi bir kitap kaleme almış, bu hususta çok ince, derin ifşaatlarda bulunmuş; bir noktasında da: "**Elini kabul etmekle emrolundum!**" diyerek intisabını arz etmiş âleme ilân etmiştir.

TASAVVUF'UN ASLI HAKİKAT VE MARİFETULLAH İNCİLERİ

AKL-I NÛRÂNÎ ve AKL-I KÛL

3. AKL-I NÛRÂNÎ

Nûrânî akla sahip olanlar gönderiliş sebebinin bilmiş, Allah-u Teâlâ'ya yönelmiş ve içini nurlandırmaya çalışıyor.

Murâkaba sayesinde ilâhî tecelliyâtı kalbine almıştır, kalp aynasına cemal nûrları tecelli eder. Bu sayededir ki huzur, huşû ve maiyyete nail olabilir. Kurbiyet ancak Akl-ı kül'dedir.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şeriflerinde:

"Mümin müminin aynasıdır." buyuruyorlar. (Ebu Dâvud)

Birinci müminden mümin-i kâmilin kalbi, ikinci müminden ise bizzat Allah-u Teâlâ murad edilmektedir. Mümin Allah-u Teâlâ'nın ism-i şeriflerinden birisidir.

Allah-u Teâlâ onun kalbine tecelli ettiği zaman mârifetullah husule gelmeye başlar. Bunun hâsıl olması kalp aynasındaki bir müşâhedeye dayanır.

Nitekim diğer bir Hadis-i şeriflerinde de buyururlar ki:

"İyi bilin ki insanda bir et parçası vardır. O iyi olursa bütün ceset iyi olur, o bozulursa bütün ceset ifsat olur. O et parçası kalptir." (Buhârî)

Vücut nurlanınca akıl da nurlanmış oluyor.

Âyet-i kerime'de ise şöyle buyuruluyor:

"Allah bir kimsenin sinisini müslümanlık için açarsa o Rabb'inden verilen bir nur üzerindedir." (Zümer: 22)

Kalbinde ilâhî nur tecelli edip durmaktadır.

Bu nuru Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şeriflerinde şöyle beyan buyururlar:

"Mümin-i kâmilin ferâsetinden korkunuz. Çünkü o Aziz ve Celîl olan Allah'ın nuru ile bakar." (Tirmizî)

Bunun mânâsı; kalbindeki nur-i ilâhî ile sırlarınızı keşfedeceği büyük ihtimaldir.

İşte Allah-u Teâlâ sevdiği kullarına böyle lütuflarda bulunur.

Bir insan helâl lokma yemekle, ihlâsla ubûdiyet yapmakla, farz ve nafilere devam etmekle içini nurlandırabilirse; Allah-u Teâlâ dilerse onda hikmet husule getirir ve hikmetle konuşur.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Allah hikmeti kime dilerse ona verir. Kime de hikmet verilirse, ona muhakkak ki çok hayır verilmiştir. Bunu ancak akl-ı selim sahipleri düşünüp anlar." (Bakara: 269)

Kim bildiği ile amel ederse, Allah-u Teâlâ ona bilmediklerini öğretir.

Ve Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Allah'tan korkar takvâ sahibi olursanız, mualliminiz Allah olur." (Bakara: 282)

Bir kimse aklını iyi kullanarak Rahman olan Allah'a yaklaşmak için çalışırsa, Allah-u Teâlâ da onu nuruna kavuşturur.

Vücudunu tamamen nurlandıran kimseleri toprak dahi çürütmez. Çünkü sıfat-ı hayvaniyeden ayrılmış, insan suretine girmiş, nur olmuş. Onlar insan suretinde haşrolunur.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"İyi bilin ki Allah'ın velî kulları için hiçbir korku yoktur, onlar mahzun da olmazlar." buyuruyor. (Yunus: 62)

İşte çalışan bunun için çalışsın, yaşayan bunun için yaşasın!

Akl-ı nûrânî olanlardaki ilim:

Kafa gözü ile, kafa kulağı ile, çalışması ve gayreti ile zâhirî ilimde derinleşmiş, Allah-u Teâlâ'nın methini kazanmış olan âlimlerdir.

Buraya kadar zâhirîdir, bundan sonrası bâtınîdir.

Akl-ı nûrânî'nin kalpteki durumu:

Kalp aynasının Cemâl nurları tecelli eder, kalp gözü görür.

Âlim nakış yapar, ârif ise parlatır.

İlâhî isimlere devam etmek suretiyle kalp tasfiyesi tamam olunca, Allah-u Teâlâ'nın sıfatlarının tecellisi ile marifet husule gelir. Bunun hâsıl olması, kalp aynasındaki bir müşahedeye dayanır.

4. AKL-I KÜL

Bu akla sahip olanlar Allah-u Teâlâ'nın sevdiği seçtiği kullardır.

Âyet-i kerime'lerinde şöyle buyurur:

"Allah dilediği kulunu zâtına seçer." (Şûra: 13)

Onu kurbiyete nâil buyurur.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz ise Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

"Rahman olan Allah'ın cezvelerinden bir cezbe, insanların ve cinlerin amellerine denktir." (K. Hafâ)

Allah-u Teâlâ kimi sevdiyse, kimi kendisine çektiyse bu ilâhî lütfâ nâil olur. O seni bir anda çekiverir. Milyarlarca sene yürüsen bu lütfâ nâil olamazsın.

O kadar ince bir mevzu ki, bunu size temsille arz edeyim.

Farz-ı muhal ki bir kimse Kâbe yoluna çıkmış yürüyerek gidiyor, diğeri ise teyyare ile gidiyor. Seyr-ü süluk yolunda da bu böyledir. Kimisi nasibi kadar yürüyerek yola çıkar. Kimisi daha çok nasip almıştır, daha ileriye gider. Allah-u Teâlâ'nın keramet bahşettiği kimseler ise; kimisi uçarak gider, kuş gibi istediği yere konar. Sonra yürür, meclise varır. Kimisi de tayy-i mekân gider. Allah-u Teâlâ onlara yeri yürütür, bir adımda dilediği yere ulaşır.

Gönül yolcuları ise bir anda varır.

Bir anda nasıl vardığını size Âyet-i kerime ile ispat edeyim.

Süleyman Aleyhisselâm Belkıs'ın tahtını kimin getirebileceğini sorduğu zaman cinlerden bir ifrit; *"Sen yerinden kalkmadan ben onu sana getiririm."* dedi. Hızır Aleyhisselâm ise bir anda getirebileceğini söyledi.

Bu husus Âyet-i kerime'de şöyle beyan buyurulmaktadır:

"Yanında kitaptan ilim bulunan kimse (Hızır) ise: 'Gözünü açıp kapatmadan ben onu sana getiririm.' dedi. Süleyman, tahtı yanına yerleşirmiş görünce dedi ki: 'Bu, Rabb'im'in lütfundandır. Şükür mü edeceğim, yoksa nankörlük mü edeceğim diye beni sınamak istiyor. Şükreden kendisi için şükretmiş olur, nankörlük eden de bilsin ki Rabbim müstağnidir, çok kerem sahibidir.'" (Neml: 40)

Bu Âyet-i kerime'den anlaşılıyor ki taht bir anda bir memleketten bir memlekete geldi. Allah-u Teâlâ tahtı da bir anda, kâinâtı da bir anda bir yerden bir yere nakletmeye kâdirdir, değil insanı!

Demek ki Allah-u Teâlâ sevdiği, seçtiği kulunu kendisine çektiği zaman bir anda varıyor. Değil Kâbe-i muazzama'ya, itimat edin huzur-u ilâhi'ye bir anda varır. Sevdi de seçti, seçtiği için çekti.

Allah-u Teâlâ dilediği kulunu zâtına çeker. Aklını kullanan bu sevgili kullar üç yoldan Hakk'a varır: Aşk, muhabbet ve mahviyyet.

"Bu Allah'ın fazl-u ikramıdır, kime dilerse ona verir." (Cumâ: 4)

Allah-u Teâlâ lütfetmiş, kereminden müminlerin kalp gözünü açarak, onları mârifet nûruna ulaştırmış, rızây-ı Bâri'sine kavuşturmuş.

Cezbesiz hiçbir veli yetişmemiştir, bunu bilin. Çünkü bir kulun Hakk'a ulaşması, Hakk'ın o kulunu kendi tarafına çekmesi ile mümkündür. Hiçbir kimse kendi kendiliğiyle Hakk'a ulaşamaz.

Cezbe irfan ehlinin kalplerini tahrik eder; âşıkların gıdası, Hakk yolcularının zevk ve safasıdır. Şüphesiz bu da muhabbet ile kaimdir. Çünkü her şey sevgi ile mümkün olur. Aşk öyle bir lütuftur ki, ifadeye sığmaz. Hakk'tan geldiği için Hakk'a ulaştırır.

Mahviyyet de öyle bir lütf-u ihsandır ki Allah-u Teâlâ'ya kavuşturur. Zira bunlar kime verilmişse, Hâlik ile mahlûk arasındaki perdeleri kaldırır, bütün sıfatları, dilekleri kül eder.

Aşk ateştir, aşk lezzettir, Hakk'a ulaşmak için güç kaynağıdır.

Mevlânâ Câmî -kuddise sırruh- Hazretleri buyurur ki;

"Mecâzi de olsa aşk ve sevgiden yüz çevirme, vazgeçme, zira o hakiki aşka ulaştırmak için bir vasıtaadır, köprüdür."

Aşık olanın elem ve mihnete alışması lâzımdır. Çünkü sevilen, sevenin başkası ile meşgul olmasını istemez. Sevilen her ne kadar ezâ-cefâ ederse de sevgisinde samimi olan aşık bunları hoş karşılamalıdır.

"Sevgilinin yaptığı her şey sevimidir."

Aşıka en tatlı gelen şey, sevgilisi için yanmaktır. Mânen gıdalanmak elbette aşkullah ve muhabbetullahı bağlıdır. Aşk ve muhabbetin kemâline erenler, Mahbub-u hakiki ile olmaktan ve O'na hizmetten başka hiçbir şey düşünmezler.

•

Bunlar akıl yolu ile Hakk'a varan hakikat yolcularıdır. İnsan-ı kâmil'in makamıdır. O Hakk'a varmış ve Hakk'ta kül olmuştur. Bunlara **"Hakk'a varmış."** denir. Kelime-i Tevhid'in sırrına mazhar olmuştur. O zamana kadar kendisinin de kâinatın da yokluğunu düşünüp, Allah-u Teâlâ'nın varlığını tesbih ederken; bu makama geldiğinde, kendisinin de kâinatın da hakikatini görür. Meğer hep O imiş. Başka bir şey yok.

Müminlerin kalp gözlerini açarak, onları mârifetin nuru ile rızâ-i Bâri'sine erıştiren Allah-u Teâlâ'ya sonsuz şükürler olsun.

Allah-u Teâlâ tecelli edince, her şey helâk olucudur. Zât-ı ilâhi'nin nurları tecelli edince, beşeri vasıflar eriyerek tamamen yokluğa gömülür. Bu öyle bir tecelliyâttır ki kendi nurundan başka bütün nurlar mahv olur.

Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"O'nun varlığından başka her şey helâk olucudur." (Kasas: 88)

Diğer taraftan Allah-u Teâlâ onda tecelli ettiği zaman artık Hakk vardır. Ne kendisi ne de akli kalır. O var, başka bir şey yok.

Diğer bir Âyet-i kerime'sinde ise şöyle buyuruyor:

"Allah dilediğini mahveder, siler. Dilediğini de sabit kılar." (Râd: 39)

Bu halden sonra kudsi ruh bâki kalır. Allah-u Teâlâ'nın nuru ile nazar eder. O'na bakar, O'ndan bakar, O'nunla bakar.

Demek ki Allah-u Teâlâ bir kula neler bahşediyormuş! Bir kula yapıyor bunu, bir lütf-u ihsan olarak.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Onlardan bir kısmı da Allah'ın izniyle hayır yarışlarında öncü olanlardır. İşte bu, büyük bir fazl-u keremin tâ kendisidir." (Fâtır: 32)

Akl-ı kül'de olanların ilmi:

Bunlar hakikata alınmıştır, hiçbir şey olmadığını görür, gayesi vâsıl-ı Hakk'tır ve fakat o daha asıl akl-ı kül'e ermemiştir. Orası ilk basamağın tırnağıdır. Bu nokta daha evvel şöyle izah edilmişti: Çalışır çalışır çalışır, teyyare meydanına kadar gelir, amma vâsıl-ı Hakk olmak murakaba ile kaimdir.

Akl-ı kül'ün kalpteki durumu:

Kelime-i Tevhid'i sır gözü ile söylemek gerekir. Bu söylendikten sonra sır gözü ile tevhid nuruna nazar etme imkânı hâsıl olur. Zât-ı ilâhî'nin nurları tecelli edince, beşerî vasıflar eriyerek tamamen yokluğa gömülür. Burası "İstihlâk" makamıdır. Yokluğun da ötesinde bir yokluktur. Bu tecellide kendi nurundan başka bütün nurlar mahvolur.

Bu âlem "Tecrid" âlemidir. Allah-u Teâlâ'dan gayri her şeyden soyunulur. Bunun da sonu vuslattır.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

İSLÂM İLMİHALİ

NAFİLE NAMAZLAR (6)

İSTİHÂRE NAMAZI

Bir iş yapılmak istendiği zaman o şeyin kendi hakkında hayırlı olup olmadığına dair manevî bir işarete nail olmak için, iki rekât namaz kılıp Hazret-i Allah'tan hayırlısını istemek menduptur.

Ashab-ı kiram'dan Hazret-i Cabir -radiyallahu anh- şöyle demiştir:

"Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Kur'an'dan bir sûre öğretir gibi bize İstihare duâsını öğreterek buyurdu ki:

"Sizden biriniz bir işe niyetlendiği zaman, iki rekât nafîle namaz kılsın ve şöyle duâ etsin:

"Allah'ım! Sen bildiğin için, senden hakkımda hayırlısını bana bildirmeni dilerim. Kudretinden güç isterim. Senin büyük keremini dilerim. Çünkü senin her şeye gücün yeter, benim yetmez. Sen her şeyi bilirsin ben bilmem. Bilinmeyenleri bilen ancak sensin.

Allah'ım! Sen bilirsin, eğer bu iş benim dinim, yaşayışım, işimin akibeti, hâlim ve istikbâlim hakkında hayırlı ise bunu bana nasip ve müyesser eyle. Eğer bu iş benim dinim, yaşayışım,

işimin âkıbeti, hâlim ve istikbâlim hakkında şerli ise, onu benden beni ondan çevir. Hayır nerede ise, onu bana mukadder ve müyesser kıl. Beni onunla memnun eyle." (Buhârî)

Birinci rekâtta **Kâfirun** ikinci rekâtta **İhlâs** sûreleri okunur. Abdestli ve kıbleye yönelerek yatılır.

Bir Hadis-i şerif'te istihareye yedi gece devam edilmesi, kalbe ilk gelene bakılması tavsiye edilmiştir.

Bir Hadis-i şerif'te de:

"İşlerinde istihâre eden hüsrâna uğramaz. İstişâre eden pişman olmaz. Geçiminde iktisada riayet eden muhtaç olmaz." buyuruluyor. (C. Sağır)

HÂCET NAMAZI

Hadis-i şerif'te bildirildiğine göre; Allah-u Teâlâ'dan dünya ve ahirete âit herhangi bir hâceti olan veya Allah'ın kullarından birine işi düşen kişi, güzelce abdest alır, yatsıdan sonra iki veya dört rekât namaz kılar. Allah-u Teâlâ'ya hamd ve senâda, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-e salâtü selâm'da bulunur. Daha sonra hâcet duâsını okuyup, dileğini Allah-u Teâlâ'ya arzeder:

"Halim ve kerim olan Allah'tan başka ilâh yoktur. Büyük arşın sahibi olan Allah bütün noksanlıklardan uzaktır. Hamd, âlemlerin Rabb'ine mahsustur.

Ey Allah'ım! Senden rahmetinin icaplarını, mağfiretini gerektiren şeyleri, her türlü iyiliğe nâil olmayı, her günahı kurtulmayı isterim. Senden affetmediğin hiçbir günah, kurtarmadığın hiçbir dert ve hoşnud olduğun hâcetlerden gidermediğin hiçbir hâcet bırakmamı dilerim." (İbn-i Mâce)

Birinci rekâtta Fatiha'dan sonra üç Âyet-el Kürsî, diğer rekât veya rekâtlarda birer defa İhlâs Felâk ve Nâs sûre-i şerif'leri okunur.

TEVBE NAMAZI

İşlenmiş herhangi bir günahı dolay, güzelce abdest alındıktan sonra kır bir yere çıkıp açık havada iki rekât namaz kılarak günahların bağışlanmasını Allah-u Teâlâ'dan dilemek Sünnet-i seniyye'dir.

YOLCULUK NAMAZI

Yolculuğa çıkarken veya yolculuktan dönünce iki rekât yolculuk namazı kılmak menduptur.

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz sefere çıkacakları zaman iki rekât namaz kılar, döndükleri zaman da doğruca mescide varıp iki rekât namaz kıldıktan sonra hane-i saadetlerine giderlerdi.

ASHÂB-I KİRAM -Radiyahallahu anhüm- HAZERÂTI'NIN HAYATI

Ashâbım Yıldızlar Gibidir. Hangisine Uyarsanız Hidayeti Bulmuş Olursunuz." (Beyhâkî)

HAZRET-İ EBU BEKİR SİDDİK -Radiyahallahu Anh- (1)

Mübarek isimleri "**Abdullah**"tır, "**Ebu Bekir**" ismi onun künyesidir. "**Siddîk**" ve "**Atik**" lâkapları ile de tanınır. Babasının adı Osman olup, Ebu Kuhâfe künyesi ile tanınmıştır. Annesi ise Selma Ümmül-hay'dır.

Resulullah Aleyhisselâm'ın doğumundan iki yıl sonra dünyaya gelmiş, ahirete intikallerinden iki yıl sonra da vefat etmiştir.

Dostun En Yakın Dostu:

Hazret-i Allah'ın Nur'u kendisine; "**Ben Allah'ın Resul'üyüm, seni Allah'a kulluğa davet ediyorum.**" buyurduğu ve sözünü bitirdiği anda müslüman olmuştu. Onun hidayete ermesine fevkalâde sevinen Resulullah Aleyhisselâm:

"Ebu Bekir'den başka, İslâm'a davet ettiğim herkes bir tereddüt geçirdi. Ebu Bekir ise ne durakladı, ne de tereddüt etti." buyurmuştur.

Bir Hadis-i şeriflerinde şöyle buyururlar:

"Eğer kendime bir dost edinmiş olsaydım, mutlaka Ebu Bekir'i dost edinirdim. İyi bilin ki, sizin arkadaşınız Allah-u Teâlâ'nın dostudur." (Tirmizî: 3662)

Risaletten önce o Nur'un en sâdik dostu idi. İslâmiyet'ten sonra en aziz arkadaşı, en fedakâr ve vazifeperver yardımcısı, peygamberlik sırlarının en samimi mahremi, kudsî emanet yönünden sırdaşı, cemâlinin ve kemâlinin aynası oldu.

Ebu Bekir Siddîk -radiyallahu anh-; Resulullah Aleyhisselâm'ın dâvetini ilk kabul eden, vefatına kadar da yanından hiç ayrılmayan, İslâm dini'ne büyük hizmetler yapan, yüksek seciye sahibi bir zât-ı âli idi.

Haiz olduğu bu yüksek rütbe o derece şâyân-ı gıpta idi ki; Resulullah Aleyhisselâm bir şeye gücendikleri veya müteessir oldukları zaman, Ebu Bekir -radiyallahu anh- gelecek olsa, derhal tebessüm eder ve üzüntüleri hemen giderdi.

Hadis-i şeriflerinde:

"Ebu Bekir benden, ben Ebu Bekir'denim. Ebu Bekir dünya ve ahirette benim kardeşimdir." buyurmuşlardır. (Tirmizî)

Ashâb-ı kiram arasında yeri daima muhafazalı idi. Henüz gelmemişse boş bırakılır, oraya kimse oturmazdı. Resulullah Aleyhisselâm mübarek yüzünü ona çevirir, ona bakarak konuşur, birçok hususlarda onunla istişare ederdi.

Resulullah Aleyhisselâm'ın kemâl ve faziletinden en çok feyz alan zât şüphesiz ki odur. Hazaarda ve seferde onunla en çok düşen ve kalkan o idi. Hicrette refakat etti. Bedir, Uhud, Hendek, Huneyn savaşlarında, Hudeybiye'de ve Mekke'nin fethinde o Nur'u bir an bile yalnız bırakmadı, hepsinde de canını siper ederek mücadele etti. Kalbinde ve kesesinde nesi varsa onun yolunda harcadı. Kızı Hazret-i Âişe -radiyallahu anhâ-yı nikâhlayarak daha da yakın oldu.

İmân-ı Kâmil Numunesi:

Resulullah Aleyhisselâm onun hakkında:

"Peygamber hariç, Ebu Bekir herkesten hayırlıdır." (C. Sağır)

Buyurduğu gibi diğer Hadis-i şerif'lerinde de şöyle buyururlar:

"Ebu Bekir'in imanı, âlemlerin imanı karşılığında tartılmış olsa, onlardan ağır gelirdi." (Beyhakî)

"Nebi ve Resul Peygamberler müstesnâ oldukları halde Ebu Bekir ve Ömer cennette bulunan bilcümle kâmillerin seyyididirler." (Tirmizî)

Resulullah Aleyhisselâm'dan sonra imanda, amelde, ihlâsta, ahlâkta insanların en büyüğüdür. Onun imanı İslâmiyet'in temel taşıdır.

Bir Hadis-i şerif'lerinde de şöyle buyuruyorlar:

"Muhakkak ki Allah-u Teâlâ beni dört yardımcı ile destekledi. Gökte olan ikisi; Cebrâil ve Mikâil'dir, yerde olan ikisi; Ebu Bekir ve Ömer'dir." (Taberâni, C. Sağır)

Başka bir Hadis-i şerif'lerinde ise şöyle buyurmuşlardır:

"Şüphesiz ki Ebu Bekir cennet ehli arasında semada süreyya yıldızı gibi parlaktır." (Tirmizî)

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

"Faiz-Kumar" Girdabında Boğulan Küresel Ekonomi

Yolun sonuna gelindi, ancak bütün dünya devletleri el birliği ile bu sonu geciktirmeye çalışıyor. Bakalım nereye kadar gidecek?

Dünyanın ekonomik düzeni çalkantılı bir dönemden geçiyor. Avrupa ve Amerika gibi zenginliği ile nam salmış ülkelerin darboğaza girmiş olması bütün dünyayı etkiliyor, insanların güvenini sarsıyor.

Piyasa denilen ve bütün dünyadan daha büyük bir balon halini alan faiz-kumar sistemi devam ettirilemez bir hal aldığı için devletleri ve tabii olarak vatandaşlarını büyük bir ekonomik girdaba sürüklemek üzere.

Ülkelerin alacak, verecek, borç hesapları üzerine ortalarda dolaşan rakamları herkes kendi fikrine göre yorumlayıp değişik senaryolar, fikirler ileri sürüyor. Kimisi yakında büyük bir kriz çıkacak diyor, kimisi düzelme başladı, yakında işler düzelecek diyor. Ancak dikkat ederseniz bütün bu yorumlar banka-borsa-piyasa-fon vb. isim adı altında devasa boyutlara ulaşan faiz-borç düzeninin fâsit dairesi içinde yapılıyor.

Sürdürülemez, sarhoş bir düzen var. Birisi bir çelme taksa hemen düşecek. Ancak Kuzey Kore hariç hemen bütün dünya ülkeleri bu çarkın içinde olduğu için kimse çelme takmaya cesaret edemiyor. Hatta yıkımı göze alamadıkları için bu bozuk düzenin ömrünü uzatmaya çalışıyor.

Dünyanın nasıl bir girdabın içine sürüklendiğini şöyle anlatmaya çalışalım:

Önce Türkiye'nin bir yıllık ekonomik büyüklüğünü düşünüp hesap edelim;

Türkiye'de milyonlarca çiftçi çalışıyor, üretiyor, ekiyor, biçiyor, terini akıtıyor. Türkiye'nin bazı tarım şehirlerinden İstanbul'a her gün yüzlerce kamyon sebze-meyve taşınıyor, bazı ürünler ihraç ediliyor. Bütün bu emeğin rakamsal büyüklüğünü tahayyül edip hesap makinesine yazın.

Sonra, Türkiye'nin bütün fabrikalarında yapılan sanayi üretimlerinin; araba-otobüs, çatal-kaşık, tank-tüfek milyonlarca sanayi ürününün, milyonlarca işçinin alın terinin ekonomik karşılığını hesap edin. Hesap makinesindeki rakamlara ekleyin.

Sonra, bütün ülkede yapılan binlerce ev, apartman, gökdelen, köprü, otoyol gibi inşaat sektörünü ve oralarda çalışan işçilerimizin alın terini hesap edin. Onu da ekleyin.

Sonra, binlerce esnaf, bakkal, market, mağaza, şirkette yapılan ticareti hesap edin. Onların rakamsal büyüklüğünü de ekleyin.

Sonra yüzlerce uçak, binlerce otobüs, binlerce taksi, binlerce servisçi, tren, vapur, gemi vs. ulaştırma sektörünün rakamsal büyüklüğünü hesap edin, onu da ekleyin.

Haberleşme, sağlık, turizm vs. aklımıza gelen gelmeyen bütün sektörleri ve bu sektörlerde çalışan milyonları düşünün ve onların da rakamsal büyüklüğünü hesabımıza ekleyin.

Sonra devletin ithalattan aldığı vergiyi filan da ekleyin.

Bütün bunların hepsinin toplamına Gayr-i Safi Yurtiçi Hasıla (GSYİH) deniliyor. Toplamı ise yuvarlak hesap **1 trilyon dolar** gibi bir rakama tekabül ediyor.

Amerika gibi büyük ekonomilerde bu rakam **15 trilyon dolar** gibi rakamlara çıkıyor. Avrupa Birliği'nin hepsinin (Almanya, Fransa, İngiltere, İtalya, Hollanda vs.) toplamı ise Amerika'dan bir iki trilyon dolar daha fazla.

Peki finans-borsa-piyasa gibi isimler adı altında her gün kafamızı şişiren ekonomi haberlerine konu olan "finansal" olayın boyutunu biliyor muyuz?

Dünyada sınırlararası sermaye akımı adı altında dolaşan paranın 2007 yılında **11 trilyon dolar** olduğunu, bu paranın sadece bundan 7 yıl önce 2000 yılında **4.7 trilyon dolar** olduğunu biliyor musunuz?

"Yabancı yatırımcı" diye pamuk döküşlerde ağırlanan faiz-kumar yatırımcısının başka ülkelerdeki varlıklarının toplamının 1990 yılına göre 10 kat artarak **96 trilyon dolara** ulaştığını biliyor musunuz?

ABD'deki borsa büyüklüğünün yaklaşık **16 trilyon dolar** olduğunu, Japonya, İngiltere, Kanada ve Almanya'nın toplam borsa büyüklüğünün (Borsa kapitalizasyonunun) yaklaşık **10 trilyon dolar** olduğunu, Sadece ABD'de borsa işlem hacminin büyüklüğünün ise **30 trilyon doları** geçtiğini biliyor musunuz?

2010 yılında dünyadaki finansal varlıkların toplamının yaklaşık **200 trilyon dolar** olduğunu ve bu rakamın sadece 10 yıl sonra **400 trilyon dolara** çıkmasının tahmin edildiğini biliyor musunuz? (Rakamlar için bkz. "TBMM Sermaye Piyasası Kanunu Tasarısı ile Plan ve Bütçe Komisyonu Raporu", 18 Haziran 2012; TC. Kalkınma Bakanlığı, Uluslararası Ekonomik Göstergeler 2012)

Rakamların büyüklüğündeki dehşeti görüyorsunuz. Dikkat ederseniz bu "Finans sistemi" adı altındaki "Faiz-borsa-borç ekonomisi"nde dönen rakamlardaki bu dehşet büyüklükten daha dehşetli olan; her yıl katlanarak bu çarkın büyümesi.

"Avrupa'nın en korkuncu o

Avrupa'da çirkinlik yarışı devam ediyor. En çirkin kim arayışında temel kriter ise bankaların büyüklüğünün ekonomik büyüklüğe oranı.

Son yıllarda dünya üzerinde Avrupa'dan daha korkutucu bir yer yok gibi görünüyor. Uydurma rakamlar nedeniyle patlak veren Euro borç krizi dördüncü yılında Avrupa Merkez Bankası'nın ve IMF'nin yanlış projeksiyonları ile daha da içinden çıkılmaz bir hal aldı. ...

... Tehlike deyince ilk akla gelen Yunanistan, Güney Kıbrıs, Portekiz, ve İspanya olsa da en korkunç olarak başka bir ülkenin ismi geçmeye başladı.

... Bölgenin en büyük ikinci ekonomisi Fransa en korkunç ülke olarak öne çıkıyor. Geçtiğimiz yıl The Economist'in saatli bomba olarak resmettiği ülke 2 yıl içinde 3'üncü kez resesyona girdi. Ama ülkeyi esas korkunç kılan ise bankacılık sisteminin ülke ekonomisinden yüzde 400 daha büyük olması. Ülke Avrupa'nın en kötüsü olarak ortaya çıkarken en büyük finans merkezi ABD tarafında duruma bakıldığında eşit olduğu görülüyor." (21 Mayıs 2013, The Lira)

"Sermaye", "Piyasa", "Finans" adı altında arz-ı endam eden "Faiz-Kumar" düzeni görüldüğü gibi ülkeleri esir alacak, devletleri yıkıma sürükleyecek büyüklüğe ulaşmış bulunuyor.

Amerika'nın da durumu en az Avrupa kadar kötü. Ancak dünyanın dolar kullanmasının geçici sefasını sürüyor. Bir ülke para bastığında ya da tahvil adı altında borcunu faizli borç ile kapattığında, enflasyon yahut borç yükünü kendi halkına yüklemiş oluyor. Ancak Amerika bunları yaptığında bu yük bütün dünya halkının üzerine biniyor.

Avrupa Euro ile bu düzene ortak olmak istedi, hali ortada.

Asya ülkeleri bu dolar saltanatını yıkmayı aklından geçirdi, kendi ticaretlerini kendi paraları üzerinden yapmaya kalkıştı, ancak sesleri kesildi, fazla ileriye gidemediler. Kendilerinin de enkaz altında kalma ihtimali onları durdurttu. (Biraz da harpçi Bush'tan sonra Obama gibi birisinin başkan olması ortalığı biraz yatıştırdı.)

Amerika geçici bir soluk aldı. (Bu durum altın fiyatlarına da yansıyor. Doların saltanat günleri uzadıkça, altının saltanatı da geriliyor.)

Peki bu paradan para kazanma fuşiyatı nereye kadar devam edecek?

Bu sektör için 3-6 ay orta, bir yıl uzun vade demek. İyileşme haberleri bu vadelere bakılarak veriliyor. Oysa gerçek zamanlı düşündüğünüzde (Gerçek zaman derken 20-30 yıl bile kısa vade demektir.) son demlerini yaşıyor. Tokyolu bir aracı kurum yetkilisinin müşterilere gönderilen bir notta, "*Müzik çalarken, dans etmeye devam etmekten başka bir seçenek olmayabilir*" demesi bu paracı düzenin ruh halini ortaya koyuyor.

Dikkat ederseniz dünya üzerindeki ülkelerin ekonomi kurmayları mesailerinin büyük kısmını finans problemlerine ayırmak zorunda kalıyorlar. Faizleri indirelim mi çıkartalım mı? Kurları ne yapalım? Borsada spekülasyonu, para kaçışını nasıl engelleyelim? vs. birçok sanal sorunla baş etmek zorunda kalıyorlar. Merkez bankaları bir karar alıyor, hoop borsa yükseliyor, hoop düşüyor. Krizler de daima banka-borsa-finans girdabında çıkıyor. Devletler borçlanıyor, halk borçlanıyor. Borçla yapılan harcamalar ekonomiyi büyütüyor. Bu borçları verenler de parasına para katıyor. Bu kadar büyük para reel ekonomiye dönmüş olsa büyük bir enflasyon olur, ekonomiler yıkılır. Bu büyük balon patlarsa ortaya çok büyük bir enkaz çıkar, kimin altında kalacağı belli olmaz, büyük sıkıntılar olur.

Ve bütün bu paraların neredeyse tamamı kâğıt üzerinde kayıtlı, hatta daha ötesi sanal sistemde kayıtlı ve dünyada sanal sistem üzerinde dolaşıyor.

Ajanslar 14 Mayıs'ta Türkiye için tarihi bir ekonomik haberi şöyle duyurdular:

"Babacan tuşa bastı, IMF'ye borç kapandı

Türkiye'nin IMF'ye olan kredi borcunun son taksidinin transferi Başbakan Yardımcısı Ali Babacan'ın tuşa basmasıyla gerçekleşti.

.... Babacan'ın tuşa basmasıyla ikisi dolar, ikisi avro olmak üzere 4 ayrı transferle IMF'ye son taksit ödenmiş oldu. Böylece 19 yıl aradan sonra Türkiye'nin IMF'ye olan borcu ilk kez sıfırlandı. ..."

Bu sanal düzen en az kâğıt para kadar tehlikelere açık, akibeti belirsiz. (Nitekim son yıllarda Batılı aristokratlar aileden gelen tarihi bilincin de etkisi ile paralarının bir kısmını altın gibi fiziki değeri olan bir varlığa çevirip evlerinde büyük kasalarda saklamaya başladılar.)

Bütün devletler ve para babaları bu düzenden nemalandılar, Yolun sonuna gelindi, ancak bütün dünya el birliği ile bu sonu yavaşlatmaya çalışıyor. Bakalım nereye kadar gidecek?

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

KERKÜK KİMSEYE BIRAKILAMAZ!

Milletlerarası Çete ve onun hempaları bölgedeki petrol başta olmak üzere zenginlikleri soymakla meşgul iken Türkiye onların kuyruğuna yapışmamalıdır.

Kerkük içinde barındırdığı petrol başta olmak üzere kadim Türk varlığından ötürü **İngilizlerin, ABD'nin ve İsrail'in** gözardı etmediğini ve etmeyeceğini bildiğimiz mazlum bir Türk yurdudur. Petrol vanalarına sahip olmak isteyen **Barzani** ABD ve İsrail'in emirlerine amade olarak Kerkük'ü kendi toprağı ilan etmek için fırsat kollamaktadır.

Merkezi Irak Hükümeti'nin başındaki Radikal Şii Mezhebi mensubu **Maliki**'nin tutarsız ve fütursuz davranışları Barzani'nin ekmeğine yağ sürmektedir.

Her gün Türkmen şehir ve kasabalarında bombalar patlatılmakta, insanlar öldürülmekte, evler yakılıp yıkılmaktadır. Bu vahşi saldırılardan maalesef Türkiye kamuoyunun bile yeterince haberi olmamaktadır.

Irak işgal edildiği zaman Amerikan askerlerini ellerinde Amerikan Bayraklarıyla karşılayan Peşmerge güçleri ellerine geçen fırsatı kaçırmamak için ne gerekiyorsa onu yapmaktadır.

Irak Türk Milletvekili Ekrem Fevzi bölgede yaşananlar ve olaylar hakkında bilgi vermektedir: **"Türkler, Türkmen Cephesi çok ciddi baskı altındadır. Bölgede adeta etnik temizlik yapılmaktadır. Bütün bölgesel unsurlar tasfiye edilmekte ve buna ABD göz yummaktadır. Türkmenler Kerkük'te gasp edilen topraklarını geri istiyorlar."**

Ocak ayında çoğunluğu Türkmenlerden oluşan Tuzhurmatu'da ITC'nin üst kadrosunun bulunduğu taziye meclisine düzenlenen saldırıda 25 kişi öldü, 100'ün üzerinde insan yaralandı. Irak Türkmen Cephesi (ITC) Başkanı Erşed Salihi, Kürt yönetimi ile Bağdat'taki merkezi yönetim arasında yaşanan gerginlik neticesinde Türkmenlerin hedef alındığını, saldırının ITC'ni, Türkmen siyasetçilerini, araştırmacılarını ve tüm Türkmen kesimlerini hedef aldığını söyledi:

"Bu saldırılar, Irak Türkmenlerinin coğrafyasını hedef almaktadır. Tuzhurmatu, Kerkük gibi bölgeler, Kuzeydeki Kürt yönetimi ile Bağdat'taki merkezi yönetim arasında yaşanan gerginlik neticesinde Türkmenler hedef alınmaktadır. Buna karşılık Irak Hükümetine defalarca çağrıda bulduk. Irak ordusu bir tek Arapları, Peşmerge de bir tek Kürtleri koruyor. Türkmenleri kim koruyor? Maalesef hiç kimse. Türkmenler, kendi kaderlerine bırakıldılar. Aslında herkesin bir sahibi vardır. Biz Türkmenler sahiplenmeyi ve desteği görmedik." Türk dünyasına çağrıda da bulunan Salihi, **"Türkmenler kendi kaderlerine bırakılmışlar. Lütfen yanımızda durunuz. Acımız büyüktür, kaybımız çoktur. Geleceğimiz de tehlikededir."** diye feryat etmektedir.

"Irak Türkmenlerinin durumu kelimenin tam anlamıyla trajik. Kürtlerin, Arapların, Sunnilerin, Şiiilerin vs. hepsinin şu ya da bu sırtını dayadıkları bir yerler var. Türkmenler için de Türkiye'nin desteğini aldığı inancı yaygın. Ama tam tersine, Türkmenler gerçekten sahipsizler. Bizim gücümüz yok değil. Türkmenler bu ülkenin burjuvazisini oluşturuyorlar. Ama şu an durumumuzun parlak olduğu söylenemez. Milli prensiplerimize bağlı olarak yaşamamız lazım. Burada yakında azınlık bir topluluk haline geleceğiz. Kuzey Kürtleri ile Araplar arasında kaldık. Her iki taraftan da bize saldırılar oluyor. Türkiye dahil destekçimiz yok. Oysa biz Türkiye'den maddi manevi destek istiyoruz."

Küresel Emperyalizm içinde bulunduğumuz coğrafyayı başta Irak olmak üzere cehenneme çevirmektedir. Hergün bombalar patlatılmakta, onlarca insan ölmekte, yüzlercesi yaralanmaktadır.

Iraklı Sunni bir Arap olan **Ebu Rahman** ülkesinin genel durumunun bir özetini böyle anlatıyor:

"Irak silah deposu gibi. Saddam'dan kalan cephaneler neredeyse tüm grupların elinde bulunuyor. Suriye'deki gibi bir gerginlik buraya sıçrarsa -ki bu çok güçlü bir ihtimal- ülkede çok kan dökülür. Kimse de bu savaşı durduramaz."

Petrolün ve diğer zenginliklerin baş döndüren cazibesi kapitalist, sömürgeci, emperyalist Batı'nın zalimliğini artırmaya devam edecek, bölgemiz ve buna bağlı olarak memleketimiz istenen huzura kavuşamayacaktır.

Milletlerarası Çete ve onun hempaları bölgedeki petrol başta olmak üzere zenginlikleri soymakla meşgul iken Türkiye onların kuyruğuna yapışmamalıdır.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

GÖREBİLDİN Mİ?

*Bir dil vardı ki, Hakk'ı duyuran
Nebiler misâl, hâdim-i Kur'an
Berzâh-ı aziym, sözleri Furkân*

*Geldi geçti Hatem Sultan;
Görebildin mi, duyabildin mi, bulabildin mi?*

*Seksen beş yıldır Mevlâ'ya seyri
Ferd-i kemâlat, devr-i tecellî
Refik-i Hüdâ, gönlünde zikri*

*Allah! Allah! diyen dili;
Duyabildin mi, sayabildin mi, uyabildin mi?*

*Hatem olduğun Âlem'ler söyler
Nice evliyâ hep onu gözler
Şimdi ihvanın himmetin bekler*

*Ayağın tozuna yüzler;
Sürebildin mi, serebildin mi, sevebildin mi?*

*Her dem yazdığı, Hakk'ın has ilmi
Hikmeti'l-ulyâ, kudret kalemi
Cevâhirullah... esrarı gizli*

*Binlerceden bir inciye;
Çözebildin mi, görebildin mi, derebildin mi?*

*Umman eyledi ümmî kalbini
Fetheden buldu, onda kemâli
İhya eyledi Hâtem sevgisi*

*Feyzinden katre nasibi;
Alabildin mi, tadabildin mi, kanabildin mi?*

*Davet eyledi kâmil imana
Seyfullah oldu, Allah yoluna
İhvanın koydu cihad safına*

*Siyah sancağı altına;
Girebildin mi, gelebildin mi, durabildin mi?*

*Hâtem Sultan'ı Mevlâ metheyle
Kâdem-i Resul... Cemâl seyreyler
Nûr-î mahremde misafir eyler*

*Rabb'im sığmış kalbinde yer;
Bulabildin mi, alabildin mi, girebilirdin mi?*

*Şeyhimin yolu; her nefes zikri
Hiçliğe inmek azmi, gayesi
Zerre kul olmak, ihvana hilmi*

*Emmâreden geçip nefsi;
Bilebildin mi, ezebildin mi, geçebildin mi?*

*Gayrî der yâ Rabb! Himmet el-aman
Olmak muradım Hâtem'e ihvan
Salât-ü selâm nuruna her an*

*Vacip oldu ona iman;
Edebildin mi, erebildin mi, sevebildin mi?*

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

TARİHTEN SAYFALAR

**Muslihuddîn Mustafâ bin Mehmed'in
Akâ'id ve Kelâm İlimlerine Dâir
Yeni Bir Risâlesi (3)**

Muslihuddîn'in yine aynı bâbdaki Nevruz'la ilgili şu sözü ise, Şer'î hükümlerle örfî geleneğin karşı karşıya geldiği noktada, devrin uç Türkmenleri'ne rehberlik eden bir fakihin nasıl bir bakış açısı sergilediğini yansıtmaya bakımından dikkate değerdir:

"Mes'ele: Bir kişiye Nevruz günlerinde armağan gönderseler, ol: 'Kutlu olsun!' dese, ya: 'Kâfir küfründe!' dese kâfir olur."⁽²⁷⁾

Burada onun, İrânî geleneğe dayanan Nevruz hakkında içtihadî bir hüküm verdiği görülmektedir. Nevruz'un Orta Asya Türk millî geleneğinde, Göktürkler'in Ergenekon'dan çıkışı ve baharın gelişi ana teması çerçevesinde işlenmesi; Osmanlı Devleti'ni ve çevresindeki beylikleri kuranların târihî rivâyetlerin işaret ettiği üzere Oğuzlar'dan olduklarının çok açık ve kesin bir kanıtıdır. Ki, onların arasında yaşayan Muslihuddîn Fakîh, Şer'î ahkâmıla Örfî geleneğin kıyâsını gerektiren bu noktada, onlara bu kavmî unsurun dinle çelişip-çelişmediğini içtihadî bir yöntemle izâh etmek zorunda kalmıştır.

Ayrıca Orhan Gâzî'nin imamı İshak Fakîh'in şifâhî anlatılarına dayanan Yahşi Fakîh "Menâkıb"ında dikkati çeken, bir Germiyanlı'nın Eskişehir pazarında "Bâc" için Osman Gâzî ile tartışması kıssasının incelikleri de, İshak Fakîh'in çağdaşı olan müellifimizin, Örfî hukukun Şer'î hüküme hiçbir zaman muhâlif olamayacağı kâidesini belirginleştiren şu sözleri doğrultusunda açığa çıkmaktadır:

"Mes'ele: Bir işe: 'Şer'î degüldür!' diseler, ol eyitse: 'Ben onı bunı bilmezem; olagelmışdür, kânündür, iderem!' dese kâfir olur."⁽²⁸⁾

Osman Gâzî'nin pazara "Bâc" konulmasını telkin eden Germiyanlı'ya: "Bu Tañrı buyruğı ve Peygamber kavli midür, yoksa bunı her ilüñ pâdişâhı kendü-mi ihdâs ider?" diye sorması;⁽²⁹⁾ onun: "Töredür Hân'um, ezelden kalmışdur!" cevâbını vermesi üzerine gazaba gelip: "Bre kişi! Var git, ayruk bu sözi baña söyleme kim saña ziyânım deger!" diyerek onu tehdit etmesi,⁽³⁰⁾ kuşkusuz zamânındaki Muslihuddîn Fakîh gibi âlimlerin bu gibi fetvâlarına vâkıf olmasından ve bilinçaltında yatan bu hükümler doğrultusunda hareket etmesinden kaynaklanıyordu.

Bu kayıt, onun çağdaşı olan İshak Fakîh'in anlatısına dayanan bu rivâyetin doğruluğuna kesin bir kanıt teşkil ettiği gibi, bu hükmün devrin tüm fakihlerinin ortak anlayışını yansıttığının da apaçık bir delilidir.

3. Dil ve Edebiyat:

Muslihuddîn Fakîh'in kitap ve risâleleri, yaşadığı asrın dil ve kültür târihinin aydınlatılması açısından, filoloji ve edebiyat araştırmaları adına da önemli unsurlar içerir. O, tefsirlerini ve bilinen tüm eserlerini sâde ve yalın bir Türkçe ile te'lif ederek, bunu "tâ kim fâ'idesi 'âmma (umûma) olsun" diye böyle yaptığını sık sık dile getirmiştir.⁽³¹⁾ Arapça ve Farsça'ya ustalıkla âşinâ olduğunu diğer eserlerinden de bildiğimiz müellif, hükmü kalıp ifâdelerle zihinlerde yer etmiş en meşhur meselelerde bile, mümkün merteye dili yalın ve anlaşılır tutmaya özen göstererek, XIV. asrın sâde ve katıksız halk dilini kullanmaya büyük önem vermiştir.

Nitekim "Risâle'-i Usûl-i Dîn"de de onun bu te'lif metodunu devâm ettirdiği görülmektedir. Meselâ o, eserinde buna ilginç bir örnek teşkil edecek şekilde, büyük günahlar arasında yer alan "iffetli kadınlara zînâ iftirâsı atmak" hükmünü bilinen klasik ifâde şekliyle aktarmak yerine, devrin yerleşik halk diliyle: "Mestûre hâtûnlara -hâşâ-: 'rusbı' diyu sögmek" cümlesiyle sunmayı tercih etmiştir.⁽³²⁾

Osmanlı Şu'arâ "Tezkire"lerinde ortak bir dille tekrarlanan 'Osmân Gâzî, Orhân Gâzî ve Murâd Hüdâvendigâr dönemlerinde şiirle işigâl eden kimse olmadığı yönündeki anlayışın⁽³³⁾ tam aksine, 1330'da Osman Gâzî döneminden beri Osmanlı hânedânı ile "kadîm dostluğu" bulunduğunu dile getirmiş bir fakih olan Muslihu'd-dîn Mustafâ bin Mehmed'in tüm tefsirlerinde, eserlerinde ve üzerinde durduğumuz "Usûl-i Dîn" adlı risâlesinde Arapça, Farsça ve Türkçe şiirler yazdığı dikkati çekmektedir.

Yine "Risâle"de yer alan şu sözleri de daha o zamanlarda, Dîvân Edebiyatı şâirlerinin dillerinden düşürmeyip edebî birer tasvir olarak kullandıkları "mescid-meyhâne", "îmân-küfür" figürlerini

kullanacak düzeyde şiiirler yazan bir "Şu'arâ" zümresi bulunduğunu kuşkusuz bir biçimde gözler önüne sermektedir:

"Mes'ele: Bir kişi lâ'ûbâlîlenüb: '*Mescid-meyhâne, îmân-küfür birdür.*' dise kâfir olur. Şu'arâ içinde bu asl-ı herze-gûylar çokdur. Dînsüzlüğüñ adını zarâfet komışlar! 'eş-Şu'arâ'-i yettebi'uhümül-ğâvûn': '*Şâirler ancak azgınlıklara tâbî olurlar.*'"⁽³⁴⁾

Muslihuddîn Fakih, zamânındaki şâirlerin şiiirlerinde bu gibi teşbihleri kullanıyor olmalarını yererek, Orhan Gâzî asrının şâirlerinin hangi düzeyde ve türde şiiir yazdıklarını anlamamıza ışık tutacak önemli bir ipucu verirken; onların bu sözlerini "lâubâlîlik" ve "herze" olarak nitelendirmekten, "zarâfet" adını koydukları şiiirlerinin ise "dinsizlik" olduğunu söylemekten çekinmemiştir.

XIV. yüzyıl Batı Anadolu uç Türkmenleri arasındaki fakihlerin ortak anlayışını yansıtan bu sözler, o devirde nazmın en uç noktalarında gezinen şâirler mevcut olmakla birlikte, Şer'an câiz olmayan bu gibi sözleri nedeniyle aralarında 'Osmân Gâzî ve Orhân Gâzî'nin de bulunduğu devrin uç Türkmen beylerinin, ulemânın bu gibi uyarılarını dikkate alarak onlara itibâr etmediklerini göstermektedir.

Tezkire yazarlarının bu devirde şâir bulunmadığına ilişkin yanılgıları da, hiç şüphe yok ki bundan ileri gelmiştir.

(27) Krş. Mustafâ bin Mehmed, a.g.e., vr. 80^a, st. 1-3.

(28) Krş. Mustafâ bin Mehmed, a.g.e., vr. 80^a, st. 5-7.

(29) Mehmed Neşrî, "*Kitâb-ı Cihân-nümâ*", c. 1, s. 110. nşr.: F. R. Unat - M. Altay Köymen. TTK yayını, Ankara, 1949.

(30) Âşık Paşa-zâde, "*Tevârih-i Âl-i 'Osmân*", s. 104. nşr.: N. Atsız, İstanbul, 1949.

(31) Krş. Mustafâ bin Mehmed, "*Tefsîr-i Sûre'-i Yâ-sîn*", Ankara Millî Ktp. Yzm. nr.: A-8921, vr. 1^b-2^a; a.mlf. (dipnot: 15'teki isimsiz Tasavvufî Risâle), Millî Ktp. Yzm. nr.: A-2082, vr. 99^a, son satır.

(32) Krş. Mustafâ bin Mehmed, a.g.e., vr. 73^b, st. 10-11.

(33) XVI. yüzyılda bu "*Tezkire*" yazarlarının kayıtlarını ortak intibâlarını yansıtabilecek şekilde bir araya toplayan ünlü Osmanlı târihçisi Gelibolu'lu Mustafa 'Âlî, "*Kühül'-Ahbâr*"nda Yıldırım dönemi şâirlerinden "Mevlid" yazarı Süleymân Çelebi'nin biyografisini zikretmeden önce, bu devirde şiiir sanatının inceliklerini bilen "şâ'ir" denilebilecek tek bir kimse bile yokken, ilk kez Yıldırım Bâyezîd ve Tîmûr zamânında İran'dan bâzı şâirlerin Anadolu'ya gelerek bu işi başlattığına ilişkin eski yanlış anlayışı tekrâr ederek şöyle der: "Hafî olmaya ki, 'Osmân Hân ve Orhân Hân ve Sultân Murâd Hân zamanlarında şu'arâdan kimse zuhûr itdüğü ma'lûm degüldür. Mücerred sâde nazma kâdir ba'zı Varsâğî-gûylar zuhûrı bile igen şöhret bulmamışdur. Zîrâ ol zamânda sükkân-ı mülk-i Rûm ekseriyâ guzât-ı Etrâk ü Tatar idüğü ma'lûm ve sâ'ir ahâlî'-i merz-bûm ise evlâd-ı kefereden zuhûr eylemiş bir bölük sâde-levh idükleri mefhûm olmağın, içlerinden şî'r-şinâsları bile ma'dûm idi. Nazma râğıbları hõd safahât-ı rûzgârdan bi'l-külliyeye mektûm idi. Aña binâ'en şâ'ir nâmına bir ferd yoğ idi. Tâ Bâyezîd Hân zamânına gelince ve Timur Hân'la ba'zı şu'arâ-yı 'Acem ve Nevâ'î lisânınuñ zurefâsı mülk-i Rûm'a dâhil olunca sâhib-i mahlas kimse var idüğü ma'lûm degüldi. Ammâ bunlar zamânında ba'zı kimesne peydâ oldı." Krş. a.mlf., "*Kühül'-Ahbâr*", İ.Ü. Ktp. TY, nr.: 5959, vr.: 33^a.

(34) Krş. Mustafâ bin Mehmed, a.g.e., vr. 78^b, st. 10-13.

"BÜYÜK ALLAH'IN BÜYÜK SÖZÜ"

"İndirdiğimiz bu Kur'an, feyz kaynağı mübarek bir kitaptır. Ona uyun, emirlerine bağlanın ve Allah'tan korkun. Tâ ki merhamet olunasınız." (En'âm: 155)

Kimi insanlar vardır değersize değer verirler değerden düşerler, kimi insanlar da vardır değerliye değer verirler ve değer bulurlar. İnsanlar için geçerli olan bu keyfiyet O'nun inşa ettiği cemiyet için de geçerlidir. Kıymeti hesapsız derecede yüksek olan kişiler gibi maddi-mânevi varlıklar da dünya ve içindekilerden daha fazla kıymet ifade ederler.

Kâbe-i Muazzama, Ravzâ-i Mutahhara, Kudüs-ü Şerif bunlardandır. Memleketimizin üzerinde emanet olarak barındırdığı camilerimiz, ata yadigârı eserlerimiz, anamızın başına ince el işlemleriyle bezeyerek taktığı örtü, dedelerimizden kalan bir mezar taşı, asırlardan bugüne bir şeyler anlatmaya çalışan birkaç satırlık yazı, kitabe ve buna benzer değerlerimiz ne kadar kıymetlidir değil mi?

Kimi insanlar ellerindeki kıymetleri kaybettikten sonra anlıyor, eline geçirmek için neleri varsa feda edecek hale gelmektedir. Ömür, sağlık böyledir.

İslâm ise hayatımızın esası, anlamı, gayesi ve tek hedefidir. İslâm'ın esası Kur'an-ı kerim ve onun özü de Hazret-i Peygamber Efendimiz'dir.

Kur'an-ı kerim, "Büyük Allah'ın büyük sözüdür."

Bununla ilgili çok güzel bir hikâye arz edeceğiz.

Rusya'da komünizmin cemiyeti köleleştirmesinden sonra müslümanlar üzerinde baskılar alabildiğince artmış, değil dini emirleri yaşamak, anlatmak bile imkânsız hale gelmişti. Ama her şeye rağmen müslümanların gönüllerinden "Allah (c.c.), Muhammed (s.a.v.), İslâm ve Kur'an" lafızları sökülüp alınamamıştı.

Değerli dostumuz, ağabeyimiz, Kerkük Türkleri'nin has evlatlarından olan Dr. Mehmet Bey hikâyeyi bize anlattı, biz de imanlı gönüllere arz ediyoruz:

Mustafa Dede, ne Türkçe okuma-yazma bilir ne Arapça'dan haberi vardır. Dinini bildiği kadarıyla gizli gizli yaşar, camiye gitmek zaten yasaktır.

Bir yolunu bulup, torunları Hasan ile Hüseyin'i, Mısır'a İslâm'ı iyi öğrensinler ve milletimize hizmet etsinler diye göndermiş. Bu gençler dedeleri Mustafa'nın hikâyesini bizim doktor abimize anlatıyorlar.

Gün gelmiş ecel Mustafa Dede'nin kapısını çalmış ve ruhunu teslim etmiş. Mezarı kazılmış, müslümanlar Mustafa Dede'yi son yolculuğuna uğurlamak üzere toplanmışlar. Torunları da orada.

Bir de ne görsünler? Nereden geldikleri bilinmeyen bembeyaz kuşlar mezarın üzerinde dolaşıyorlar ve Mustafa Dede'nin vücudundan da misk gibi kokular saçılıyormuş... Millet şaşkınlık içinde bu kuşları

seyretmişler ve bu kokulardan ciğerlerine kadar çekivermişler. Topluluk dağıldıktan sonra nereden geldiği bilinmeyen bu beyaz renkli kuşlar geldikleri meçhul yere uçuvermişler.

Torunlar bu olaya şahit olunca ninelerine "*Dedemiz ne yaptı.*" diye sormuşlar. Nineleri de dedelerinin hikâyesini şöyle anlatmış:

Mustafa Dede'nin köyünde sadece bir Kur'an varmış. Zira komünist Rus zulmü var. Kur'an-ı kerim her gece kura ile bir evde kalıyor. Gizlice evlere götürülüyor, evdekiler bu eşsiz kitabı öpüyorlar, kokluyorlar, bağırklarına basıyorlar, başklarının üstüne koyuyorlar. Okuyabilenler gizliden gizliye okuyorlar, hatim etmeye çalışıyorlar. Kur'an'ın girdiği evlerde tam anlamıyla bir bayram, şenlik oluyormuş. İnsanların en huzurlu olduğu anlar Kur'an'ın onların evlerine girdiği anlarmış.

Mustafa Dede ise kuranın kendisine çıktığı günlerde okuma-yazması olmadığı halde Kur'an-ı kerim'i eline alıyor, Fâtiha Sûresi'nden başlayarak mütebaki sûrelerin âyetlerinin üzerinde işaret parmağını her kelimenin üzerine koyarak sadece; "**Büyük Allah'ın büyük sözü**" cümlesini söyleyerek sabaha kadar kendince hatim ediyormuş.

Bunu duyan torunları çok mahzuz olmuşlar.

Bu kitaba inanan, onu aziz tutan, emirlerine sarılan herkes kazanıyor, düzeliyor, güzelleşiyor, insanlaşıyor.

•

Bir başka gurbet elde yaşanan Kur'an sevgisinin tezahürünü de anlatmak istiyoruz.

Bugün bağımsız olan Makedonya'nın dağlarında kurulu bir Osmanlı-Türk köyünde Müslümanlar Sırp, Hırvat, Makedon zulmüne maruz kalmışlardı.

Bu köy; aynen Anadolu'daki dindaş-soydaşlarının hayatının bir benzerini yaşamaktadırlar. Giyim-kuşam, tavır, şekil, günlük hayat, kurallar birbirine benziyor.

Koskoca köyde dört adet Kur'an-ı kerim varmış. Bu dört kitap orada da her eve bir bir giriyor, hane hane gezdiriliyor. Girdiği evde hayat değişiyor. Hane halkı Kur'anı kerim evlerine geldi diye bayram ediyolar, büyükler küçükler tarifsiz bir mutluluğu tadıyorlar, Kur'an-ı kerim'in etrafında pervane oluyormuş. Dört adet Kur'an-ı kerim bu köyün en kıymetli hazinesi imiş.

•

Bolluk ve rahat zamanlarında değeri ve kıymeti bilinmeyen değerlerimizin, her an değerini bilebilmek ümidiyle...